

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Φύλλο 410 1,00 €

Εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Ο Τσίπρας «πρόθυμος» των Μνημονίων και των Ιμπεριαλιστών

► **Κάτω τα μέτρα**

► **Καμία πολεμική εμπλοκή**

«Κόκκινα δάνεια»

Ο θάνατος του ενυπόθηκου δανειολήπτη

σελ. 4

Εκλογές ΝΔ

Η αστική πολιτική σε αποσύνθεση

σελ. 11

Καταλονία

Η τελική σύγκρουση πλησιάζει

σελ. 14

Βιετνάμ

70 χρόνια από την ανακήρυξη της ανεξαρτησίας

σελ. 15

Πορτογαλία: κυβέρνηση «ρεαλιστικής και συνετής αριστεράς»

Σχηματίστηκε τελικά στην Πορτογαλία η «κυβέρνηση της Αριστεράς» με επικεφαλής το νεοφιλελεύθερο Σοσιαλιστικό Κόμμα και στήριξη από το ΚΚ Πορτογαλίας και το Μπλοκ της Αριστεράς. «Συμφωνία» των τριών κομμάτων είναι η «εφαρμογή ενός εναλλακτικού προγράμματος στον φαύλο κύκλο λιτότητας, που επιδείνωσε τα οικονομικά, κοινωνικά, ακόμα και δημοσιονομικά προβλήματα», προσθέτοντας πως αυτό θα είναι «ρεαλιστικό και συνετό». Δεν χρειάζεται πολύ φαντασία για να καταλάβουμε ότι πρόκειται για νέες επιθέσεις στους εργαζόμενους, για να εξυπηρετηθεί το δημόσιο χρέος. Ήδη ο «ρεαλισμός» έχει ραντεβού στις Βρυξέλες, για να εγκριθεί το προσχέδιο προϋπολογισμού του 2016.

Λίγους μήνες μετά την ντροπιαστική, μνημονιακή προδοσία/μετάλλαξη του ΣΥΡΙΖΑ, οι πορτογάλοι ρεφορμιστές ομοιοδείατες του στο Μπλοκ δεν θέλουν τίποτα να διδαχθούν. Το

Μπλοκ επιλέγει να δεθεί χειροπόδαρο στο άρμα της αστικής διαχείρισης της κρίσης. Βάζοντας δήθεν «κόκκινες γραμμές», που εξαφανίζονται κάθε φορά που οι αστοί επικαλούνται την «εθνική ενότητα και ομοψυχία», το «καλό της πατρίδας» – ή όταν οι ρεφορμιστές ανακαλύπτουν το «μικρότερο κακό», δήθεν να μην επιστρέψει η Δεξιά. Αργά ή γρήγορα θα εμφανιστούν τα αδιέξοδα – και μόνη πρακτική κατάληξη θα είναι η προσωρινή σταθεροποίηση του αστικού καθεστώτος, να «καθυсуχαστούν» οι μάζες με σύγχυση και αυταπάτες, να εμποδιστεί η ανάπτυξη αντιστάσεων και αγώνων. Μόνο η ανεξάρτητη επέμβαση του εργατικού κινήματος, η πάλη για τα κοινωνικά και πολιτικά δικαιώματα των εργαζομένων, ενάντια στη μπουρζουαζία και τα «διευθυντήρια» της Ευρώζωνης/Ε.Ε. μπορεί να αποτρέψει αυτή την εξέλιξη.

Π' αυτή την κατρακύλα ενός ακόμα κόμματος αριστερού, στο όνομα της

«ενότητας», του «μικρότερου κακού» κ.λπ., μεγάλη ευθύνη έχει η εκφυλισμένη ηγεσία της Ενιαίας Γραμματείας της 4^{ης} Διεθνούς. Το πορτογαλικό «τμήμα» (με ρίζες στην πολιτική ζωή της χώρας, ήδη από την Επανάσταση των Γαρυφάλλων το 1974) ήταν σημαντική «συνιστώσα» του Μπλοκ, το οποίο έφτασε να ψηφίσει στη βουλή υπέρ της «βοήθειας» του 1^{ου} Μνημονίου προς την Ελλάδα!

Μια εκφυλισμένη ηγεσία που ευθύνεται για τη διάλυση πολλών, σημαντικών επαναστατικών οργανώσεων στην Ευρώπη (Ισπανία, Γαλλία, Ιταλία, Δανία κ.λπ.) και όχι μόνο, σε αμφιλεγόμενα, μικροαστικά, ρεφορμιστικά «πλατιά μέτωπα», έχοντας εξαφανίσει σχεδόν τις δυνάμεις της 4^{ης} Διεθνούς στην Ευρώπη, συμπαρασύροντας και συνολικά την άκρα αριστερά – με αποτέλεσμα το κενό να καλύπτουν ρεφορμιστές ή ακροδεξιοί. Η ανασυγκρότηση των επαναστατικών δυνάμεων στην Ευρώπη καθίσταται επιτακτική.

Να οργανώσουμε την αντίσταση Να οικοδομήσουμε την Ο.Κ.Δ.Ε. & την 4η Διεθνή

Όλοι εμείς, οι εργαζόμενοι, οι νέοι, τα φτωχά λαϊκά στρώματα, βιώνουμε καθημερινά την απίστευτα σκληρή επίθεση του κεφαλαίου στα κοινωνικά και πολιτικά δικαιώματα, στις ατομικές ελευθερίες και την ποιότητα ζωής. Με την ιδιωτικοποίηση των δημόσιων υπηρεσιών και των κοινωνικών αγαθών, την εμπορευματοποίηση/διάλυση των συστημάτων υγείας, παιδείας και κοινωνικής ασφάλισης. Τις φαραωνικές ανισότητες με τον ανεξέλεγκτο πλουτισμό μιας δράκας καπιταλιστών και χρυσοδάκτυλων της αγοράς χάρη στην υπερεκμετάλλευση και καταπίεση της εργασίας, στην λεηλασία της δημόσιας περιουσίας και των λαϊκών αποταμιεύσεων. Την καταπάτηση της ανθρώπινης αξιοπρέπειας, τον εκφυλισμό των ηθικών, πνευματικών και πολιτιστικών αξιών και συνολικά την αποσύνθεση της οικονομίας και της κοινωνίας.

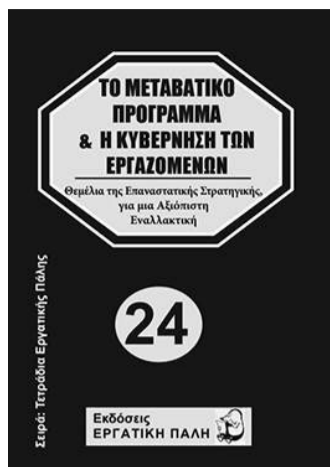
Όλοι εμείς, βλέπουμε την εξαθλίωση, την φτώχεια και την πείνα ν' απλώνονται παντού στον πλανήτη. Την παιδική εργασία, την εγκληματικότητα, τον ρατσισμό, τον εθνικισμό να φουντώνουν. Τον πόλεμο και την καταστροφή του περιβάλλοντος να απειλούν την επιβίωση του ανθρώπινου γένους. Την αλόγιστη χρήση των ανθρώπινων και φυσικών πόρων από μια χούφτα πολυεθνικών/ διεθνικών επιχειρήσεων των ιμπεριαλιστικών χωρών, που επιβάλλουν με την βία τον Νεοφιλελευθερισμό, την Παγκοσμιοποίηση και την Νέα Τάξη Πραγμάτων, για την σωτηρία των κερδών τους και του συστήματός τους από την βαθύτατη κρίση του.

Όλοι εμείς πρέπει και μπορούμε να τους σταματήσουμε. Να βάλουμε τέλος στα αδιέξοδα του ατομισμού και της διαίρεσης. Να μετατρέψουμε με τους αγώνες και την αλληλεγγύη μας τα συνδικάτα και τους συλλόγους μας σε όπλα αντίστασης στον νεοφιλελευθερισμό, την εκμετάλλευση, την καταστολή, την καταστροφή του περιβάλλοντος, τον ρατσισμό και τον πόλεμο. Να πετάξουμε οριστικά την «αρχαία σκουριά»: σοσιαλδημοκράτες, σταλινικούς, ρεφορμιστές και γραφειοκράτες συνδικαλιστές. Όλους αυτούς, που αφού βίασαν ιδανικά και αξίες γενιών και γενιών για μια καλύτερη ζωή, σήμερα έχουν περάσει στο νεοφιλελεύθερο στρατόπεδο ή αναπαλαιώνουν τις πολιτικές της ταξικής συνεργασίας, της «κεντροαριστεράς», της «λαϊκής εξουσίας», που μας οδήγησαν σε τραγικές ήττες.

Όλοι εμείς πρέπει να κάνουμε μια τομή στην πολιτική μας. Να συγκρουστούμε με την λογική της αγοράς και του κέρδους στη βάση ενός αντικαπιταλιστικού προγράμματος. Να χτυπήσουμε το κακό στην ρίζα του, το κεφάλαιο, την Ε.Ε., τον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό. Να καταργήσουμε την εκμετάλλευση ανθρώπων από άνθρωπο, να κοινωνικοποιήσουμε τις επιχειρήσεις σ' όλους τους τομείς-κλειδιά της οικονομίας (τράπεζες, ενέργεια, μέσα μεταφοράς και επικοινωνίας). Να θέσουμε όλες τις μεγάλες επιλογές -ενέργεια, βιομηχανία, διατροφή, περιβάλλον, πολιτισμός- σ' ένα δημοκρατικό σχεδιασμό. Να αποδεσμεύσουμε την χώρα μας από την Ε.Ε. των καπιταλιστών, των κερδοσκόπων, του ρατσισμού και των τρομονόμων, του νεοαποικισμού και των ιμπεριαλιστικών επεμβάσεων. Να ανατρέψουμε την κοινοβουλευτική δικτατορία του κεφαλαίου, να διαχωρίσουμε οριστικά από τις σταλινικές δικτατορίες των γκούλαγκ ή τα πρότυπα του «ανθρώπινου καπιταλισμού» της σοσιαλδημοκρατίας και της κεντροαριστεράς. Να εγκαταστήσουμε μια σοσιαλιστική κοινωνία στην χώρα μας και την Ε.Ε, που θα έχει στο κέντρο της τις ανάγκες του ανθρώπου, τα δημοκρατικά και κοινωνικά δικαιώματα, τις ατομικές ελευθερίες, τις ανθρώπινες, ηθικές και πολιτικές αξίες. Να εγκαθιδρύσουμε την εξουσία των εργαζομένων, που θα στηρίζεται σε όργανα άμεσης δημοκρατίας και αυτοδιαχείρισης, όπου τα δημοκρατικά, πολιτικά και ατομικά δικαιώματα και ελευθερίες θα ξεπερνούν κατά πολύ, ποσοτικά και ποιοτικά, εκείνα ακόμη και των πιο ανεπτυγμένων αστικών δημοκρατιών.

Όλοι εμείς πρέπει να κάνουμε μια τομή στην πρακτική μας. Να στρατευτούμε στον αγώνα για να υπερασπιστούμε την εργασία, το βιοτικό επίπεδο, το δικαίωμα στην ζωή. Να βάλουμε τέλος στην βαρβαρότητα του νεοφιλελευθερισμού, στις πολιτικές των αστικών κομμάτων (Ν.Δ., ΠΑΣΟΚ) και του καπιταλισμού/ιμπεριαλισμού. Να παλέψουμε για την ενότητα του κινήματος μέσα στους αγώνες στη βάση της ταξικής ανεξαρτησίας. Να δημιουργήσουμε και να στηρίξουμε συσπειρώσεις αντίστασης και επιτροπές αγώνα σε κάθε σωματείο, σύλλογο, τόπο δουλειάς, σχολείο, σχολή, γειτονιά και κοινότητα. Να οικοδομήσουμε μια ισχυρή αντικαπιταλιστική δύναμη μέσα στο εργατικό/συνδικαλιστικό κίνημα και τα κοινωνικά κινήματα. Να χτίσουμε την δική μας μαζική εργατική, επαναστατική οργάνωση, πραγματικό εργαλείο στην πάλη μας για την σωτηρία από τους νεοφιλελεύθερους καπιταλιστές και ιμπεριαλιστές. Να στρατευτούμε στην υπόθεση της Ο.Κ.Δ.Ε. και του επαναστατικού μαρξισμού, στην οικοδόμηση του παγκόσμιου κόμματος της σοσιαλιστικής επανάστασης, την 4η Διεθνή.

Κυκλοφορεί από τις εκδόσεις ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Το Μεταβατικό Πρόγραμμα και η Κυβέρνηση των Εργαζομένων

Συγγραφέας: Σταύρος Σκεύος

Χρονολογία έκδοσης: Νοέμβριος 2015

Σελίδες: 94

Τιμή: 2,5 ευρώ

Παρά και ενάντια στις πολλαπλές παραποιήσεις, η μέθοδος και το ζήτημα/λογική του Μεταβατικού Προγράμματος και της Κυβέρνησης των Εργαζομένων είναι κυριολεκτικά αναντικατάστατα εργαλεία της επαναστατικής πολιτικής, ένας ζωτικός κρίκος για τη σύνδεση της στρατηγικής με την τακτική των επαναστατών μαρξιστών. Η απάντηση σ' αυτά τα ζητήματα είναι απ' τις πιο κρίσιμες, συμπυκνώνει την αντίληψη για τη διέξοδο απ' την κρίση, την πολιτική εξουσία και το αστικό κράτος, το ρόλο του εργατικού κινήματος - με λίγα λόγια, το στρατηγικό σχέδιο της επανάστασης.

Μ' αυτή την μπροσούρα, οι εκδόσεις Εργατική Πάλη και η Ο.Κ.Δ.Ε. (Οργάνωση Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας) θέλουν να συμβάλλουν στον εξοπλισμό της πρωτοπορίας και των αγωνιστών του εργατικού κινήματος πάνω σ' αυτά τα θεμελιώδη ζητήματα, τα τόσο καίρια για την επιτυχία της σημερινής πάλης τους. Δίνοντας απαντήσεις βασισμένες στην ιστορική εμπειρία και θεωρητική παράδοση του επαναστατικού μαρξισμού, αλλά ταυτόχρονα και μια σωστή ερμηνεία, μια θετική, δημιουργική αξιοποίησή τους για την επεξεργασία μιας συγκεκριμένης επαναστατικής πολιτικής.

Από τον Πρόλογο

Πού θα βρείτε τις εκδόσεις

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αθήνα

Βιβλιοπωλεία: "Πρωτοπορία" Γραβιάς 3-5, "Πολιτεία" Ασκληπιού 1-3 & Ακαδημίας, "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37 και σε όλα τα κεντρικά βιβλιοπωλεία.

Θεσσαλονίκη

Βιβλιοπωλεία: "Το Κεντρί" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), "Πρωτοπορία" Λ. Νίκης 3

Πάνασσα

Βιβλιοπωλεία: "Δωδώνη", "Το βιβλιοπωλείο" στην Αβέρωφ

Κοζάνη

Συνεταιριστικό Βιβλιοπωλείο Κοζάνης, Ρήγα Φεραίου 10

Πού θα βρείτε την εφημερίδα

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αθήνα

Περίπτερα: Πλ. Κάνιγγος και σχεδόν σε όλα τα περίπτερα των Εξαρχείων.

Βιβλιοπωλεία: "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37, "Καινά Δαιμόνια" Σουλτάνη 8, "Εκτός των Τειχών" Γραβιάς 10-12.

Θεσσαλονίκη

Πολιτικό-Πολιτιστικό Στέκι "Ισκρα": Αμύντα 12, ισόγειο

Περίπτερα: Καμάρα, Αλεξάνδρου Σβάλου 39

Βιβλιοπωλεία: "Το Κεντρί" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο)

Κοζάνη

Συνεταιριστικό Βιβλιοπωλείο Κοζάνης, Ρήγα Φεραίου 10

Και στα κεντρικά πρακτορεία Αθηναϊκού τύπου σε όλη την Ελλάδα.

Γίνε Συνδρομητής - Ενίσχυσε την ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Γράψτε μας στο e-mail ergatikipali@okde.gr ή ταχυδρομήστε μας τα στοιχεία σας στην διεύθυνση Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 104 37, Αθήνα.

Ετήσια συνδρομή εσωτερικού 15 ευρώ - εξωτερικού 20 ευρώ.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Μηνιαία εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Εκδίδεται από αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία, Εκδότης: Σωφρόνης Παπαδόπουλος, Εκτύπωση: Κ. Φερέτος, Δερβενίων 30 γραφεία: Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 10437, Αθήνα, τηλ. 210-5247227 - Κλεισούρας 4, Θεσσαλονίκη, τηλ. 2310-237938

www.okde.gr, e-mail: ergatikipali@okde.gr

Συγκλονιστικά στοιχεία, βασισμένα σε δυο επίσημες πηγές, ΣΕΠΕ (Σώμα Επιθεώρησης Εργασίας) και Ινστιτούτο Εργασίας της ΓΣΕΕ, δημοσιεύτηκαν σε πολλές εφημερίδες, που δείχνουν μια εικόνα (η πραγματικότητα είναι ακόμη πιο ζοφερή) της κατάστασης όπου βρίσκονται οι εργαζόμενοι σήμερα. Μια κατάσταση που οφείλεται στην κρίση του καπιταλισμού, αλλά και στα Μνημόνια των μνημονιακών δυνάμεων και των νεομνημονιακών του Τσίπρα.

Μας εξοντώνουν

Η εικόνα της κατάστασης των εργαζομένων μοιάζει με μια κατεστραμμένη ζούγκλα. **Πρώτο**, πριν δώσουμε μερικά μόνο στοιχεία που τη συγκροτούν, να αναφέρουμε ένα γενικό: εργατικό δυναμικό 3,5 εκ., άνεργοι 1,24 εκ. (επίσημα καταγεγραμμένοι), συνταξιούχοι 2,65 εκ. **Δεύτερο**, είναι αδύνατο να καταγραφεί η χαώδης κατάσταση που επικρατεί στις εργασιακές σχέσεις. Ενδεικτικά μόνο αναφέρεται: απασχόληση μερική, εκ περιτροπής, υπό όρους και ελαστική, ατομικές συμβάσεις, αδήλωτη εργασία... ένας πραγματικός λαβύρινθος από είδη εργασίας. Και ένας ακόμη μεγαλύτερος λαβύρινθος, από είδη «μισθών», τρόπους «πληρωμής» ή μη πληρωμής, όπου οι εργαζόμενοι κι οι οικογένειές τους αγωνίζονται να επιβιώσουν. **Τρίτο**, από τους απασχολούμενους: 800.000 είναι αδήλωτοι/ανασφάλιστοι και πάνω από 1 εκ. απλήρωτοι, για διάστημα που φτάνει και τον 1 χρόνο! Ακόμη, 1 στις 4 επιχειρήσεις (περίπου 150.000) δηλώνει αδυναμία καταβολής των δεδουλευμένων, κατάσταση που μήνα με τον μήνα χειροτερεύει και επεκτείνεται: σύμφωνα με τα στοιχεία του ΙΝΕ ΓΣΕΕ, τον τελευταίο χρόνο η καθυστέρηση πληρωμών ξεπερνά τον 1 χρόνο, διπλασιάστηκαν οι επιχειρήσεις (κυρίως οι μικρότερες και ειδικά στους κλάδους του επισιτισμού, των ξενοδοχείων, των ιδιωτικών κλινικών κ.λπ.) που δεν πλη-

Να τους διώξουμε πριν μας εξοντώσουν

ρώνουν – σχεδόν μία στις δυο. Το 70% των εργαζομένων έχει υποχρεωθεί σε ατομικές συμβάσεις, με μείωση μισθού έως και 40% στις περισσότερες. Επιπλέον, αυξάνονται και επεκτείνονται συνεχώς τρόποι «πληρωμής»: α) προκαταβολή/«έναντι» λίγων Ευρώ, β) σε είδος ή σε κουπόνια έναντι μισθού (τρόφιμα, βενζίνη, ρούχα κ.ά.), όπως λένε οι «επιχειρηματίες» μέχρι να βελτιωθεί το «κλίμα στην αγορά» ή «μέχρι να αυξηθεί ανάλογα ο τζίρος». **Τέλος**, δεν λείπουν ακόμη και πιο ακραία και αποκρουστικά φαινόμενα στο λαβύρινθο και το χάος των εργασιακών σχέσεων και καταβολής μισθών στην ελληνική αποικία χρέους του 2015. Όπως π.χ. φαίνεται από δημοσιευμένη αγγελία ξενοδοχείου, που ζητούσε καμαριέρα που θα «πληρώνεται» με «παροχή φαγητού και στέγη». Μήπως σ' αυτή την «αμοιβή» υπονοείται ότι η καμαριέρα θα έπρεπε να προσφέρει και άλλα; Κανένας δεν μπορεί να το αποκλείσει, το αντίθετο μάλιστα, εκεί που έχει φτάσει η «ηθική» των μαυραγοριτών-επιχειρηματιών.

Αυτή η κατάσταση δουλοποίησης των εργασιακών σχέσεων και αμοιβής της εργασίας θα χειροτερέψει ακόμη περισσότερο, αφού μια σειρά από βάρβαρα μέτρα όπως Ασφαλιστικό, Φορολογικό, Εκπαίδευση, Ενιαίο Μισθολόγιο δημοσίων υπαλλήλων... Μεσοπρόθεσμο Πρόγραμμα 2016-2019, καθώς και ο Προϋπολογισμός του 2016, πρόκειται να ψηφιστούν στις επόμενες μέρες.

Διαλυμένο, διεφθαρμένο πολιτικό προσωπικό

Όπως φάνηκε και στην τελευταία ψηφοφορία στη Βουλή, η άθλια συγκυ-

βέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ καταρρέει, οι μέρες της είναι μετρημένες. Για να μπορέσει να επιζήσει, ώστε να επιτελέσει το προδοτικό και αντεργατικό έργο του, ο Τσίπρας, ζητάει τη συνεννόηση/συναίνεση των παλιών μνημονιακών ΝΔ, ΠΑΣΟΚ, Ποτάμι, που μαζί είχαν υπογράψει/ψηφίσει το 3^ο Μνημόνιο τον περασμένο Αύγουστο. Αυτές οι κινήσεις του Τσίπρα, πέρα από πολιτικάντικες, είναι και ενδείξεις της χρεοκοπίας και κατάρρευσης του, που απ' ό,τι φαίνεται δεν βρίσκεται πολύ μακριά, τουλάχιστον με τη μορφή που πήρε η διακυβέρνησή του από τις εκλογές στις 20 Σεπτέμβρη και μετά. Ο Παπαδημούλης, εκλεκτός της παρέας Τσίπρα, έσπευσε να επιβεβαιώσει αυτό που ετοιμάζεται: «Από την πρώτη στιγμή, ο πρωθυπουργός είπε ότι εμείς είμαστε έτοιμοι και για τη διεύρυνση, είτε στο σύνολο της ασκούμενης πολιτικής, είτε και σε μερικούς μεγάλα θέματα της υπάρχουσας κοινοβουλευτικής πλειοψηφίας».

Όμως, αυτή η κατάσταση της κυβέρνησης Τσίπρα δείχνει ότι η πολιτική κρίση όχι μόνο δεν έκλεισε με τη μετάλλαξη του ΣΥΡΙΖΑ/Τσίπρα και την εκλογική του νίκη, αλλά αντίθετα μεγαλώνει και παίρνει νέα χαρακτηριστικά. Ακόμη ένα κόμμα, ο μνημονιακά μεταλλαγμένος ΣΥΡΙΖΑ, σε πολύ σύντομο χρονικό διάστημα, ακολουθεί την τύχη των προηγούμενων, του ΠΑΣΟΚ, της ΝΔ, του ΛΑΟΣ και όλων των κυβερνήσεων που σχημάτισαν. Αυτή τη φορά τον τόνο στην πολιτική κρίση δίνει ο ΣΥΡΙΖΑ και ο Τσίπρας. Η «ανάσα» που έδωσε στο αστικό σύστημα η μνημονιακή μετάλλαξη του ΣΥΡΙΖΑ όχι μόνο δεν έχει κανένα βάθος, αλλά κλονίζει

ακόμη περισσότερο το έτσι και αλλιώς κλονισμένο, ασταθές, αν όχι ετοιμόρροπο πολιτικό σύστημα. Το υπόβαθρο της κρίσης είναι πάντοτε η διαρκώς χειροτερεύουσα οικονομική κατάσταση και οι αστικές μνημονιακές πολιτικές που εφαρμόζονται για την αντιμετώπιση και τη «θεραπεία» της.

Να τους διώξουμε

Η χειροτέρευση της οικονομικής κρίσης και η νέα πολιτική κρίση που σηματοδοτεί η χρεοκοπία του μεταλλαγμένου ΣΥΡΙΖΑ, οδηγούν με μαθηματική ακρίβεια σε αλλαγές στην πολιτική κατάσταση ή στη βίαια ανατροπή της από τις μάζες – ή ακόμη και σε μικρή ή μεγάλη αντιδημοκρατική αναδίπλωση του αστικού καθεστώτος. Όλες αυτές οι δυνατότητες είναι υπαρκτές. Οι εργαζόμενοι, τα φτωχά λαϊκά στρώματα και η νεολαία πρέπει και μπορούν με τους αγώνες τους να δώσουν ένα τέλος σ' αυτή την άθλια και επικίνδυνη κατάσταση, που τους απειλεί με εξόντωση, ακόμη και με εμπλοκή στο πολεμικό μέτωπο της Συρίας και Μ. Ανατολής. Η προσπάθεια που κάνουν τα ΜΜΕξαπάτησης να μας κρατήσουν θεατές στα διάφορα σίριαλ τύπου Πανούση, αποσκοπεί στο να κρατήσει «ζωντανό» αυτό το πολιτικό προσωπικό της διαπλοκής, σήψης και διαφθοράς, των υποτακτικών του «Μένουμε Ευρώπη». Η Γενική Απεργία της 3^{ης} Δεκέμβρη, όπου πρέπει να συμμετέχουμε όλοι μαζί, να γίνει η αρχή ενός ανυποχώρητου και διαρκούς αγώνα. Με στόχους την ανατροπή των μνημονίων, των άθλιων μνημονιακών δυνάμεων που μας κυβερνούν (ΣΥΡΙΖΑ, ΝΔ, ΠΑΣΟΚ, Ποτάμι κ.λπ.), τη διαγραφή του χρέους και την έξοδο από Ευρωζώνη/ΕΕ, τη συντριβή του σάπιου καπιταλιστικού συστήματος και την εγκαθίδρυση/επιβολή της δικής μας λύσης και κυβέρνησης, μιας Κυβέρνησης των Εργαζομένων.

Η καπιταλιστική βαρβαρότητα ...

με την γλώσσα των αριθμών

Περισσότεροι από 540.000 μετανάστες έφτασαν στα ελληνικά νησιά τους πρώτους δέκα μήνες του 2015. Ο αριθμός αυτός είναι 13 φορές μεγαλύτερος σε σχέση με την αντίστοιχη περίοδο του 2014. Οι Σύριοι εξακολουθούν να είναι η πλειονότητα, αν και τις τελευταίες εβδομάδες ο αριθμός των Αφγανών έχει αυξηθεί σημαντικά. Παρά τις επιδεινούμενες καιρικές συνθήκες τον Οκτώβριο, περισσότεροι από 150.000 επιχειρήσαν το ταξίδι από την Τουρκία στην Ελλάδα, (τον Οκτώβριο του 2014 το αντίστοιχο νούμερο ήταν μικρότερο από 8.500). Έως τον Νοέμβρη, ανιχνεύτηκαν περίπου 500.000 διελεύσεις των ευρωπαϊκών συνόρων στα δυτικά Βαλκάνια, κυρίως στα σύνορα της Ουγγαρίας και της Κροατίας με τη Σερβία. Η πλειονότητα αυτών των μεταναστών είχαν νωρίτερα φτάσει σε κάποιο ελληνικό νησί και από εκεί ταξίδεψαν προς την κεντρική Ευρώπη μέσω της γιουγκοσλαβικής Μακεδονίας και της Σερβίας. Μετά την κατασκευή του φράχτη από την Ουγγαρία στα σύνορά της με τη Σερβία, οι μετανάστες άρχισαν να περνούν τα σύνορα της Κροατίας με τη Σερβία.

100 εκ. επιπλέον άνθρωποι παγκοσμίως θα οδηγηθούν στην ακραία φτώχεια μέχρι το 2030, αν δεν ληφθούν μέτρα για τον περιορισμό των συνεπειών της κλιματικής αλλαγής, σύμφωνα με έκθεση της Παγκόσμιας Τράπεζας. Οι επιπτώσεις θα είναι ιδιαίτερα σφοδρές για την αφρικανική ήπειρο, όπου η κλιματική αλλαγή μπορεί να οδηγήσει σε εκτόξευση των τιμών των τροφίμων μέχρι το 2030. Θα πρόκειται για «ένα πολύ σκληρό πλήγμα για μια περιοχή όπου η κατανάλωση των φτωχότερων νοικοκυριών σε τρόφιμα αποτελεί πάνω από το 60% των συνολικών δαπανών τους», υπογραμμίζεται στην έκθεση. Η Νότια Ασία θα υποστεί επίσης συνέπειες. Στην Ινδία, οι αγροτικές κρίσεις και η ταχύτερη διάδοση των ασθενειών που προέρχονται από την κλιματική απορρύθμιση, μπορεί να οδηγήσει στην ακραία φτώχεια άλλα 45 εκ. ανθρώπους.

Τα παιδιά είναι τα πρώτα θύματα της υπερθέρμανσης του πλανήτη καθώς, σύμφωνα με τη UNICEF, περίπου 690 εκ. παιδιά ζουν σε περιοχές που είναι οι πλέον εκτεθειμένες στις συνέπειες της κλιματικής αλλαγής. Από τα 530 εκ. παιδιά που ζουν σε ζώνες επιρρεπείς σε πλημμύρες, περίπου τα 300 εκ. ζουν σε χώρες όπου το μεγαλύτερο κομμάτι του πληθυσμού ζει σε συνθήκες φτώχειας (κατά κύριο λόγο στην Ασία). 50 εκ. από τα παιδιά που ζουν σε περιοχές μεγάλης ξηρασίας, κυρίως στην Αφρική, βρίσκονται σε χώρες όπου περισσότερο από το μισό του πληθυσμού ζει επίσης σε συνθήκες φτώχειας. Η ξηρασία, που καταστρέφει τις καλλιέργειες και συντείνει στη δραματική αύξηση των τιμών των τροφίμων, επιδεινώνει τον υποσιτισμό στις φτωχές χώρες. Οι μισοί θάνατοι παιδιών κάτω των 5 ετών σε όλο τον κόσμο οφείλεται στον υποσιτισμό, συνέπεια τόσο της κλιματικής αλλαγής όσο και των φαραωνικών ανισοτήτων στο εσωτερικό αυτών των χωρών και των ιμπεριαλιστικών επεμβάσεων.

«Κόκκινα δάνεια» Ο θάνατος του ενυπόθηκου δανειολήπτη

■ Τηλέμαχος Λάχανης

Τα περιβόητα «κόκκινα δάνεια», δηλαδή όσα δεν εξυπηρετούνται σύμφωνα με τους κανονικούς όρους τους, ανέρχονται πλέον σε περίπου 100–110 δισ. ευρώ (και αυξάνονται διαρκώς). Πρόκειται για δάνεια κυρίως επιχειρηματικά και στεγαστικά, αλλά και καταναλωτικά κ.λπ. Η διόγκωσή τους οφείλεται: (α) στην όξυνση της κρίσης και την χρεοκοπία/κατάρρευση του ελληνικού κεφαλαλισμού, (β) στη συστηματική (από κυβερνήσεις και τραπεζίτες) διόγκωση κάθε είδους δανεισμού, ιδίως επί διακυβέρνησης Σημίτη, (γ) στα συνεχή νεοφιλελεύθερα μέτρα και Μνημόνια.

Τα «κόκκινα δάνεια», όμως, αποτελούν σημείο κλειδί για το τραπεζικό σύστημα, την ίδια την ύπαρξη και στοιχειώδη λειτουργία του, τον έλεγχό του (κατ' επέκταση τον έλεγχο της οικονομίας). Το τραπεζικό σύστημα είναι ουσιαστικά χρεοκοπημένο: από το 2009 είχε εκροή καταθέσεων 120 δισ., ενώ σήμερα (παρά τις ανακεφαλαιοποιήσεις και ειδικά μετά τα capital control) ουσιαστικά δεν λειτουργεί, δεν τροφοδοτεί με χρήμα την καπιταλιστική οικονομία. Τραπεζική πίστη, εμπορικές πιστώσεις και συναλλαγές έχουν βραχυκυκλώσει και καταρρέουν. Το ξεκαθάρισμα των «κόκκινων δανείων», η δυνατότητα να μαζέψουν απ' αυτά οι τράπεζες περίπου 30–35 δισ. (κυρίως από επιχειρηματικά δάνεια), είναι όρος επιβίωσής τους. Ρύθμιση των «κόκκινων δανείων» σημαίνει όμως πώλησή τους σε κερδοσκοπικά κεφάλαια (τα λεγόμενα distress funds), που φέρνει **μαζικούς πλειστηριασμούς και κατασχέσεις** σπιτιών, περιουσιών, μισθών, συντάξεων, μικρών ή μεσαίων επιχειρήσεων, τσουνάμι λουκέτων, απολύσεων, ανεργία, φτώχειας και εξαθλίωσης.

Λόγω των πολιτικών εξελίξεων και της συνολικά έκρυθμης κατάστασης που διαμορφώνεται, οι δανειστές έδωσαν μια μικρή αναβολή. Για τα στεγαστικά «κόκκινα δάνεια» πέρασε από τη βουλή (με σημαντικές απώλειες για την κυβέρνηση) ο ν. 4346/20–11–2015, που ουσιαστικά καταργεί την όποια προστασία του ν. Κατσέλη σε δανειολήπτες στεγαστικών, από πλειστηριασμούς της κύριας κατοικίας τους.

Από τα 1,2 εκ. στεγαστικών δανείων, 400.000 θεωρούνται «κόκκινα» και απ' αυτά περίπου 170.000 έχουν ήδη ενταχθεί στο ν. Κατσέλη. Είναι άγνωστο πόσοι το έχουν κάνει για προστασία κύριας κατοικίας. Από τα υπόλοιπα περίπου 230.000, που θα υπαχθούν στο νέο καθεστώς, η νέα νομοθεσία είναι σαφώς χειρότερη για τους δανειολήπτες και όπως λέγεται χαρακτηριστικά «τα κλειδιά των σπιτιών θα παραδοθούν στις τράπεζες».

Βασικά εργαλεία του νέου νόμου είναι: (1) Καθιέρωση εισοδηματικών και περιουσιακών κριτηρίων για ένταξη στην όποια προστασία. Αυτά επιβλήθηκαν από τους δανειστές, σύμφωνα και με το 3^ο Μνημόνιο, και θα ανακαθορίζονται ακόμη και με Υπουργική Απόφαση. (2) Καθιέρωση πιστοποιητικού «**συνεργάσιμου δανειολήπτη**», ως επιπλέον κριτήριο. Θα το εκδίδουν οι τράπεζες, με βάση τον Κώδικα Δεοντολογίας Τραπεζών, που θα προετοιμάσουν οι ίδιες! (3) Υποχρέωση καταβολής της μέγιστης δυνατής αποπληρωμής από τον οφειλέτη και ενός ποσού τέτοιου, ώστε οι πιστωτές δεν θα βρεθούν, χωρίς τη συναίνεσή τους, σε χειρότερη οικονομική θέση από ό,τι θα βρίσκονταν σε περίπτωση αναγκαστικής εκτέλεσης. Οι διαδικασίες και τα κριτήρια θα καθοριστούν από την Τράπεζα της Ελλάδος. (4) Ο νόμος ισχύει μόνο για 3 χρόνια, μετά θα υπάρξει επανεξέταση.

Με βάση τα παραπάνω, για όσους επιδιώξουν να ενταχθούν στο νέο νόμο, οι τράπεζες θα προχωράνε σε:

1. Ανταλλαγή του υποθηκευμένου ακινήτου με άλλο, μικρότερης αξίας, που κατέχει η τράπεζα.

2. Σπάσιμο του δανείου σε δύο μέρη. Το πρώτο θα εξυπηρετείται κανονικά, το υπόλοιπο θα «παγώνει» για ως και 10 έτη. Τακτικά θα επανεξετάζεται η αξία του ακινήτου και θα προσαρμόζεται ανάλογα το εξυπηρετούμενο κομμάτι.

3. Επιμήκυνση της διάρκειας και πέραν του προσδόκιμου ζωής του δανειολήπτη, με μεταφορά βαρών στους κληρονόμους.

4. Μεταφορά της κυριότητας του ακινήτου στην τράπεζα, με συμφωνία ο δανειολήπτης να μένει στο σπίτι του πληρώνοντας ενοίκιο, με βάση τις τιμές που ισχύουν στην αγορά.

Για όσους «δεν συνεργάζονται» ή δεν μπορούν να ανταποκριθούν, θα προχωράνε πλειστηριασμοί και κατασχέσεις.

Το θέμα των «κόκκινων δανείων» αφορά, άμεσα ή έμμεσα, πολλές εκατοντάδες χιλιάδες ή και εκατομμύρια εργαζομένων, άνεργων, συνταξιούχων, φτωχών και μεσαίων στρωμάτων, είτε πρόκειται για την κατοικία είτε για μαγαζιά, γραφεία, βιοτεχνίες κ.λπ., είτε για το όποιο εισόδημα και περιουσία τους. Οι συνέπειες θα είναι αλυσιδωτές, ένα τσουνάμι λουκέτων, απολύσεων και ανεργίας, κατασχέσεων και ξεσπιτωμένων, φτώχειας και εξαθλίωσης, που θα θυμίζει καταστάσεις που έζησε ο ελληνικός λαός από τους κατοχικούς μαυραγορίτες. Χρειάζεται ένα μαζικό κίνημα ενάντια στους πλειστηριασμούς, για να επιβάλλουμε ότι κανένα σπίτι, μισθός και σύνταξη, λαϊκό εισόδημα και περιουσία δεν θα απαλλοτριωθεί υπέρ των αρπακτικών των τραπεζών.

επίκαιρα...

Διώξεις «χρυσής» απόχρωσης

Η δίωξη που εξαπολύθηκε κατά 29 αγωνιστών σε σχέση με την κινητοποίηση των κατοίκων της Χαλκιδικής στις 12 Μαΐου του 2013, γινόταν την ίδια στιγμή που η εταιρεία πραγματοποιούσε παράνομες εργασίες στο βουνό. Το κίνημα χαρακτηρίστηκε με μια εκτενή δικογραφία ως «εγκληματική οργάνωση» και ως δημιουργοί και μέλη τέτοιας κατηγορήθηκαν οι 29. Οι αγωνιζόμενοι μπορεί τελικά να απαλλάχτηκαν απ' αυτή την κατηγορία, αλλά οι 26 απ' αυτούς παραπέμπονται ως μέλη συμμορίας και κατηγορούνται για τα επεισόδια που είχαν γίνει. Πιο συγκεκριμένα, οι κατηγορίες αφορούν: σύσταση συμμορίας, κατοχή, προμήθεια και κατασκευή εκρηκτικών, επικίνδυνες για δολοφονία εκρήξεις, βαριά σκοπούμενη σωματική βλάβη κ.ά. Δίχως να προσωποποιούνται οι κατηγορίες με στοιχεία, το βασικό κριτήριο τους είναι η συμμετοχή των κατηγορουμένων στις κινητοποιήσεις και με αυτή την έννοια η δίωξη είναι καθαρά «φρονηματική», όπως ανέφερε και ο δικηγόρος των κατοίκων. Αυτές οι προσπάθειες τρομοκράτησης των αποφασισμένων κατοίκων της περιοχής και όλου του λαού, με την αυθαίρετη ποινικοποίηση αγώνων και δίωξη αγωνιστών, δεν πρέπει και δεν θα περάσουν.

«Παράνομοι» οι φοιτητές των εστιών του ΤΕΙ Θεσσαλονίκης

210 φοιτητές του Αλεξάνδρειου ΤΕΙ Θεσσαλονίκης αποκλείονται φέτος από το δικαίωμά τους στη στέγαση. Οι φοιτητές είχαν κληθεί με επίσημες τοιχοκολλημένες ανακοινώσεις να εγκαταλείψουν τις εστίες ως την 1^η Μαρτίου 2015, λόγω «εργασιών» που θα πραγματοποιούνταν. Αφέθηκαν ουσιαστικά στη μοίρα τους, καθώς δεν έγινε καμία πρόβλεψη για την στέγασή τους. Οι φοιτητές παρέμειναν στις εστίες και ανακάλυψαν θυροκολλημένες κλήσεις της αστυνομίας (τον Αύγουστο και στις αρχές Νοέμβρη), με τις οποίες καλούνταν να παρουσιαστούν στο τμήμα, καθώς διαμένουν «παράνομα» στα δωμάτια τους.

Η υποχρηματοδότηση της παιδείας περιορίζει και καταργεί τη δωρεάν σίτιση και στέγαση. Τα δικαιώματα των φοιτητών (και του εργαζόμενου προσωπικού των πανεπιστημίων σε καθαριότητα, σίτιση κ.ά.) θα συνεχίσουν να εξαυλώνονται, όσο αυτή η θανατηφόρος μαύρη τρύπα με το όνομα χρέος συνεχίζει να «ρουφά» τον προϋπολογισμό των πανεπιστημίων και όχι μόνο.

Τρομοκρατία και καταστολή κατά απεργιών

Μαζική επέμβαση των ΜΑΤ και δυνάμεων της ΟΠΚΕ στις εγκαταστάσεις του εργοστασίου με την επωνυμία «Χάρμα» (συμφερόντων του ομίλου «Ζούρα») στη Νεοχωρούδα Θεσσαλονίκης πραγματοποιήθηκε τα ξημεράματα της 21^{ης} Νοέμβρη. Μετά από καταγγελία της εργοδοσίας, οι αστυνομικές δυνάμεις προσηγάγαν 28 άτομα, απεργούς που περιφρουρούσαν την απεργία, αλληλέγγυους συνδικαλιστές του ΠΑΜΕ, μέλη διοικήσεων Σωματείων και Ομοσπονδιών, καθώς και εργαζόμενους από το εργοστάσιο της Χαλκίδας, που βρέθηκαν στη Θεσσαλονίκη για να καλέσουν τους συναδέλφους τους να συμμετέχουν μαζικά στην απεργία.

Έπειτα από μήνυση του διευθυντή της εταιρείας, οι προσαγωγές μετατράπηκαν σε συλλήψεις. Οι κατηγορίες που αντιμετωπίζουν οι συλληφθέντες είναι παράνομη βία και διατάραξη εργασιακής ειρήνης. Το απόγευμα του Σαββάτου αφέθηκαν ελεύθεροι. Το συγκεκριμένο περιστατικό δεν είναι ούτε μεμονωμένο ούτε τυχαίο, καθώς παρόμοια συνέβησαν στα Γιάννενα με τους εργαζόμενους της εταιρείας Γενική Ανακύκλωση Α.Ε. Τα ίδια συμβαίνουν και σε άλλες επιχειρήσεις, αλλά δεν βγαίνουν στη δημοσιότητα. Είναι πλέον γεγονός η ενίσχυση του Κράτους Έκτακτης Ανάγκης, αυτού του κράτους βίας, τρομοκρατίας, καταστολής και λογοκρισίας που βιώσαμε τα τελευταία χρόνια των μνημονιακών πολιτικών, μιας που είναι απαραίτητο για την εφαρμογή του 3^{ου} Μνημονίου.

Γενική Απεργία 12 Νοέμβρη Ελπιδοφόρο αγωνιστικό ξεκίνημα

Στις 12/11, έναν χρόνο μετά από την κήρυξη της τελευταίας γενικής απεργίας, πραγματοποιήθηκε 24ωρη πανελλαδική γενική απεργία, που προκηρύξαν οι ΓΣΕΕ και ΑΔΕΔΥ. Παρά την απουσία στοιχειώδους προετοιμασίας από τις συγκεκριμένες ηγεσίες για την επιτυχία της απεργίας, ακόμα και σε κλάδους και εργασιακούς χώρους όπου συγκρατούν δυνάμεις (ΟΤΑ, ΔΕΗ, ΔΕΚΟ κ.ά.), η συμμετοχή στην απεργία ήταν σημαντική. Αν επίσης αναλογιστούμε την απογοήτευση που έχει προκαλέσει στους εργαζόμενους η ψήφιση του 3^{ου} Μνημονίου και η σημαντική επιβάρυνσή τους από τη φοροκαταιγίδα και τα νέα μέτρα, μεγαλώνει ακόμα περισσότερο η σημασία αυτής της συμμετοχής.

Οι συγκεντρώσεις τη μέρα της απεργίας ήταν τρεις. Στο αρχικό κάλεσμα της ΑΔΕΔΥ στην πλατεία Κλαυθμώνος, προστέθηκε αυτό της ΓΣΕΕ, της οποίας η ξεπουλημένη ηγεσία είναι παντελώς απομονωμένη από τους εργαζόμενους, ειδικά μετά την εμετική της στάση στο Δημοψήφισμα, όπου τάχθηκε με τη συμμορία των «Μένουμε Ευρώπη». Στα δύο καλέσματα προστέθηκε ο τραγέλαφος του κυβερνητικού κόμματος, που διαδηλώνει ενάντια στα μέτρα που το ίδιο ψηφίζει στην Βουλή! Η κατρακύλα και το θράσος των νεομνημονιακών του ΣΥΡΙΖΑ πραγματικά δεν γνωρίζει όρια.

Στην Ομόνοια, το ΠΑΜΕ συνέχισε τη διασπαστική πολιτική των χωριστών συγκεντρώσεων/διαδηλώσεων. Ενώ το ΠΑΜΕ/ΚΚΕ απουσίαζε από τις μεγάλες κοινωνικές συγκρούσεις των προηγούμενων χρόνων ή σε πολλές περιπτώσεις κρατούσε και εχθρική στάση, προσπαθεί τώρα

να παρουσιαστεί σαν η μόνη αντιμνημονιακή δύναμη. Στο Μουσείο/Πολυτεχνείο συγκεντρώθηκαν αρκετά πρωτοβάθμια σωματεία, ομοσπονδίες, φοιτητικοί σύλλογοι και οργανώσεις της άκρας και επαναστατικής Αριστεράς και του αναρχικού/αντιεξουσιαστικού χώρου (ΛΑΕ, ΑΝΤΑΡΣΥΑ, ΟΚΔΕ, ΕΕΚ, Ροσινάντε, Αντι-ιμπεριαλιστική Συνεργασία κ.λπ.).

Συνολικά η συμμετοχή στις απεργιακές πορείες ξεπέρασε τις 30.000 (με μεγαλύτερη συγκέντρωση μάλλον αυτή του Μουσείου), με έντονη παρουσία ανοργάνωτων εργαζομένων και νέων, αλλά και πλήθος πανό πρωτοβάθμιων σωματείων του ιδιωτικού και δημόσιου τομέα, κάτι που έλειπε από τις τελευταίες απεργίες. Η συγκέντρωση των ΓΣΕΕ/ΑΔΕΔΥ, μαζί με το συριζαϊκό ΜΕΤΑ, είχαν τη μικρότερη συμμετοχή, ακόμη μια απόδειξη πως η πλειοψηφία των εργαζομένων έχει γυρίσει την πλάτη ανεπιστρεπτή στις ξεπουλημένες ηγεσίες του, που χέρι χέρι με τους όψιμους νεομνημονιακούς «συνδικαλιστές» του ΣΥΡΙΖΑ σκάβουν το λάκκο της εργατικής τάξης.

Η έντονη παρουσία της αστυνομίας ήταν άλλη μία ένδειξη της επαναφοράς του Κράτους Έκτακτης Ανάγκης, με μεγαλύτερη σφοδρότητα από πριν, ενώ εντύπωση έκανε η πολύωρη ενασχόληση των ΜΜΕ με την απεργία: ξαφνικά ανακάλυψαν πως «βούλιαξαν οι δρόμοι της Αθήνας» και πως «οι εργαζόμενοι διεκδικούν το δικό τους!» Για να «κοντύνουν» μια ώρα αρχύτερα τον ερμαφρόδιτο Τσίπρα, τα μνημονιακά ΜΜΕ είναι ικανά να φορέσουν ακόμα και την προβιά του επαναστάτη!

Οι απεργιακές συγκεντρώσεις και πορείες (και η πορεία του Πολυτεχνείου – βλ. σχετικό άρθρο), δείχνουν πως μετά από ένα διάστημα μουνδιάσματος και φαινομενικής «απάθειας» των εργαζομένων, εκδηλώνεται ξανά μια τάση αντίστασης, ενάντια στα νέα μνημονιακά μέτρα. Αυτές οι κινητοποιήσεις, μαζί με τη νέα γενική απεργία που έχει προκηρυχθεί στις 3/12 (πιθανότατα ακολουθήσουν κι άλλες σύντομα) μπορούν να αποτελέσουν την αφετηρία σημαντικών αγώνων, που όσο βαθιάει η κρίση και προχωρά η εφαρμογή του 3^{ου} Μνημονίου θα κλιμακώνονται, δίνοντας ξανά την ευκαιρία στο εργατικό κίνημα να έρθει στο προσκήνιο.

Θεσσαλονίκη

Χωρίς ιδιαίτερα μεγάλη συμμετοχή οι απεργιακές συγκεντρώσεις και διαδηλώσεις στη Θεσσαλονίκη. Τέσσερις ξεχωριστές συγκεντρώσεις πραγματοποιήθηκαν: Εργατικό Κέντρο, ΠΑΜΕ-ΚΚΕ, «Πρωτοβουλία 17 Ιούλη» (όπου ήταν και η Ο.Κ.Δ.Ε.) στην Αγ. Σοφία με Εγνατία, ΑΝΤΑΡΣΥΑ και αναρχικοί στην Καμάρα. Το ΠΑΜΕ έκανε ξεχωριστή διαδήλωση όπως πάντα. Οι τρεις άλλες συγκεντρώσεις ενοποιήθηκαν σε μια πορεία, ενώ σαν «Πρωτοβουλία 17 Ιούλη» φροντίσαμε ώστε να «απομονωθεί» η ηγεσία του ΕΚΘ.

Η Ο.Κ.Δ.Ε. αποφάσισε να πάει σε συγκέντρωση ξεχωριστή από του ΕΚΘ. Ο λόγος ήταν η «εξαφάνιση» της ΓΣΕΕ από το 2012 και η προδοτική στάση της, όπως και του ΕΚΘ (σε αντίθεση με άλλα δευτεροβάθμια όργανα) στο δημοψήφισμα της 5^{ης} Ιούλη. Είχαν συνταχτεί ανοιχτά με το μέτωπο των αντιδραστικών δυνάμεων του «Μένουμε Ευρώπη», ενάντια στα συμφέροντα αλλά και τις διαθέσεις των εργαζομένων (που υποτίθεται ότι εκπροσωπούν), όπως εκφράστηκαν μαζί με την ταξική ψήφο τους στο δημοψήφισμα. Επίσης, το ΕΚΘ είχε συμμετάσχει στην πορεία της ΔΕΘ μαζί με τους εργοδοτικούς μεταλλωρύχους των Σκουριών Χαλκιδικής.

Παράλληλα, απευθύνουμε κάλεσμα σε όλες τις δυνάμεις που υπερασπίστηκαν το «ΟΧΙ» γι' αυτή την απόφαση και για κοινή πορεία με τη συγκέντρωση της Καμάρας, σε μια λογική ενότητας στην δράση.

Η πρώτη αυτή προσπάθεια της Ο.Κ.Δ.Ε. και της «Πρωτοβουλίας 17 Ιούλη» κρίνεται ικανοποιητική. Πρέπει όμως να παλέψουμε για να εκλείψουν (υπήρξαν για μια ακόμη φορά) τα προβλήματα ασυνεννοησίας και στείρων ανταγωνισμών των αριστερών δυνάμεων, πάνω στις οποίες πέφτει πια μια μεγάλη ευθύνη για την κρίση του εργατικού κινήματος.

■ Νίκος Κτενάς

Γιάννενα

Μαζικότατη για τα δεδομένα της πόλης η απεργιακή συγκέντρωση στο Εργατικό Κέντρο. Πάνω από 1.000 άτομα διαδήλωσαν ενάντια στα μνημονιακά μέτρα, αλλά και την καταστολή, καθώς νωπό είναι το χτύπημα των ΜΑΤ στους απεργούς του εργοστασίου της «Γενικής Ανακύκλωσης» στην πόλη (δικαιώθηκαν μετά από πολυήμερο αγώνα, με την ανάκληση 17 απολύσεων). Συμμετείχαν σωματεία (αρκετά μαζικά από Σωματείο Μετάλλου, ΕΛΜΕ, ΟΤΑ), δύο φοιτητικοί σύλλογοι (Εστιών, Ιατρικής), οι ΟΚΔΕ, ΑΝΤΑΡΣΥΑ, ΛΑΕ, ΚΚΕ μ-λ και ΜΛ-ΚΚΕ, ΕΣΕ. Το ΠΑΜΕ καλούσε σε χωριστή συγκέντρωση (Δημαρχείο), λίγα μέτρα παρακάτω.

Αλεξανδρούπολη

Η απεργιακή συγκέντρωση της 12^{ης} Νοέμβρη έγινε στο Εργατικό Κέντρο Έβρου. Για τα δεδομένα της πόλης, η συμμετοχή ήταν μεγάλη και η μαζικότερη των τελευταίων δύο χρόνων, φτάνοντας περίπου τους 170 διαδηλωτές. Στην πορεία συμμετείχαν τα σωματεία των καθηγητών της Α' ΕΛΜΕ, των εργαζομένων στο Νοσοκομείο Αλεξανδρούπολης, καθώς και πολλοί μεμονωμένοι εργαζόμενοι από διάφορους κλάδους. Η Ο.Κ.Δ.Ε. συμμετείχε με δικό της μπλοκ και πανό, ενώ παρεμβήκαμε μοιράζοντας προκηρύξεις σε εργαζόμενους εντός και εκτός της διαδήλωσης. Ακόμη συμμετείχαν διάφορες δυνάμεις της Αριστεράς (ΛΑΕ, ΑΝΤΑΡΣΥΑ, ΕΑΑΚ κ.ά.).

Από την δράση μας

Παρωδία το 32^ο Συνέδριο του ΕΚΘ

Το 32^ο Συνέδριο του Εργατικού Κέντρου Θεσσαλονίκης (12-15 Νοέμβρη) μόνο σαν παρωδία μπορεί να χαρακτηριστεί. Φανερώνει ξεκάθαρα την κρίση του συνδικαλιστικού κινήματος, τον ξεπεσμό της γραφειοκρατίας αλλά και τις ευθύνες των αριστερών παρατάξεων.

Στο Συνέδριο παρέλασαν νεοφιλελεύθεροι και «Μένουμε Ευρώπη» (Μπουτάρης, Παναγόπουλος κ.τ.λ.). Μια γελοία φιέστα, που πάλι πραγματοποιήθηκε στην απομόνωση ενός χλιδατού ξενοδοχείου, μακριά από τους εργαζόμενους. Αλλά και κυριολεκτικά εναντίον τους: οι σύνεδροι «επικύρωσαν» με την παρουσία τους τη μήνυση του πρώην και νυν Προέδρου (Τσαραμπουλίδης) εναντίον των εργαζομένων της ΕΛΒΟ! Οι εργαζόμενοι της ΕΛΒΟ διαφώνησαν με την ηγεσία του σωματείου τους (ήθελε μόνο κλείσιμο ή πώληση της εταιρίας, με τις συνακόλουθες απολύσεις), προχωρώντας σε πολιτική καταγγελία ενάντια σ' αυτή και στον Τσαραμπουλίδη (ανήκουν στην ίδια παράταξη, την ΠΑΣΚΕ). Ο Πρόεδρος ανταπάντησε με... μήνυση!

Η Αντεπίθεση των Εργαζομένων υποστήριξε την καταγγελία του ΜΕΤΑ (ΣΥΡΙΖΑ-ΛΑΕ) εναντίον του Προέδρου, απαιτώντας απόσυρση της μήνυσης για να συμμετάσχουμε στις συνεδριακές διαδικασίες. Αυτό δεν έγινε, οπότε αποχωρήσαμε, όπως και το ΜΕΤΑ.

Το ΠΑΜΕ είχε ήδη αποχωρήσει, μη λέγοντας κουβέντα για τα παραπάνω, μια συνιτισμένη τακτική. Απλώς αποδεικνύει τον διασπαστικό και διαλυτικό ρόλο που παίζει στο σ.κ.

Έτσι, το «Συνέδριο» πραγματοποιήθηκε με λιγότερο από 30 συνέδρους των ΠΑΣΚΕ-ΔΑΚΕ.

Η μήνυση εναντίον των εργαζομένων της ΕΛΒΟ έχει και μια άλλη διάσταση. Τελευταία, συνδικαλιστικές παρατάξεις και σωματεία δεν λύνουν θέματα και διαφορές τους πολιτικά, αλλά μέσω της αστικής «δικαιοσύνης» και του κράτους, πρακτικές που χρησιμοποιούν οι εργοδότες, ξένες και αντίθετες στο εργατικό/συνδικαλιστικό κίνημα. Πρωταγωνιστές οι ΠΑΣΚΕ-ΔΑΚΕ αλλά και το ΠΑΜΕ (π.χ. Ομοσπονδία Επισιτισμού-Τουρισμού).

Το Συνέδριο επιβεβαίωσε την ανυπαρξία της «ηγεσίας» του ΕΚΘ, «επικύρωσε» την κατάρπηση της υπέρ του «ΝΑΙ» στο δημοψήφισμα («διασφαλίζοντας την ευρωπαϊκή πορεία της χώρας»). Αυτά σε μια περίοδο που οι εργαζόμενοι της Θ/νίκης και ευρύτερης περιοχής χτυπιούνται ανελέητα.

Αποτελέσματα

Στις εκλογές, για τη Διοίκηση ψήφισαν 414 σύνεδροι (2 άκυρα-λευκά), από 493 σύνεδροι (6 άκυρα-λευκά) στο προηγούμενο συνέδριο. Τα αποτελέσματα (σε παρένθεση τα προηγούμενα): ΠΑΣΚΕ 171 (205), 13 έδρες - Εργατική Ενότητα/ΠΑΜΕ 114 (124), 9 έδρες (8) - ΔΑΚΕ 58 (83), 4 έδρες (5) - ΜΕΤΑ 55 (71), 4 έδρες (5) - Νέα Πορεία/διάσπαση ΔΑΚΕ 13 ψήφους, 1 έδρα - Αντεπίθεση των Εργαζομένων 1 ψήφο (3).

Για αντιπροσώπους στη ΓΣΕΕ, ψήφισαν 146 (190) και βρέθηκε 1 λευκό: ΠΑΣΚΕ 80 (102), 6 αντιπρόσωποι (8) - Εργατική Ενότητα 17 (30), 1 αντιπρόσωπος (2) - ΔΑΚΕ 23 (21), 1 αντιπρόσωπος (2) - ΜΕΤΑ 25 (34), 2 αντιπρόσωπους (2).

Φαίνεται λοιπόν μια **στασιμότητα** (πέρα από διάφορες αυξομειώσεις), συνυπολογίζοντας κανείς τις σημαντικές οικονομικοπολιτικές εξελίξεις και μετατοπίσεις. Μεγάλη ωστόσο είναι η πτώση των συνέδρων, που οφείλεται σε διάφορους λόγους και ταυτόχρονα ενισχύει την κρίση του σ.κ.

Το αποτέλεσμα της «Αντεπίθεσης» είναι μέτριο, σίγουρα αναντίστοιχο με τους αγώνες και την παρέμβαση μας στο κίνημα της πόλης. Λαμβάνοντας υπόψη τις δυσκολίες που εμφανίζονται και τις αλλαγές στην πολιτική και τακτική που χρειάζονται, θα συνεχίσουμε σταθερά την προσπάθειά μας για την ανασυγκρότηση-ανασύνθεση του σ.κ.

Η κατάσταση του φοιτητικού κινήματος Ανάγκη ενός σχεδίου αγώνων

Με τα Μνημόνια, ειδικά με το 3^ο, η τριτοβάθμια εκπαίδευση (όπως και συνολικά η εκπαίδευση) δέχεται μια βάρβαρη επίθεση, επιδιώκεται η βίαιη προσαρμογή της στην χρεοκοπία του ελληνικού καπιταλισμού, απειλείται κυριολεκτικά με εξαφάνιση. Η υποχρηματοδότηση των ΑΕΙ-ΤΕΙ έχει φτάσει σε τραγικά επίπεδα. Η επιβολή διδασκτρών βρίσκεται προ των πυλών, αφού το κράτος δεν θέλει να δίνει δεκάρα για την παιδεία (για να συνεχίζεται η αιμορραγία της αποπληρωμής του χρέους), άρα οι απαιτούμενοι πόροι θα πρέπει να αντληθούν από τους φοιτητές και τις οικογένειές τους (βλ. και ΕΠ Νοεμβρίου).

Το φοιτητικό κίνημα έδωσε μια πρώτη απάντηση με μια μαζική συμμετοχή στην απεργία της 12/11 και ακόμα περισσότερο στην πορεία του Πολυτεχνείου. Επιπλέον, ιδιαίτερα μαζικές ήταν οι κινητοποιήσεις για το μπλοκάρισμα της έκδοσης των 5 αγωνιστών φοιτητών στην Ιταλία (βλ. σχετικό άρθρο). Αν λάβουμε επίσης υπόψη τις γενικές συνελεύσεις, που πραγματοποιούνται σε αρκετές σχολές, φαίνεται πως οι φοιτητές προβληματίζονται για την κατάσταση, θέλουν να δράσουν. Αυτή η πρώτη αγωνιστική

διάθεση είναι κάτι θετικό, ένα βήμα εμπρός για το φοιτητικό κίνημα, δείχνει –έστω ως τάση– τις εκρηκτικές δυνατότητες που έχει η νεολαία να μπει για τα καλά στη μάχη ενάντια σε παλιά και νέα μνημόνια.

Όμως αυτή η ανοδική πορεία έχει μόλις ξεκινήσει, μετά από μια περίοδο κάμψης των αγώνων συνολικά – και ακόμα

υπάρχει μια καθυστέρηση στο ξεδίπλωμά της. Ταυτόχρονα, από την πλευρά των οργανωμένων αριστερών δυνάμεων που κυριαρχούν στους φοιτητικούς συλλόγους (ΚΝΕ, ΕΑΑΚ) υπάρχει μια μάλλον «αντίθετη» διάθεση. Είτε γιατί δεν είναι πραγματικά πρόθυμες για αγώνες, είτε γιατί κάνουν ελάχιστα ως τίποτα για την αυτοοργάνωση και το συντονισμό των συλλόγων και των φοιτητών. Αυτό έχει ως απόρροια πολλές συνελεύσεις να αποπροσανατολίζονται σε κουραστικές και ανούσιες αντιπαραθέσεις (πολλοί ανένταχτοι φοιτητές δεν τις παρακολουθούν μέχρι τέλους ή και η απαρτία/συμμετοχή είναι οριακή), να μην πιάνουν την ουσία των προβλημάτων και της κατάστασης. Και έτσι, οι σύλλογοι να αδρανοποιούνται, η αγωνιστική διάθεση των φοιτητών να μην αξιοποιείται και να καταναλώνεται άσκοπα, με κίνδυνο να ξεανημιστεί, το φοιτητικό κίνημα να διασπείρεται ή και να διασπάται, μένοντας απροετοίμαστο ή χωρίς ουσιαστικό σχέδιο πως θα αναπτύξει τον αγώνα του.

Έτσι, τίθεται το δίλημμα: ανασυγκρότηση και ανασύνθεση του φοιτητικού κινήματος (μέσα από την αυτοοργάνωση και

τον συντονισμό των φοιτητικών συλλόγων, επιτροπών και συντονιστικών των γενικών συνελεύσεων, μέσα από την ανάπτυξη ενός σχεδίου αγώνων, με την ενίσχυση μιας αποτελεσματικής αντικαπιταλιστικής πολιτικής και δύναμης) ή αδρανοποίησή του και αδιέξοδο.

Με το βλέμμα στραμμένο στην απεργία της 3/12 και στην 6^η Δεκεμβρή (7 χρόνια από τη δολοφονία του μαθητή Αλ. Γρηγορόπουλου), θα υπάρξει νέος γύρος συνελεύσεων και είναι ανάγκη να παρθούν αγωνιστικές αποφάσεις, για μια σειρά κινητοποιήσεων. Αυτές πρέπει να είναι ένα σκαλοπάτι για το ξεπέραςμα των προβλημάτων που αντιμετωπίζει το φοιτητικό κίνημα, για το ανέβασμά του στο επίπεδο πιο μαζικών και δυναμικών αγώνων, αν θέλουμε να σταματήσει η ολοσχερής καταστροφή που φέρνει το 3^ο Μνημόνιο στην παιδεία και στην κοινωνία.

Η **Σοσιαλιστική Σπουδαστική Πάλη** προσπαθεί να συμβάλει σ' αυτή την κατεύθυνση, επεμβαίνοντας με σχέδιο και επιμονή στις σχολές και τους συλλόγους, ώστε να δημιουργηθεί ένα φοιτητικό κίνημα αντίξο των περιστάσεων. Με την επεξεργασία ενός πλάνου δράσης για την πιο σκληρή σύγκρουση με το 3^ο Μνημόνιο, με την ίδια την κυβέρνηση, τους παλιούς και νέους μνημονιακούς και την ΕΕ. Με δυναμικές μορφές πάλης και συντονισμένους αγώνες, με την ανάπτυξη μορφών αυτοοργάνωσης (επιτροπές, συντονιστικά), απαραίτητα για την προετοιμασία ενός μαζικού φοιτητικού κινήματος και ενός κύματος καταλήψεων διαρκείας. Που θα αποτελέσουν πυροκροτητή συνολικών αγώνων για το οριστικό γκρέμισμα των Μνημονίων και την επιβολή λύσεων υπέρ των εργαζομένων και της νεολαίας.

■ Σωτήρης Κ.

Εστίες Ιωαννίνων

Ο αγώνας των φοιτητών – Η επέμβασή μας

Ο Σύλλογος Φοιτητικών Κατοικιών του Πανεπιστημίου Ιωαννίνων (ΣΦΚΠΙ) βρίσκεται σε συνεχή κινητοποίηση από τις 16/10, όταν ανακοινώθηκαν οι δικαιούχοι στέγασης στις εστίες. Σε σύνολο 1.300 αιτήσεων, πήραν δωμάτιο 850 φοιτητές, δηλαδή αποκλείστηκαν 350 περίπου (οι περισσότεροι με ετήσιο κατά κεφαλήν εισόδημα κάτω από 2.000 ευρώ), που αναγκάζονται να παρατήσουν τις σπουδές τους ή να «ματώσουν», μαζί με τις οικογένειές τους, για να τα βγάλουν πέρα. Οι διαμένοντες στις εστίες υποχρεώνονται σε «συμβολική» εισφορά 45 ευρώ το μήνα. Οποίος δεν έχει να πληρώσει, απειλείται ότι δεν θα μπορεί να ξανακάνει αίτηση, θα εκδιωχτεί απ' το δωμάτιο ή δεν θα μπορεί να... πάρει πτυχίο! Τα κτήρια βρίσκονται σε άθλια κατάσταση, δεν συντηρούνται, υπάρχουν σοβαρά προβλήματα υγιεινής (έντομα και ποντίκια).

Η απάντηση των πρυτανικών αρχών και του δημάρχου είναι: «κάνουμε ό,τι μπορούμε, δεν υπάρχουν χρήματα, πρέπει να κάνουμε υπομονή λόγω της κακής οικονομικής κατάστασης της χώρας, να είμαστε ευχαριστημένοι γιατί το πανεπιστήμιο Ιωαννίνων είναι το μόνο που παίρνει τόσο μεγάλο αριθμό φοιτητών στις εστίες» κ.λπ.

Η δική μας απάντηση ήταν γενικές συνελεύσεις σχεδόν κάθε βδομάδα, για να οργανώσουμε την δράση μας. Με πλαίσιο πάλης του «Ενωτικού Ψηφοδέλτιου», πραγματοποιήθηκαν: αρκετές παρεμβάσεις και κατάληψη στην πρυτανεία και τις οικονομικές υπηρεσίες, πανεκπαιδευτική πορεία σε συντονισμό με φοιτητικούς

συντάκτες και την ΕΛΜΕ Ιωαννίνων, κατάληψη του γραφείου του πρύτανη και της αίθουσας της συγκλήτου, συμμετοχή στην απεργία στις 12 Νοέμβρη, στήριξη του ταμείου αλληλεγγύης των απεργών της «Ανακύκλωσης», παρέμβαση στο δημοτικό συμβούλιο, κατάληψη του δημαρχείου στις 17 Νοέμβρη, μαζί με άλλους φοιτητικούς συλλόγους, συμμετοχή στην πορεία του Πολυτεχνείου.

Σ' όλη αυτή τη διαδικασία, το Μέτωπο Αγώνα Σπουδαστών (ΜΑΣ, η παράταξη ουσιαστικά της ΚΝΕ) προσπαθούσε με κάθε τρόπο να σαμποτάρει τις αγωνιστικές διαδικασίες, να διασπάσει και να αποπροσανατολίσει τους φοιτητές. Μόνος στόχος τους ήταν –και παραμένει– να εντάξουν φοιτητές στον κομματικό μηχανισμό τους, να μετατρέψουν τον σύλλογο σε σφραγίδα (όπως ήταν πριν το 2009 ή είναι άλλοι σύλλογοι που ελέγχουν).

Με τις κινητοποιήσεις, καταφέραμε να πάρουν δωμάτιο επιπλέον 50 φοιτητές και να προκηρυχθούν διαγωνισμοί για δωμάτια σε ξενοδοχεία πολύ νωρίτερα από άλλες χρονιές. Επιπλέον, φοιτητές με οφειλές κατάφεραν να πάρουν πτυχίο και να ξανακάνουν αίτηση, χωρίς να ζητηθεί να εξοφλήσουν, ενώ μπήκαν καινούρια πλυντήρια και ξεκίνησαν απεντομώσεις. Ο αγώνας συνεχίζεται και δεν θα σταματήσουμε μέχρι όλοι οι συμφοιτητές μας να πάρουν δωμάτιο και να ικανοποιηθούν όλα τα αιτήματά μας. Συνειδητοποιούμε όμως ότι για να πάμε τον αγώνα αυτό μέχρι το τέλος, πρέπει να δημιουργηθεί ένα κίνημα οπου φοιτητές, μαθητές, νέοι, εργαζόμενοι, άνεργοι, φτωχά λαϊκά στρώ-

ματα, στηριγμένοι στις δικές μας δυνάμεις, να παλέψουμε για τη διαγραφή του χρέους, για να γίνουν τα χρήματα αυτά εστίες, νοσοκομεία, πανεπιστήμια και σχολεία, μισθοί και συντάξεις, θέσεις εργασίας για μας και τους γονείς μας.

Η Σοσιαλιστική Σπουδαστική Πάλη συμμετέχει από την πρώτη γραμμή στο «Ενωτικό Ψηφοδέλτιο». Παρεμβαίνουμε συστηματικά στο Σύλλογο, με διάρκεια, σχέδιο και επίμονη, με μια πολιτική ενωτική στην πράξη και όχι στα λόγια. Σημαντικό ρόλο έχουν παίξει το ΔΣ και οι επιτροπές κατάληψης, οι οποίες δημιουργήθηκαν με την οργάνωση των συνελεύσεων και δράσεων του Συλλόγου.

Στις 17 Δεκεμβρή γίνονται οι εκλογές του Συλλόγου. Κινητοποιούμαστε ώστε όσο το δυνατόν περισσότεροι εστιακοί φοιτητές να εγγραφούν και να συμμετέχουν. Τους καλούμε να αναδείξουν ξανά πρώτη δύναμη το «Ενωτικό Ψηφοδέλτιο», ώστε να συνεχίσει ο Σύλλογος με την ίδια δυναμική και προσανατολισμό, για τα βασικά μας αιτήματα:

- ▶ Να επινοικιαστούν άμεσα δωμάτια σε ξενοδοχεία
- ▶ Να ανεργηθούν νέες εστίες
- ▶ Κατάργηση των 45 ευρώ
- ▶ Δημόσια και Δωρεάν Σίτιση – Στέγαση – Σπουδές
- ▶ Άμεση αύξηση της χρηματοδότησης της παιδείας
- ▶ Να μην περάσει το 3^ο Μνημόνιο, ούτε στην παιδεία ούτε πουθενά

Σοσιαλιστική Σπουδαστική Πάλη

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

Τραμπούκικη επίθεση της ΔΑΠ ενάντια σε μέλη της ΣΣΠ και άλλους αγωνιστές

Καταγγέλλουμε την θρασύδειλη επίθεση της ΔΑΠ (φοιτητική παράταξη της ΝΔ) προς συναδέλφους και συντρόφους της Σοσιαλιστικής Σπουδαστικής Πάλης, μέλη των συλλόγων φοιτητών Πληροφορικής, Ιστορικού-Αρχαιολογικού και Φυσικού ΑΠΘ, αλλά και άλλων αγωνιστών. Τα γεγονότα άρχισαν την Παρασκευή 6/11, όταν μέλη της ΔΑΠ χτύπησαν τη συντρόφισσα και πρόεδρο του συλλόγου φοιτητών Πληροφορικής ΑΠΘ, καθώς και άλλους αγωνιστές φοιτητές στο Τμήμα Πολιτικών Μηχανικών. Η ΔΑΠ-ΝΔΦΚ, με την αντιδημοκρατική λογική της «έχουμε την σφραγίδα του συλλόγου και κάνουμε ό,τι γουστάρουμε», αρνήθηκε να αναγνωρίσει τη συγκέντρωση υπογραφών για τη διενέργεια Γενικής Συνέλευσης – και τραμπούκικα επιτέθηκε σε φοιτητές του συλλόγου και συναδέλφους αγωνιστές από άλλα τμήματα και σχολές, που είχαν συγκεντρωθεί για να υπερασπίσουν το δικαίωμα πραγματοποίησης συνέλευσης.

3 ημέρες μετά, 60 περίπου μέλη της ίδιας θρασύδειλης παράταξης, επιτέθηκαν αιφνιδιαστικά και ύπουλα σε 5 συντρόφους που βρίσκονταν Σχολή Θετικών Επιστημών, χτυπώντας τους, με αποτέλεσμα 3 απ' αυτούς να καταλήξουν στο νοσοκομείο.

Η ΔΑΠ είναι πλέον ένας μνημονιακός, θρασύδειλος όχλος, που караδοκεί για να χτυπήσει αγωνιστές μόνο όταν υπερτερεί σε αναλογία 10 προς 1. Είναι αυτοί που η ηθική τους μετριέται με συμφέροντα και θέσεις, που στελέχωσαν τους νεοφασίστες μνημονιακούς του «Μένουμε Ευρώπη», που θέλουν για πάντα να εφαρμόζονται τα Μνημόνια και οι ανθρωποφαγικές πολιτικές της Ε.Ε. Που θέλουν ιδιωτικά ΑΕΙ και ΤΕΙ, διδάκτρα, εκπαίδευση για λίγους. Η εντεινόμενη κρίση στη ΝΔ, η διαρκής απομόνωση της πολιτικής της ΔΑΠ από τα πραγματικά προβλήματα της νεολαίας, η αδυναμία πια να ενσωματώσουν τους φοιτητές με χαζοχαρούμενα και χυδαία παρτάκια, εκδρομές και lifestyle, τους οδήγησαν και θα τους οδηγούν σε τέτοιες σπασμωδικές κινήσεις.

Το φοιτητικό κίνημα πρέπει να απομονώσει αυτές τις παρατάξεις, που αποτελούν τους στυλοβάτες των Μνημονίων μέσα στα πανεπιστήμια. Καμία επίθεση και αυθαιρεσία τους δεν πρέπει να μένει αναπάντητη από το φοιτητικό κίνημα. Να στείλουμε το πολιτικό τους πτώμα και τις καταστροφικές πολιτικές τους στο χρονοντούλαπο της ιστορίας.

Καλούμε όλους τους φοιτητές να καταδικάσουν στην πράξη την επίθεση που δέχθηκαν οι συνάδελφοί μας και τις ΔΑΠίτικες αυθαιρεσίες, που δεν έχουν καμία θέση στους συλλόγους και το φοιτητικό κίνημα. Να αγωνιστούμε ενάντια στις καταστροφικές πολιτικές που προσβέουν, που έχουν φέρει τα πανεπιστήμια, μέσω της υποχρηματοδότησης, μπροστά στον «ξαφνικό θάνατο». Να παλέψουμε μαζί για την κατάργηση και το ξήλωμα των Μνημονίων και των μνημονιακών από τα ΑΕΙ-ΤΕΙ και από παντού.

**Σοσιαλιστική
Σπουδαστική
Πάλη**

7 χρόνια απ' τον Δεκέμβρη του 2008 Η φλόγα ακόμα καίει!

Εφτά χρόνια μετά, η οργή παραμένει για τη δολοφονία, στις 6 Δεκέμβρη 2008, του 15χρονου Αλέξη Γρηγορόπουλου από τον ειδικό φρουρό Ε. Κορκονέα και τον συνεργό του Β. Σαραλιώτη. Μια δολοφονία που πυροδότησε μια κοινωνική έκρηξη-εξέγερση, με διαδηλώσεις και καταλήψεις σε όλη τη χώρα, συγκρούσεις με την αστυνομία και επιθέσεις κατά αστυνομικών τμημάτων και κυβερνητικών κτηρίων. Ολόκληρη η νεολαία μπήκε στη θέση του Αλέξη, απέναντι σε μια κυβέρνηση δολοφόνων.

Στην εξέγερση των μαθητών και της νεολαίας συμμετείχαν και τα πιο φτωχά και περιθωριοποιημένα κοινωνικά στρώματα (μετανάστες κ.ά.), ενώ υπήρχε μια «σιωπηλή» στήριξη των εργαζομένων και των λαϊκών στρωμάτων, παρά την άγρια καταστολή και τη συκοφάντηση από την κυβέρνηση και τα ΜΜΕ-ξαπάτησης. Η έκρηξη αποκάλυψε το πραγματικό πρόσωπο του σάπιου αστικού συστήματος, που πάσχιζε να κρύψει κάτω από το χαλί την όξυνση των κοινωνικών/ταξικών αντιθέσεων, λόγω του βαθέματος της οικονομικής κρίσης (ιδιαίτερα από το 2007) και σε καμία περίπτωση δεν επιθυμούσε το ξέσπασμα οποιουδήποτε κινήματος. Από κοντά ακολουθούσε το ΚΚΕ, καταγγέλλοντας τις συγκρούσεις ως προβοκατόρικες, ενώ με εμετικά δημοσιεύματα ο δολοφόνος Κορκονέας παρουσιαζόταν σχεδόν σαν παραστρατημένο εργατόπαιδο! (Ριζοσπάστης, ένθετο «7 μέρες μαζί», 28/12/2008). Ο δε ΣΥΡΙΖΑ συμμετείχε στις κινητοποιήσεις, όμως προσπάθησε να παίξει τον ρόλο του πυροσβέστη, ώστε να εκτονωθεί το κίνημα, που είχε στριμώξει ιδιαίτερα την κυβέρνηση και είχε τρομάξει το καθεστώς.

Η εξέγερση του Δεκέμβρη ήταν το προανάκρουσμα μιας ευρύτερης ριζοσπαστικοποίησης, της ανάπτυξης των μεγάλων αγώνων του νεολαϊστικού και εργατικού κινήματος, του «παρατεταμένου κοινωνικού πολέμου» 2010-2012. Χάλασε τα σχέδια της κυβέρνησης Καραμανλή για εφαρμογή πολιτικών μνημονιακού τύπου χωρίτερα. Ανέδειξε έντονα τις μορφές της μαχητικής σύγκρουσης στους δρόμους, όπου η διάρκεια και έκταση των συγκρούσεων είχαν φέρει τον αστυνομικό μηχανισμό (με υπουργό τον σημερινό πρόεδρο της δημοκρατίας Παυλόπουλο) στα όριά του, είχαν παραλύσει την «ομαλότητα» της ζωής στα αστικά κέντρα, υποχρεώνοντας τα αστικά επιτελεία να σκέφτονται «δυναμικές λύσεις» με την χρησιμοποίηση στρατιωτικών μονάδων για την αποκατάσταση της «τάξης».

Ωστόσο, καθοριστική ήταν η έλλειψη κάποιων μορφών

αυτοοργάνωσης και ενός «σκελετού» του κινήματος, που δυσκόλεψε την πολιτική επικέντρωσή του, την εφαρμογή μιας τακτικής που θα ενέπλεκε πιο πλατιά και κρίσιμα κοινωνικά κομμάτια, κυρίως τους εργαζόμενους. Μ' αυτά τα δεδομένα (ο ρόλος των αναρχικών σ' αυτό το επίπεδο ήταν ιδιαίτερα αρνητικός), ήταν πολύ δύσκολο να πάρει ο «Δεκέμβρης» μια ακόμα πιο ουσιαστική, βαθιά διάσταση.

Εφτά χρόνια και εφτά κυβερνήσεις μετά, οι αιτίες αυτής της έκρηξης-εξέγερσης παραμένουν και γίνονται ακόμα πιο επίκαιρες, καθώς τότε με τα αντιλαϊκά μέτρα, τώρα με την μνημονιακή λαίλαπα, η ελληνική κοινωνία ήταν και παραμένει στο στόχαστρο, πληρώνει με το αίμα της, ώστε να μπορούν τραπέζιτες και επιχειρηματίες να πλουτίζουν, στηριζόμενοι πάνω σ' ένα κράτος έκτακτης ανάγκης και στους δημοσιογράφους παπαγαλάκια τους.

Παρόλη τη σφοδρή επίθεση που έχει δεχτεί, η νεολαία δείχνει πως η φλόγα της εξέγερσης ακόμα σιγοκαίει μέσα της. Το έδειξε με την επανειλημμένη εμφάνισή της στις επετείους της 6ης Δεκέμβρη, με το 85% υπέρ του ΟΧΙ στο δημοψήφισμα, με τις πρόσφατες μαζικές μαθητικές πορείες, με τη μεγάλη συμμετοχή της στην πορεία του Πολυτεχνείου. Γι' αυτό και φοβούνται, όπως έκαναν πάντα, τον ξεσηκωμό και τους αγώνες της νεολαίας, εξαπολύοντας την πιο λυσσαλέα επίθεση εναντίον της, ειδικά με στόχο να την τρομοκρατήσουν και να την κλείσουν στα νέα μνημονιακά γκέτο φτώχειας, περιθωριοποίησης, απελπισίας.

Είναι ώρα οι νέοι να οργανώσουμε την οργή και τον αγώνα μας, σε κάθε σχολείο και σχολή, σε κάθε γειτονιά, ώστε να δυναμώσουμε αυτή τη φλόγα, για να κάψει όσους μας βυθίζουν στη φτώχεια και την εξαθλίωση, κλείνουν τα σχολεία, νοσοκομεία και σχολές, όσους μας πετούν στην ανεργία και τώρα θέλουν να πάρουν και τα σπίτια των οικογενειών μας! Είναι χρέος μας απέναντι στον Αλέξη από την Ελλάδα, στον Κάρλο Τζουλιάνι από την Ιταλία, στον Μάικλ Μπράουν από τις ΗΠΑ, στον Μπερκίν Ελβάν από την Τουρκία, στον μικρό Αϊλάν από την Συρία, σε κάθε καταπιεσμένο αυτού του κόσμου, στην ίδια μας τη ζωή.

Ξύπνησε και η Ένωση Δικαστών και Εισαγγελέων!

Υστερα από τον θόρυβο που προκλήθηκε σ' όλα τα ΜΜΕ (μέχρι και η κουτσομπολόγα Τατιάνα Στεφανίδου προσφέρθηκε να καλύψει την είδηση) και τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης, από τη χυδαία και άδικα σκληρή καταδίκη 22 μηνών φυλάκισης με 3ετή αναστολή του άνεργου Β.Κ. για ένα εισιτήριο, ήταν αναμενόμενο να ξυπνήσει και η Ένωση Δικαστών και Εισαγγελέων. Για να δικαιολογηθούν τα αδικαιολόγητα, χρησιμοποιούνται σωρεία ανακριβών και ψευμάτων που διαστρεβλώνουν τα πραγματικά περιστατικά.

Ο λόγος που έγινε η δίκη ήταν η μη πληρωμή του εισιτηρίου και το «θράσος» του Β.Κ. να καταγγείλει με μήνυση τον άθλιο και προκλητικό τρόπο (διαπόμπηση, εξύβριση, παράνομη παρακράτηση κ.λπ.) με τον οποίο του φέρθηκαν οι ελεγκτές. Αυτά όλα εκτέθηκαν στο ακροατήριο και έγιναν αποδεκτά ακόμη και από την έδρα του Δικαστηρίου, που ταυτόχρονα έσπευσε να αποφανθεί κυνικά το αμίμητο και πρωτοφανές: «*ότι όλα έγιναν νομίμως μέσα στα πλαίσια της εργασίας τους!*». **Ουσιαστικά έχουν άναψει το πράσινο φως στους ελεγκτές, για να προηλασίσουν και να βρίζουν όσους δεν έχουν εισιτήριο.** Η μήνυση του άνεργου Β.Κ. τέθηκε στο αρχείο (με διαταγή του Εισαγγελέα, που κρίνει ότι οι συμπεριφορές τον ελεγκτών είναι στα πλαίσια της εργασίας τους), όπως και του μάρτυρα συνδικαλιστή μέλος του ΔΣ του Συνδικάτου Επισιτισμού-Τουρισμού Θ/νίκης, που και αυτός έκανε μήνυση σε βάρος των ελεγκτών! Αντίθετα, οι μηνύσεις των ελεγκτών τόσο κατά του Β.Κ. όσο και κατά του συνδικαλιστή εκδικάστηκαν κανονικά (και ο συνδικαλιστής καταδικάστηκε σε 4 μήνες με 3ετή αναστολή), όταν μάλιστα τη μήνυση του άνεργου την υποστήριζαν και μάρτυρες μέσα από το λεωφορείο, ενώ εκείνη των ελεγκτών κανένας.

Η Ένωση αποκρύπτει αυτά τα γεγονότα, επειδή δεν είναι καθόλου τυχαία και καταδεικνύουν τη μεροληπτική στάση του δικαστηρίου, πράγμα που καθόρισε και την εξοντωτική και κατάφωρα άδικη απόφαση. Η διαταγή του Εισαγγελέα, που κρίνει ότι οι συμπεριφορές των ελεγκτών είναι στα πλαίσια της εργασίας τους, βγήκε 1 χρόνο μετά τη μήνυση του άνεργου και ουσιαστικά ενίσχυσε την προκαθορισμένη απόφαση. Τελικά, όσα διαδραματίστηκαν στο δικαστήριο, ήταν ασφκτικά προδιαγεγραμμένα θυμίζοντας τη Δίκη του Κάφκα.

Είναι φανερό ότι η ανακοίνωση της Ένωσης Δικαστών και Εισαγγελέων μ' έναν βλακώδη τρόπο προσπαθεί να μην ακουμπήσει την ουσία της υπόθεσης και απλώς αναλώνεται σε νομικισμούς και γενικολογίες περί «...Δικαστικών Λειτουργιών, που πάντοτε κατά τη διάρκεια της σταδιοδρομίας τους ασκούν τα καθήκοντά τους με την επιβαλλόμενη από το Σύνταγμα και τον νόμο πνευθνότητα, σοβαρότητα και ευσυνειδησία». Η ουσία της δίκης της 4/11/2015 και της άδικης ποινής που επέβαλε, ουσιαστικά ομολογήθηκε με ωμή ειλικρίνεια από την έδρα του Δικαστηρίου, όταν είπε ότι... **από την εποχή που εμφανίστηκαν κινήματα-επιτροπές που δεν πλήρωναν εισιτήριο, ξεκίνησαν και τα προβλήματα στη δουλειά των ελεγκτών!** Φυσικά για την Ένωση δεν είναι πρόβλημα ότι ο ΟΑΣΘ (που είναι ιδιωτική επιχείρηση) άρπαξε από τον κρατικό προϋπολογισμό 50 εκ. ευρώ την τριετία 2009-2011, ενώ η ανεργία στην πόλη ξεπέρασε το 30% και ταυτόχρονα επιβλήθηκαν αυξήσεις στα κόμιστρα.

Όσο για το αμίμητο «...πάντοτε η Δικαιοσύνη αποτέλεσε και αποτελεί και αυτά τα χρόνια της οικονομικής κρίσης, που βιώνουμε, καταφύγιο των πολιτών και θεματοφύλακα των ατομικών και κοινωνικών δικαιωμάτων», η αλήθεια είναι γνωστή. Η αστική δικαιοσύνη πάντοτε ήταν «τυφλή και κουφή», όταν είχε απέναντί της εργαζόμενους, φτωχούς, τους «από κάτω» και Αγιάνθδες της κοινωνίας - και έτσι ενήργησε απέναντι στο «παράπτωμα» του άνεργου Β.Κ. Ειδικά όσον αφορά «...τα χρόνια της οικονομικής κρίσης», αποτέλεσε και αποτελεί υπερασπιστή του Κράτους Έκτακτης Ανάγκης και βάσει αυτής της ιδιότητας καταδίκασε το Β' Πλημμελειοδικείο Θεσσαλονίκης τον άνεργο, **ποινικοποιώντας ουσιαστικά την φτώχεια.**

Δεν τρομοκρατούμαστε από τέτοιες εξοντωτικές και παράλογες αποφάσεις, δεν υποχωρούμε! Νόμος είναι το δικό μας και θα το επιβάλλουμε, με την ενότητα και την αλληλεγγύη μας, με οργάνωση, σκληρούς και αποφασιστικούς αγώνες. Να παλέψουμε τώρα με Ανυπακοή/Μπουκοτάζ στις επικείμενες νέες αυξήσεις στα εισιτήρια. Να παλέψουμε για ελεύθερη πρόσβαση των εργαζομένων και των ανέργων στα Μ.Μ.Μ. Να αθωωθεί ο άνεργος αγωνιστής Β.Κ.!

■ Βαγγέλης Κιτσώνης

Να μην εκδοθούν στην Ιταλία οι 5 αγωνιστές φοιτητές!

Το πρωί της 12ης Νοέμβρη (μέρα Γενικής Απεργίας), αστυνομικές δυνάμεις με παρουσία εισαγγελέα κάνουν εφόδους σε σπίτια 5 φοιτητών στην Αγία Παρασκευή και τους συλλαμβάνουν. Οι συλλήψεις έγιναν με βάση ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης, μετά από απαίτηση του ιταλικού κράτους. Την ίδια μέρα, με παρόμοιες κατηγορίες συνελήφθησαν και 5 άτομα στην Ιταλία. Η μόνη «κατηγορία» που αντιμετωπίζουν οι φοιτητές είναι ότι συμμετείχαν στη διαδήλωση «No Expo» την Πρωτομαγιά του 2015 στο Μιλάνο και ότι «εθεάθησαν να συμμετέχουν σε επεισόδια». Με βάση αυτά και χωρίς την ύπαρξη καν δικογραφίας, οι ελληνικές δικαστικές αρχές καλούνται να αποφασίσουν για την έκδοση των 5 φοιτητών για να δικαστούν στην Ιταλία. Μέχρι τη συνεδρίαση του συμβουλίου εφετών τους επιβλήθηκαν αυστηροί περιοριστικοί όροι, όπως η απαγόρευση εξόδου από τη χώρα και η παρουσία τους 3 φορές (!) την εβδομάδα σε αστυνομικό τμήμα.

Από τη μέρα της σύλληψης κιάλας ξεδιπλώθηκε ένα πολύμορφο κίνημα αλληλεγγύης. Πραγματοποιήθηκε κατάληψη του Δημαρχείου Αγίας Παρασκευής και δεκάδες δράσεις σε όλη την Ελλάδα σε γειτονίες, σχολές κ.λπ. Ψηφίσματα αλληλεγγύης έχουν εκδοθεί από εκατοντάδες συλλόγους, σωματεία, πολιτικές οργανώσεις, κόμματα και συλλογικότητες. Την Τρίτη 24/11, περίπου 1.000 άτομα συγκεντρώθηκαν έξω από την ιταλική πρεσβεία στην Αθήνα, η οποία είχε αποκλειστεί από κλούβες και ΜΑΤ. Ακόμα πιο μαζικές ήταν οι διαδηλώσεις το Σάββατο 28/11 σε Αθήνα, Θεσσαλονίκη, Πάτρα, Βόλο κ.ά. Νέες κινητοποιήσεις θα πραγματοποιηθούν στις 3 Δεκέμβρη (Γενική Απεργία) και τη μέρα της συνεδρίασης του συμβουλίου εφετών (δεν έχει ανακοινωθεί ακόμα).

Τα τελευταία χρόνια, με την όξυνση της καταστολής και την εμφάνιση του Κράτους Έκτακτης Ανάγκης έχουμε βιώσει συλλήψεις, καταδίκες και στοχοποίηση εκατοντάδων (αν όχι χιλιάδων) αγωνιστών. Αρκεί απλά η συμμετοχή σε μια απεργία ή κινητοποίηση, για να κινδυνεύει να βρεθεί κάποιος στα κρατητήρια και τα δικαστήρια. Μέσα σ' αυτό το κλίμα έχουν στοχοποιηθεί ιδιαίτερα οι νέοι (μαθητές, φοιτητές κ.λπ.) και γενικά όσοι βρέθηκαν στην πρώτη γραμμή των αγώνων. Ωστόσο, παρόλα τα δεδομένα, προκαλεί εντύπωση η τέτοια έντασης κινητοποίηση αστυνομίας και δικαστικών αρχών με βάση το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης, επειδή απλά κάποιος «εθεάθησαν να συμμετέχουν σε επεισόδια». Αυτό την ίδια στιγμή που οι ίδιες διατάξεις μένουν ανενεργές για τους Χριστοφοράκους, άλλους καταχραστές και μεγαλόσχημους της αστικής τάξης. Γι' αυτές τις εξελίξεις φέρει μεγάλη ευθύνη η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ και τα αρμόδια υπουργεία, που τηρούν σιγή ιχθύος για την υπόθεση.

Η εφαρμογή του 3ου Μνημονίου και των απάνθρωπων πολιτικών του απαιτεί μια πιο σκληρή επανάκαμψη του Κράτους Έκτακτης Ανάγκης για να καταπνίξει τις αντιστάσεις και τους αγώνες. Οι λεγόμενοι «αντιτρομοκρατικοί νόμοι», τα «ευρωπαϊκά εντάλματα σύλληψης» και οι υπόλοιπες αντιδραστικές διατάξεις έχουν κύριο στόχο το κίνημα και τους αγωνιστές. Σε μια σκοτεινή εποχή όπου αντιδημοκρατικές αναδιπλώσεις απειλούν το ευρωπαϊκό (και όχι μόνο) εργατικό κίνημα, είναι πιο αναγκαία η πάλη για τα δημοκρατικά δικαιώματα και ελευθερίες. Το ίδιο απαραίτητη είναι και η έμπρακτη αλληλεγγύη στους αγωνιστές που διώκονται. Εκφράζουμε την αλληλεγγύη μας και την συμπάρτασή μας στους 5 συλληφθέντες. Απαιτούμε να σταματήσει κάθε ενέργεια έκδοσής τους και η δίωξη εναντίον τους, να καταργηθούν οι τρομονόμοι και το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης.

■ Γιώργος Θεοδωρίδης

Θέσεις του Πολιτικού Ντοκουμέντου για την 21η Συνδιάσκεψη Για την Παγκόσμια Οικονομική και Πολιτική Κατάσταση

Στις 9-10
Ιανουαρίου 2016 θα
πραγματοποιηθεί η
21η Συνδιάσκεψη της
Ο.Κ.Δ.Ε.
Σε αυτό το φύλλο της
Ε.Π. δημοσιεύουμε
μια περίληψη των
Θέσεων του Πολιτικού
Ντοκουμέντου για
την Παγκόσμια
Οικονομική και
Πολιτική Κατάσταση
και την Κατάσταση
στην Ελλάδα.
Το πλήρες κείμενο θα
αναρτηθεί σύντομα
στο site της Ο.Κ.Δ.Ε.
www.okde.gr

1 Η κρίση της παγκόσμιας καπιταλιστικής οικονομίας και η κρίση του ιμπεριαλισμού βρίσκονται σε ένα κρίσιμο σημείο που πιθανόν να αποδειχθεί σημείο τομής τόσο για την εξέλιξη της οικονομικής κρίσης, την κρίση του καπιταλισμού και του ιμπεριαλισμού και τις πολιτικές αντιμετώπισής της, όσο και από την πλευρά του εργατικού κινήματος.

2 Η οικονομία των ιμπεριαλιστικών χωρών δεν έχει κατορθώσει να ξεπεράσει την οικονομική κρίση του 2007-09. Έξι χρόνια μετά δεν μπορεί να παρουσιάσει ακόμη μια περίοδο ανάκαμψης, κι αυτό συμβαίνει για πρώτη φορά τα τελευταία 43 χρόνια που διαρκεί το μακρύ κύμα κάμψης. Επιπλέον, σήμερα η οικονομική κρίση φαίνεται να επεκτείνεται/εντείνεται και στις νεοαναδυόμενες οικονομίες: τόσο στις λεγόμενες BRICS όσο και στην δεύτερη σειρά αυτών των χωρών (Τουρκία, Μεξικό, κ.α.). Από τις BRICS μόνο η Ινδία φαίνεται να μένει ανεπηρέαστη συνεχίζοντας να αυξάνει τον ρυθμό μεγέθυνσης του ΑΕΠ της. Η Κίνα αναμένει έναν περιορισμό της αύξησης του ΑΕΠ της για το 2015 στο 6,8%, πιθανόν και μεγαλύτερο, ανάλογα με τις επιπτώσεις που θα υπάρχουν από την πρόσφατη κρίση των χρηματιστηρίων της και την απότομη χειροτέρευση των εξαγωγών της. Οι άλλες τρεις —Βραζιλία, Ν. Αφρική και Ρωσία— απλώς ξαναβυθίζονται σε μια μεγάλη και επικίνδυνη κρίση. Από την οικονομική κρίση δεν ξεφεύγουν οι υπόλοιπες νεοαναδυόμενες οικονομίες και πολύ περισσότερο οι εξαρτημένες καπιταλιστικές χώρες — το μέγεθος και η ένταση της οικονομικής τους κρίσης θα εξαρτηθεί και από την νέα οικονομική πολιτική των ΗΠΑ.

Η κατάσταση της παγκόσμιας οικονομίας εμφανίζεται εξαιρετικά ευάλωτη —ιδιαίτερα λόγω του χρηματοπιστωτικού τομέα— και ανά πάσα στιγμή μπορεί να χειροτερεύσει απότομα (ο κίνδυνος της ελληνικής χρεοκοπίας, η πτώση των κινέζικων χρηματιστηρίων, ή άλλους είδους πολιτικές ή γεωπολιτικές εξελίξεις, π.χ. Ουκρανία και ευρύτερη περιοχή της Μ. Ανατολής, κ.α.). [...]

3 Ένας επιπλέον κίνδυνος φαίνεται να είναι η αναγγελθείσα αλλαγή της οικονομικής πολιτικής των ΗΠΑ. Η Fed έχει σταματήσει από τις αρχές του χρόνου την σχεδόν πενταετή πολιτική της «ποσοτικής χαλάρωσης», του τυπώματος δολαρίων (ύψους περίπου 80 δις δολαρίων τον μήνα) αλλά δεν έχει ακόμη

τολμήσει να προχωρήσει στην αύξηση του επιτοκίου της, το οποίο εξακολουθεί να κυμαίνεται ακόμη κάτω από το 0,25% — η τελευταία ανακοίνωση έκανε λόγο για αύξησή του τον Σεπτέμβριο, αλλά σιωπηρά πήρε παράταση. Αυτό, πέρα από τις επιπτώσεις στην παγκόσμια οικονομία, επηρεάζει και την οικονομία των ΗΠΑ, που δεν φαίνεται να μπορεί να αντέξει μια αύξηση των επιτοκίων, δηλαδή ισχυροποίηση του δολαρίου και εξασθένηση των εξαγωγών της. [...]

5 Αυτό δεν σημαίνει ότι οι ΗΠΑ «παραδίδουν τα όπλα» ή «συνθηκολογούν». Το ακριβώς αντίθετο, σημαίνει την υιοθέτηση πολύ πιο δύσκολων (έως αδύνατων) στην εφαρμογή τους αλλά και πολύ πιο επικίνδυνων για την ανθρωπότητα πολιτικών, ή την υιοθέτηση ολοένα, ή κι αποκλειστικά, πιο πολιτικών/στρατιωτικών μέσων παρά οικονομικών μέσων —αλλά και πιο ανοιχτά επιθετικών οικονομικών πολιτικών— για την επίλυση της κρίσης τους σε βάρος όχι μόνο του εργατικού κινήματος αλλά και των άλλων ιμπεριαλιστικών δυνάμεων (ΕΕ και Ιαπωνία) και των νεοαναδυόμενων ανταγωνιστών τους (BRICS και όχι μόνο). Η Διατλαντική Συμφωνία (ΗΠΑ και ΕΕ), η Συμφωνία του Ειρηνικού (TPP — Σύμφωνο Συνεργασίας των δύο πλευρών του Ειρηνικού), αλλά και άλλες τέτοιου είδους «διμερείς» συμφωνίες, στοχεύουν, επί της ουσίας, στα παραπάνω — ανεξάρτητα, από τους αρχικούς σχεδιασμούς αυτών των δύο συμφωνιών και ανεξάρτητα από την επιφάνεια (την δημιουργία ελεύθερων αγορών εμπορευμάτων και κεφαλαίων): στην ενσωμάτωση/υποταγή των δύο αντίπαλων ιμπεριαλισμών και στην ασφυξία/υποβάθμιση/περιθωριοποίηση των νεοαναδυόμενων ανταγωνιστών τους. [...]

7 Η Ευρωζώνη (και γενικά η ΕΕ) βρέθηκε στο κέντρο της παγκόσμιας κρίσης και εξακολουθεί να είναι (είναι ενδεικτικό ότι πρέπει να είναι η μόνη οικονομία στον κόσμο που δεν έχει αναπληρώσει ακόμη την πτώση του ΑΕΠ του 2009), και συνολικά η κρίση της έχει γίνει πολύπλευρη και οξυτάτη. [...]

Οι πολιτικές που εφαρμόστηκαν στο εσωτερικό της για την αντιμετώπιση της κρίσης (μείωση δημοσιονομικών ελλειμμάτων και χρεών, ενίσχυση των τραπεζών, μνημονιακές πολιτικές, κ.α.), όχι μόνο απέτυχαν να αντιμετωπίσουν την κρίση αλλά και την χειροτέρευσαν ραγδαία. Σχεδόν το ένα τρίτο των χωρών της Ευρωζώνης είναι πλέον χρεοκοπημένο και ζει κάτω από προγράμματα διάσωσης, το άλλο ένα τρίτο είναι στα πρόθυρα της τυπικής χρεοκοπίας και οι υπόλοιπες χώρες είναι κοντά στην χρεοκοπία.

Η αποτυχία της οικοδόμησης της ΕΕ και του ευρώ, η όξυνση της κρίσης και η αποτυχία αντιμετώπισής της καθώς και οι άγριες επιθέσεις ενάντια στο εργατικό κίνημα, είχαν σαν αποτέλεσμα από τη μια να αυξηθούν οι εργατικοί αγώνες και να αλλάξει η στάση των εργαζομένων απέναντι στην οικοδόμηση της και, από την άλλη, να ενταθούν οι ανταγωνισμοί στο εσωτερικό της ΕΕ και της Ευρωζώνης, μεταξύ των διαφόρων αστικών τάξεων, και ιδιαίτερα των ιμπεριαλιστικών, γεγονός που επιδεινώνει αφάνταστα την συνολική κρίση της και την έχει οδηγήσει στα πρόθυρα της διάλυσής της, και ταυτόχρονα να οξυνθεί

η πολιτική κρίση, να αδυνατίσουν τα αστικά κόμματα, κ.α.

8 Απέναντι σε αυτήν την κατάσταση, φαίνεται πως το αντίδοτο είναι η λεγόμενη επιτάχυνση της οικονομικής και πολύ περισσότερο της πολιτικής ενοποίησης της ΕΕ και της Ευρωζώνης ή η «Ευρώπη/Ευρωζώνη των δύο ή περισσότερων ταχυτήτων». Ωστόσο, το σχέδιο αυτό δεν είναι πλέον τόσο «ανώδυνο» όσο κανένας θα μπορούσε να υποθέσει πριν δύο δεκαετίες ενώ το περιεχόμενό του καθορίζεται σήμερα από την βαθιά κρίση της Ευρωζώνης/ΕΕ, στην πράξη πρόκειται για μια φυγή προς τα εμπρός: α) Για τους ευρωπαϊκούς ιμπεριαλισμούς που πρέπει να επιβάλλουν μια ιστορικής σημασίας ήττα στο ευρωπαϊκό προλεταριάτο ώστε να κατορθώσουν να αντιστρέψουν την κατάσταση και την διαλυτική κρίση της Ευρωζώνης. β) Για τον γερμανικό ιμπεριαλισμό, που αφενός θα πρέπει να «αποικιοποιήσει» τις μικρότερες χώρες (που ως ένα βαθμό έχει επιτευχθεί δι-αμέσου των «προγραμμάτων διάσωσης», των μνημονίων, του ασφυκτικού ελέγχου, κ.α.) και αφετέρου να υποβαθμίσει τις μεγαλύτερες (τις ιμπεριαλιστικές). Με άλλα λόγια, η ολοκλήρωση της Ευρωζώνης ή ακόμη και συνολικά της ΕΕ, στην σημερινή κρίση και στους σημερινούς παγκόσμιους ανταγωνισμούς, δεν μπορεί να έχει την μορφή μιας ισορροπίας μεταξύ των ευρωπαϊκών ιμπεριαλισμών, ανάλογης της βαρύτητας του καθενός, (όπως ίσως στο παρελθόν) αλλά μόνο την μορφή μιας γερμανικής ευρωζώνης ή ΕΕ — κι αυτό είναι επίσης εξαιρετικά δύσκολο, αν όχι ανέφικτο [...].

10 [...] Μετά την εκρηκτική αύξηση κατά 14% του ΑΕΠ της Κίνας το 2007, η αύξηση συνεχώς μειώνεται και για το 2015 υπολογίζεται στο 6,5-6,8%. (Βέβαια, είναι αλήθεια ότι αυτά τα τεράστια ποσοστά αύξησης του ΑΕΠ στο παρελθόν δεν θα μπορούσαν να συνεχιστούν επ' άπειρον — κάθε οικονομία που έχει αναπτυχθεί δεν μπορεί να εξακολουθεί να παρουσιάζει τέτοια ποσοστά ανάπτυξης) [...].

Ωστόσο, το κρίσιμο ζήτημα δεν είναι αυτό αλλά τα όρια του μέχρι σήμερα μοντέλου συσσώρευσής της. [...] Την πλήρη και ολοκληρωμένη όμως μεταστροφή του μέχρι σήμερα μοντέλου της (δηλαδή προς μια συσσώρευση έντασης κεφαλαίου) δεν μπορεί να την επιτύχει παρά μόνο σε βάρος των παλιών ιμπεριαλιστικών χωρών, ακόμη και σε κλάδους όπου οι τελευταίοι είχαν μια σχετική υπεροχή. Με άλλα λόγια, η οικονομία της Κίνας είτε θα επεκταθεί εξωτερικά κατακτώντας την παγκόσμια αγορά είτε θα καταρρεύσει εσωτερικά. Έτσι, η κατάκτηση/αναδιάταξη της παγκόσμιας αγοράς κάτω από τους δικούς της όρους —και όχι απλώς η περαιτέρω απόσπασση μεριδίων της παγκόσμιας αγοράς— δεν είναι ένα απλώς τρέχων ζήτημα διαχείρισης της κρίσης αλλά ζήτημα ζωής ή θανάτου [...]

12 Ωστόσο, η κρίσιμη εστία αντιπαράθεσης βρίσκεται στην περιοχή της Ν.Α. Ασίας όπου έχουμε την συσσώρευση ασύλληπτων εκρηκτικών υλών. Μπορεί προς το παρόν να μην υπάρχουν στρατιωτικά επεισόδια, πολύ περισσότερο στρατιωτικές συγκρούσεις —πιθανόν να είναι αδύνατο γιατί θα μετατρέπονται σχεδόν αυτόματα σε παγκόσμια σύ-

της Ο.Κ.Δ.Ε. Παση

γκρουση—, αλλά έχουμε την απότομη κλιμάκωση των αντιπαραθέσεων και την ραγδαία συσσώρευση εκρηκτικών υλών. [...]

Πάντως, όπως και να 'χει, η κατάσταση δεν μπορεί να διαιωνίζεται για πολύ. Την επόμενη δεκαετία οι BRICS προβλέπεται να έχουν αναπτύξει σε μεγάλο βαθμό και τον στρατιωτικό τους εξοπλισμό τόσο στο επίπεδο των πυρηνικών όσο και των τακτικών στρατιωτικών μέσων.

13 Στην Μέση Ανατολή, και μέσα σε σχετικά μικρό χρονικό διάστημα, έχει δημιουργηθεί ένα εκρηκτικό μείγμα, όπου οι ενδοϊμπεριαλιστικές αντιθέσεις οξύνονται και κλιμακώνονται επικίνδυνα μετά την άμεση στρατιωτική ανάμειξη της Ρωσίας στην Συρία, κράτη διαλύονται ή απειλούνται με διάλυση ή αποσάθρωση, οι στρατιωτικές συγκρούσεις γενικεύονται σε όλη την περιοχή, δύο μεγάλες δυνάμεις στην περιοχή αναμειγνύονται άμεσα, Τουρκία και Σ. Αραβία, και έμμεσα, Ιράν και Αίγυπτος, δημιουργούνται τεράστια προσφυγικά κύματα που κλονίζουν χώρες αλλά και την ΕΕ, κ.α. Αν και η πρώτη φάση της αράβικης επανάστασης («Αράβικη Άνοιξη») έχει κλείσει ύστερα από τις συντονισμένες προσπάθειες των Δυτικών ιμπεριαλιστών και των αντιδραστικών καθεστώτων της περιοχής. Ωστόσο η δυναμική της ήταν αρκετή για να αποσταθεροποιήσει την περιοχή και να φέρει στην επιφάνεια και μάλιστα με οξυμένη μορφή όλες τις αντιθέσεις, που με την σειρά τους δεν αποκλείεται να ξαναγεννήσουν την δεύτερη φάση της επανάστασης.

[...] Η προέλαση του Ισλαμικού Κράτους στην Συρία δεν αναζωπύρωσε μόνο τον βαλτωμένο εμφύλιο πόλεμο στην δοκιμαζόμενη Συρία, αλλά πυροδότησε και έναν νέο γύρο, μεγαλύτερων και εκρηκτικότερων, αντιπαραθέσεων, ιμπεριαλιστικών και μη, εντάσσοντας στην δίνη της περιοχής και πολύ περισσότερες χώρες [...].

Β. Το παγκόσμιο εργατικό κίνημα

[...] **16.** Σε γενικές γραμμές, τον τελευταίο χρόνο, έχουμε μια αύξηση και γενίκευση όλων των αγώνων, κοινωνικών εκρήξεων και εξεγέρσεων σε παγκόσμιο επίπεδο, και, ανάλογα με την περίπτωση, ήδη εξελίσσονται ή βρίσκονται στην αρχή διαδικασίες Ανασυγκρότησης και Ανασύνθεσης του εργατικού κινήματος.

[...] Αν και οι δυνάμεις που αναφέρονται στον τροτσικισμό σε παγκόσμιο επίπεδο ενισχύονται, της ΕΓ μειώνονται (εκτός ίσως από εξαιρέσεις στην Ασία). Η τελευταία ουσιαστικά ευθύνεται και για την άνοδο της ρεφορμιστικής αριστεράς στην Ευρώπη, λόγω, εκτός των άλλων, της επίμονης προσκόλλησής της στην ΕΕ και στο ευρώ, και, ακόμη χειρότερα, της σχεδόν άκριτης υποστήριξης δυνάμεων όπως ο ΣΥΡΙΖΑ στην Ελλάδα. Είναι αλήθεια ότι η προδοσία του ΣΥΡΙΖΑ και η στάση της Ευρωζώνης στην περίπτωση της Ελλάδας, ταρακούνησε μεν την ΕΓ, αλλά τελικά το μόνο αποτέλεσμα φαίνεται να είναι η ακόμη μεγαλύτερη υποστήριξη τέτοιου είδους δυνάμεων, όπως η πιθανή συγκρότηση κυβέρνησης του Μπλόκου της Αριστεράς με το ΣΚ και το ΚΚ στην Πορτογαλία (η οποία μόνο προς το παρόν φαίνεται να έχει αποφευχθεί, κι αυτό όχι με ευθύνη του Μπλόκου)._

Οικονομική και Πολιτική Κατάσταση στην Ελλάδα

25. Ο ελληνικός καπιταλισμός δυσκολεύεται να έχει ακόμα και τη βίαια συστέλλομενη/συρρικνούμενη αναπαραγωγή της μνημονιακής διαχείρισης της κρίσης/χρεοκοπίας του, βρίσκεται σε μια κωματώδη κατάσταση, όπου μία μία «σβήνουν» και οι πιο στοιχειώδεις λειτουργίες του – εκτός βέβαια από την αιμορραγία της τακτικής αποπληρωμής του χρέους. Απ' αυτή την κατάσταση, η ελληνική οικονομία δεν πρόκειται να συνέλθει ούτε με θαύμα και πολύ περισσότερο με το 3^ο Μνημόνιο. Τα περί «ανάπτυξης» (που δήθεν πλησιάζει, μαζί με επενδύσεις που δήθεν επίσης μπορούν να έρθουν κ.λπ.) είναι εκτός κάθε πραγματικότητας. Αντίθετα, ο ελληνικός καπιταλισμός θα βουλιάζει όλο και περισσότερο σε μια δομική και διαρκή υπανάπτυξη, κινούμενος προς τα επίπεδα μιας οικονομίας που θυμίζει «Τρίτο Κόσμο» ή «καπιταλισμό της φαβέλας», όπως ιστορικά είχε διαμορφωθεί η υπανάπτυξη στο ιμπεριαλιστικό σύστημα, αλλά τώρα με τις ακόμα χειρότερες, οξυμένες πτυχές που έχει γεννήσει η μακρόχρονη εξέλιξη της δομικής κρίσης του παγκόσμιου καπιταλιστικού συστήματος. Πάνω σε μια τέτοια «βάση», πραγματική κινούμενη άμμο, δεν μπορεί να υπάρξει καμία «σταθερότητα» – και αντίθετα τροφοδοτούνται και ανοίγουν διαρκώς νέοι κύκλοι πολιτικής αστάθειας και κρίσης, νέες δυνατότητες ανάκαμψης των ταξικών αγώνων. Μόνο μια μεγάλη ήττα του εργατικού κινήματος, για την οποία οι κίνδυνοι είναι υπαρκτοί αλλά και η απόσταση που ακόμα μένει να διανυθεί μεγάλη, θα μπορούσε να εγγυηθεί την αδιατάρακτη πορεία προς αυτό τον όλεθρο, με τις κυρίαρχες ελίτ σε ρόλο Νέρωνα.

Νέος κύκλος, νέα χαρακτηριστικά, προοπτικές της πολιτικής κρίσης

[...] **41.** Η συνολική/δομική κρίση του ελληνικού καπιταλισμού προχωράει σε μια νέα ποιότητα – μέσα από πρωτοφανείς, δαιδαλώδεις εξελίξεις και απότομες στροφές, βάζοντας σε κίνηση και φέρνοντας σε αντιπαράθεση κολοσσιαίες κοινωνικές/ταξικές δυνάμεις. Η ίδια η αστική εξουσία στην Ελλάδα είναι «στον αέρα». Αυτός ο χαρακτηρισμός/πολιτική εκτίμηση δεν γίνεται για λόγους δημοσιογραφικούς ή εντυπωσιασμού: είναι απαραίτητος για να κατανοηθούν σε όλο το βάθος τους οι κίνδυνοι αλλά και οι ευκαιρίες που παρουσιάζονται μπροστά στο εργατικό κίνημα. Το αστικό μπλοκ εξουσίας έχει κλονιστεί βαθιά, το αστικό καθεστώς έχει χάσει την ισορροπία του (αυτή της Μεταπολίτευσης), δεν μπορεί ν' αναπαραχθεί ομαλά, αδυνατεί να πειθαρχήσει και ενσωματώσει τις μάζες (όχι μόνο στον μνημονιακό ζουρλομανδύα). Τέτοιες καταστάσεις σχεδόν ποτέ δεν κλείνουν εύκολα και ομαλά, ειδικά στην Ελλάδα, όπου ιστορικά είναι συνηθισμένη η προσφυγή στην «έκτακτη ανάγκη». Οι όροι της ταξικής πάλης σκληραίνουν, ανεξάρτητα από πρόσκαιρα διαλείμματα όπως οι εκλογές της 20^{ης} Σεπτεμβρίου. Η σύγκρουση δεν είναι μόνο αναπόφευκτη, ουσιαστικά έχει ήδη ξεκινήσει – και αυτό δεν μπορεί να το κρύψει καμία φλυαρία ότι «στη δημοκρατία δεν υπάρχουν αδιέξοδα».[...]

Δ. Κατάσταση και προοπτικές του εργατικού κινήματος

[...] **48.** Σε κάθε περίπτωση, ένα γενικό χαρακτηριστικό και της νέας περιόδου είναι ότι το «παράθυρο στην ιστορία» δεν έκλεισε, γιατί το υλικό του ήταν όλες οι αντικειμενικές συνθήκες που διαμορφώθηκαν στην προηγούμενη μνημονιακή περίοδο, οι οποίες παραμένουν και θα συνεχίσουν να υπάρχουν κάτω από τη μία ή την άλλη μορφή. Όπως και την προηγούμενη περίοδο οι απότομες και ξαφνικές αλλαγές της πολιτικής κατάστασης ή η εναλλαγή ανάμεσα σε διαφορετικές φάσεις της ταξικής πάλης επηρέαζαν το «άνοιγμα του παραθύρου», έτσι και τώρα η υποταγή, προδοσία και μετάλλαξη του ΣΥΡΙΖΑ σε αντιδραστικό μνημονιακό κόμμα σίγουρα το επηρεάζει αλλά δεν το «κλείνει». Πατι ο ΣΥΡΙΖΑ –και όποια άλλη πολιτική δύναμη απ' όσες σήμερα σκυλεύουν τον ελληνικό λαό μέσα στη Βουλή των Μνημονίων– μπορεί να επαναφέρει το Κράτος Έκτακτης Ανάγκης ακόμα δριμύτερο από την εποχή των Σαμαρά–Βενιζέλου... αλλά δεν μπορεί να κάνει απολύτως τίποτα για την κρίση του ελληνικού καπιταλισμού, την φτωχοποίηση των μαζών (παρά μόνο να τα χειροτερεύσει με το 3^ο Μνημόνιο), επομένως για το βάθεμα της κοινωνικής προλεταριοποίησης, συνεπώς εν δυνάμει και της πολιτικής προλεταριοποίησης. Φυσικά, αυτή η τελευταία δεν είναι ποτέ το αυτόματο προϊόν της πρώτης, ή ακόμα της φτώχειας και εξαθλίωσης, εξαρτάται σε μεγάλο βαθμό από τους αγώνες, την παρέμβαση των δυνάμεων του εργατικού κινήματος και των επαναστατών μαρξιστών.

Ε. Πολιτική και τακτική της Ο.Κ.Δ.Ε.

[...] **55.** Οι αιτίες του ναυαγίου του ΣΥΡΙΖΑ πάνε και παραπέρα από τις αυταπάτες και απάτες περί Ευρωζώνης/ΕΕ, την απουσία εναλλακτικού σχεδίου κ.λπ. Βρίσκονται στην αδυναμία/αδιαφορία κατανόησης της κρίσης του ελληνικού καπιταλισμού, στην αδιαφορία ή εντελώς επιδερμική σχέση με τους αγώνες, στον «κυβερνητισμό» και τις ανίερές συμμαχίες. Κατέρρευσε η αντίληψη ότι δήθεν μπορεί να υπάρξει μια πραγματικά εναλλακτική πολιτική, αρκεί η Αριστερά να κερδίσει τις εκλογές και να γίνει κυβέρνηση – χωρίς ν' αγγιχτεί ούτε μια τρίχα απ' το αστικό κοινοβουλευτικό πλαίσιο και τον κρατικό μηχανισμό, χωρίς την παραμικρή «υπερβολή» ενάντια στα συμφέροντα των καπιταλιστών, χωρίς καμία επέμβαση των αγώνων των εργαζομένων, των φτωχών λαϊκών στρωμάτων και της νεολαίας – και όλα αυτά εν μέσω οικονομικής κρίσης/κατάρρευσης, εκρηκτικού διεθνούς περιβάλλοντος, αντιδημοκρατικών αναδιπλώσεων και ιμπεριαλιστικών απειλών! Με άλλα λόγια, κατέρρευσε ο εκλογικιστικός/κοινοβουλευτικός κρετινισμός, το συνολικό ρεφορμιστικό «σχέδιο». Η εγκληματική φύση του ρεφορμισμού αναδεικνύεται πιο ξεκάθαρα και ολοκληρωμένα στις κρίσιμες καμπές, όπου παίζονται μεγάλα πράγματα για το καπιταλιστικό σύστημα και το αστικό καθεστώς.

56. Η άνοδος και το γκρέμισμα του ΣΥΡΙΖΑ είναι δείγμα μιας έξαρσης της «ΕΑΜικής κουλτούρας», που ήρθε στην επιφάνεια με τα Μνημόνια (αυτή την ιδιαίτερη κατάσταση όπου μπήκε η ελληνική κοινωνία), αλλά και ιστορικά έχει εμφανιστεί στις κρίσιμες καμπές και συγκρούσεις του ελληνικού εργατικού κινήματος, έχοντας κοστίζει τόσες και τόσες οδυνηρές, σκληρές, αιματηρές διαψεύσεις, αποτυχίες, προδοσίες, ήττες. Μια τέτοια έξαρση είχαμε στις εκλογές της 20^{ης} Σεπτεμβρίου και κατά πάσα πιθανότητα αυτή η «κουλτούρα» θα ενταθεί την επόμενη περίοδο, κάτω από διάφορα ονόματα (π.χ. μέτωπο «αντιμνημονιακό», «κοινωνικο-πολιτικό», «προοδευτικό», «πατριωτικό», «δημοκρατικό», για την «εθνική ανεξαρτησία», για την «ενότητα της αριστεράς» κ.λπ.), παρά την πρόσφατη κραυγαλέα αποτυχία του ΣΥΡΙΖΑ (πραγματική τραγωδία) ή τη μικρότερη αλλά υπαρκτή της ΑΝΤΑΡΣΥΑ και της ΛΑΕ.

[...] **64.** Η μετάλλαξη του ΣΥΡΙΖΑ (συμπληρωμένη με την κρίση των υπόλοιπων οργανώσεων της Αριστεράς) δημιουργεί ένα κενό στα αριστερά, που όμως δεν υπάρχει «εύκολος» και «γρήγορος» δρόμος για την κάλυψή του. Μάλιστα, αυτή μπορεί να δημιουργήσει πιέσεις για μια ακόμα βαθύτερη προσχώρηση δυνάμεων στο ρεφορμισμό. Η κατάληξη όλων των λεγόμενων «ελπιδοφόρων εγχειρημάτων» τύπου «ενότητας της αριστεράς» ή ΣΥΡΙΖΑ (πολύ περισσότερο) ή ΑΝΤΑΡΣΥΑ (κατά πως διαφαίνεται), είναι ένα γερό μάθημα και πρέπει όλοι οι αγωνιστές να το αφομοιώσουν. Χρειάζονται πολύ πιο στέρεες συγκροτήσεις για ν' ανταπεξέλθουν στις πιέσεις της σημερινής κατάστασης. Όποιες τακτικές προσαρμογές κι αν απαιτούνται, πρέπει να επιμείνουμε στην αυτοδύναμη/ανεξάρτητη οικοδόμηση της Ο.Κ.Δ.Ε., γιατί χωρίς μια ισχυρή Οργάνωση όλα τα υπόλοιπα είναι μια ψευδαίσθηση τακτικής, συμμαχιών κ.λπ. Ο ακολουθητισμός για «νέους φορείς», «μέτωπα»/«συμμαχίες» με αριστερούς ρεφορμιστές κ.λπ. αναπαράγουν και εξαπλώνουν τα ρεφορμιστικά και κεντριστικά αδιέξοδα. Το ζητούμενο είναι οι δυνάμεις που θα καλύψουν το κενό να είναι επαναστατικές, όχι μια ανακύκλωση των ίδιων φθαρμένων υλικών και αποτυχημένων συνταγών. Η ενίσχυση και οικοδόμηση της Ο.Κ.Δ.Ε. είναι το πιο αξιόπιστο εργαλείο γι' αυτό, αν όχι το μοναδικό (από την άποψη των πολιτικών/κομματικών σχηματισμών). Η κατάρρευση του ρεφορμιστικού σχεδίου δίνει μεγάλες δυνατότητες, ανοίγει το «παιχνίδι» για μια πλατύτερη απήχηση και βαθύτερο ριζωμα μιας επαναστατικής πολιτικής/δύναμης. Η Ο.Κ.Δ.Ε., έχοντας διευρύνει κατά πολύ, σε σχέση με το πρόσφατο παρελθόν τον αριθμό των εργαζομένων και νέων που την παρακολουθούν, που ενδιαφέρονται για την πολιτική της ή και μπορεί και πρέπει να πρωτοστατήσει σ' αυτό.

Ο.Κ.Δ.Ε.
Οργάνωση Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Σημάδια αγωνιστικής αφύπνισης Η πορεία του Πολυτεχνείου

Μετά τη μαζική απεργία στις 12 Νοέμβρη, φαίνεται πως το νήμα των αγώνων ξαναπιάνεται, σε συνέχεια και με την πορεία της επετείου για τα 42 χρόνια από την εξέγερση του Πολυτεχνείου, με περίπου 30.000 διαδηλωτές στην Αθήνα. Στην κεφαλή της πορείας υπήρχε πανό αλληλεγγύης για τους 5 αγωνιστές φοιτητές που διώκονται με το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης και κινδυνεύουν να εκδοθούν στην Ιταλία (βλ. σχετικό άρθρο). Ακολουθούσαν τα μπλοκ των φοιτητικών συλλόγων, της άκρας και επαναστατικής αριστεράς, του αναρχικού/αντιεξουσιαστικού χώρου, με τη ΛΑΕ και το ΚΚΕ στο τέλος.

Η συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ συνέχισε στα χνάρια της κυβερνητικής «παράδοσης» των τελευταίων χρόνων, κλείνοντας 3 στάσεις του Μετρό (Σύνταγμα, Ευαγγελισμός, Μέγαρο Μουσικής) θέλοντας, να δημιουργήσει την αίσθηση ασφυξίας, σε συνδυασμό με 7.000 αστυνομικούς που κατέκλυσαν το κέντρο, για να εκφοβίσουν τον κόσμο και να απομαζικοποιηθεί η πορεία.

Η παρουσία των ΜΑΤ δεν ήταν απλά εμφανής αλλά ασφυκτική, συγκεκριμένα τα «κορδόνια» τους ξεκινούσαν από το μπλοκ της Ο.Κ.Δ.Ε. και κατέληγαν να κυκλώνουν όλα τα μπλοκ του αναρχικού χώρου.

Δυναμική ήταν η παρουσία του μπλοκ της Ο.Κ.Δ.Ε. και μαζί των νεολαιίστικων παρατάξεών της (Σοσιαλιστική Σπουδαστική Πάλη, Μαθητική Αντεπίθεση), δίνοντας μαχητικό παλμό με διαρκή συνθήματα, ενάντια στα Μνημόνια, την κυβέρνηση και την Ε.Ε., για την αλληλεγγύη σε πρόσφυγες/μετανάστες, ενάντια στον πόλεμο και τον ιμπεριαλισμό κ.λπ.

Στο τέλος της πορείας, την αμαύρωνε η παρέλαση του «κομματικού στρατού» του ΣΥΡΙΖΑ, υπό την πλήρη προστασία των ΜΑΤ. Αυτή δεν κατέστη όμως αρκετή για να μην ξεγυμνωθούν πολιτικά οι

Θεσσαλονίκη

Πάνω από 4.000 κόσμοι διαδήλωσαν στην πορεία του Πολυτεχνείου, περνώντας από την Αμερικάνικη Πρεσβεία και καταλήγοντας στην είσοδο του Πολυτεχνείου. Συμμετείχαν φοιτητικοί σύλλογοι, αριστερά κόμματα και οργανώσεις, αντιεξουσιαστές. Τα συνθήματα (πέρα από τα διαχρονικά της εξέγερσης του 1973) ήταν ενάντια στα Μνημόνια, την κατάρρευση της παιδείας, υγείας και ασφάλισης, που προχωρούν με το 3ο Μνημόνιο.

Η παρουσία της αστυνομίας ήταν έντονη, με ισχυρές δυνάμεις των ΜΑΤ σε παράπλευρες οδούς στη διάρκεια της διαδήλωσης, ενώ αστυνομικά φράγματα υπήρχαν μπροστά από τα γραφεία του ΣΥΡΙΖΑ και γύρω από το Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο. Μετά το τέλος της διαδήλωσης, δυνάμεις ΜΑΤ και ΔΙΑΣ απώθησαν όσους είχαν παραμείνει έξω από τον χώρο του Πολυτεχνείου.

Νωρίτερα, μέλη του ΣΥΡΙΖΑ είχαν εμποδιστεί να καταθέσουν στεφάνι από φοιτητές, που φώναζαν συνθήματα ενάντια στην κυβέρνηση και το Μνημόνιο.

Συριζαίοι από τον κόσμο, που αυθόρμητα γιούχαρε και φώναζε προς το μέρος τους «το ΠΑΣΟΚ είναι εδώ, ενωμένο, δυνατό».

Μετά το τέλος της πορείας, έγιναν μικρής έντασης συγκρούσεις στα Εξάρχεια (αγαπημένο θέμα της τρομοκρατικής καταστροφολογίας των ΜΜΕ), με ρίψη δακρυγόνων απ' την αστυνομία στους δρόμους γύρω απ' το Πολυτεχνείο και την πραγματοποίηση τελικά πέντε συλλήψεων.

Η μέρα είχε ξεκινήσει με την προκλητική επίσκεψη του Τσίπρα στο Πολυτεχνείο το πρωί, που συνοδεύτηκε από έντονες αποδοκιμασίες από κόσμο και την προσπάθεια της άκρας αριστεράς, που βρισκόταν εκείνη την στιγμή στο χώρο, να αποτρέψει την κατάθεση στεφανιού από τους εγκληματίες της συγκυβέρνησης. «Το μήνυμα του Πολυτεχνείου δεν θα το καπληντούν αντιεξουσιαστές ούτε νοσταλγοί της Χούντας, ούτε ακροδεξιοί», δήλωσε αργότερα για τα γεγονότα ο Τσίπρας, με περισσεύμα θράσους.

Με την υπογραφή του 3^{ου} μνημονίου από τη συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ έχει ξεκινήσει η κατάρρευση των κοινωνικών στηριγμάτων της, διαδικασία που θα εντείνεται με την εφαρμογή του Μνημονίου, φέρνοντας την πλήρη απομόνωσή της από τα βαλλόμενα στρώματα των εργαζόμενων, της νεολαίας, των αγροτών, των συνταξιούχων και των μεταναστών, της μεγάλης κοινωνικής πλειοψηφίας. Οι νέοι υποτακτικοί των Μνημονίων και της Ε.Ε. που λένε «Ναι σε όλα», για να μπορέσουν να φέρουν εις πέρας το βάρβαρο έργο τους, θα επιστρατεύσουν ό,τι και οι προηγούμενοι, ένα τερατώδες Κράτος Έκτακτης Ανάγκης, που θα επανέλθει να συνεχίσει το έργο του από εκεί που αυτό είχε «διακοπεί». Όμως, όπως έδειξε και η μαζική πορεία στις 17/11, δεν μπορούν να σβήσουν το μήνυμα της εξέγερσης του Νοέμβρη του 1973, που παραμένει φάρος για τους εργαζόμενους και τη νεολαία για να ανατρέψουν παλιούς και νέους μνημονιακούς. Οι αγώνες που έρχονται θα το επιβεβαιώσουν.

Γιάννενα

Μαζική (800-1.000 άτομα) και η πορεία στις 17/11. Οι φοιτητικοί σύλλογοι Εστιακών Δουρουτής, ΠΤΕΤ και Ιατρικής, έχοντας προχωρήσει την ίδια μέρα σε κατάληψη του Δημαρχείου για τις διεκδικήσεις των εστιακών φοιτητών, έδωσαν παλμό με συνθήματα αντιμνημονιακά, αντιφασιστικά και κατά της ιμπεριαλιστικής Ε.Ε. Συμμετείχαν με μπλοκ οι ΟΚΔΕ, ΑΝΤΑΡΣΥΑ, ΛΑΕ, ΚΚΕ μ-λ και ΜΛ-ΚΚΕ, αντιεξουσιαστικός χώρος. Ο ΣΥΡΙΖΑ, με περισσό θράσος, εμφανίστηκε με πανό που έγραφε «ο αγώνας συνεχίζεται», προκαλώντας την αντίδραση των συγκεντρωμένων, που δεν του επέτρεψαν να συμμετάσχει στη διαδήλωση.

Καταδίκη των γεγονότων στις 15/11

Τα ξημερώματα της 15^{ης} Νοέμβρη, ομάδα 50-60 τραμπούκων οπλισμένων με γυάλινα μπουκάλια, σιδερένιους λοστούς κ.ά., γκαρίζοντας αντικομμουνιστικά συνθήματα, ξεστομίζοντας οχητό σεξιστικού υβρεολόγιου, επιτέθηκε εντελώς αναίτια σε αγωνιστές της Άκρας Αριστεράς και της Ροσινάντε, που βρίσκονταν στην πύλη του Πολυτεχνείου (οδός Στουρνάρη) για τις καθιερωμένες προετοιμασίες του 3μερου εορτασμού της εξέγερσης του Πολυτεχνείου.

Αποτέλεσμα αυτής της ύπουλης και φασιστικού τύπου επίθεσης ήταν να τραυματιστούν σύντροφοι και αγωνιστές (7 απ' αυτούς πήγαν στο νοσοκομείο), μέλη του ΒΕΚ, του ΚΚΕ(μ-λ) και της Ροσινάντε. Ανάμεσά τους ο σύντροφος της Ο.Κ.Δ.Ε. Σταύρος Σκευός, που διακομίστηκε με τραύματα στο κεφάλι, μώλωπες στο σώμα και τα χέρια.

Τέτοιες πρακτικές και λογικές «τυφλής» βίας είναι ξένες και εχθρικές στο εργατικό κίνημα, δεν έχουν καμία σχέση με τις ιδέες, την ηθική και πρακτική του, αλλά αντίθετα έρχονται να συμπληρώσουν την κρατική καταστολή. Τέτοιου ενέργειας θα ζήλευε ακόμα και η Χ.Α. Από τη μεριά μας, δεν δεχόμαστε καμία συγγνώμη (με αφορμή σχετική ανακοίνωση, που αναρτήθηκε στο athens.indymedia), από άτομα που συμμετείχαν στην επίθεση, που με γελοιότητα προσπάθησαν εκ των υστέρων να απολογηθούν, λέγοντας ότι μπερδεύτηκαν, νομίζοντας πως πρόκειται για οι Κνίτες (λες και αυτό θα τους δικαιολογούσε). Το θέμα δεν αν μπερδεύτηκαν ή όχι (που η πραγματικότητα τους διαψεύδει), αλλά ο τρόπος που ενέργησαν, αδιαφορώντας πλήρως ακόμα και για την αξία της ανθρώπινης ζωής.

Για τους επαναστάτες, ο ρόλος της βίας δεν πρέπει ποτέ να είναι «τυφλός»: αυτή είναι αποτελεσματική και ουσιαστική όταν ασκείται από τις αγωνιζόμενες μάζες ενάντια στο αστικό κράτος και τους μηχανισμούς του, το καπιταλιστικό σύστημα, τον ιμπεριαλισμό.

Αντίθετα, το απολίτικο συνονθύλευμα της πλατείας Εξαρχείων σε καμία περίπτωση δεν αποτελεί κομμάτι του κινήματος - έτσι, δεν τίθεται κανένα ζήτημα «εμφύλιου πολέμου» (ειδικά ανάμεσα σε «ακραίες» ομάδες), όπως χαιρέκακα και βολικά θέλησαν να παρουσιάσουν ή να υπονοήσουν και αστικά ΜΜΕ.

Ούτε πρέπει να βγάλει κανείς μόνο εύκολα συμπεράσματα (και μάλλον λανθασμένα στη συγκεκριμένη περίπτωση), περί «ασφαλιτών» και «παρακρατικών». Όχι ότι αποκλείεται (κάθε άλλο) η εισχώρηση και καθοδήγησή τους σε τέτοια μπουλουκία. Αλλά πρέπει να δούμε τον πυρήνα τέτοιων φαινομένων: τη λουμπενοποίηση, την οποία εξαπλώνει το σάπισμα του καπιταλιστικού συστήματος και της αστικής ιδεολογίας, φτάνοντας και στις παρυφές του αναρχικού/αντιεξουσιαστικού χώρου. Όχι για να δικαιολογήσουμε οτιδήποτε, αλλά για να απαιτήσουμε την κάθετη και αποτελεσματική αντιμετώπιση, το ξερίζωμα τέτοιων φαινομένων, πέρα από οποιοδήποτε «ιδεολογικό» προκάλυμμα. Εδώ βρίσκεται και η ευθύνη του αναρχικού/αντιεξουσιαστικού χώρου (ή λεγόμενων τέτοιων κομματιών): που μέχρι τώρα επέτρεπε ή και επιτρέπει σε τέτοιου είδους άτομα και ομάδες να μιλούν και να πράττουν στο όνομά του, εκθειάζει και φетиχοποιεί κάθε μορφή «βίας», θεοποιεί μια αντικοινωνική ατομικότητα, ακόμα τροφοδοτεί και ένα μίσος προς την αριστερά με ιδέες περί «κόκκινου φασισμού».

Απέναντι σ' αυτό το τακτικό βρώμισμα αυτού του χώρου από τέτοιες ομάδες, θετικό δείγμα αποτελούν οι ανακοινώσεις συλλογικότητων του, που καταδικάζουν σε κάθε τόνο την επίθεση. Επιθέσεις τέτοιου τύπου έχουμε ξαναδεί στο παρελθόν (σε φοιτητικές εκλογές, εκδηλώσεις οικονομικής ενίσχυσης ακροαριστερών φοιτητικών σχημάτων κ.ά.), ωστόσο αυτή είχε και κάποια πρωτοφανή χαρακτηριστικά.

Οι οργανώσεις και οι αγωνιστές του εργατικού κινήματος δεν θα αφεθούν να τρομοκρατηθούν από τέτοια χτυπήματα, απέναντι σ' αυτά οργανώνουν την περιφρούρηση και αυτοάμυνα του κινήματος, ως αναπόσπαστο κομμάτι της πάλης του.

Φιάσκο της ΝΔ: Η αστική πολιτική σε αποσύνθεση

Σε μια κλωστή κρέμεται η ενότητα της ΝΔ, μετά και από τη διαλυτική εικόνα της αποτυχίας διεξαγωγής των εσωκομματικών εκλογών.

Προεκλογικά, ο Τζιτζικώστας μίλησε για «βολεμένους και συμφέροντα» από το «θλιβερό παρελθόν», πλασάρει ως το «νέο πρόσωπο» και ποντάρει στον επαναπατρισμό ψηφοφόρων από ΑΝΕΛ και Χρυσή Αυγή. Υποστηρίζεται από Βορίδη, Μπαλτάκο και γενικά το επιτελείο Σαμαρά. Ο Μείμαράκης, το φαβορί, παρουσιάστηκε ενωτικός, αλλά αποκαλεί «παιδί» τον Τζιτζικώστα και καυτηριάζει τα καλέσματα των αντιπάλων του, μιλώντας για «περαστικούς». Έχει μαζί του τους καραμανλικούς και ποντάρει στους ψηφοφόρους της 20^{ης} Σεπτεμβρίου. Με κεντροδεξιό προφίλ επιχειρεί να συγκρατήσει τη φθορά του κόμματος, μάταια όμως, καθώς τα Μνημόνια αποτελούν τη μοναδική πολιτική της ΝΔ. Ο Άδ. Γεωργιάδης και ο Κ. Μητσοτάκης, άγριοι νεοφιλελεύθεροι με δείγματα γραφής στη σαμαροβενιζελική κυβέρνηση, ο πρώτος με απύθμενο θράσος ουρλιάζει για «συναρπαστικά χρόνια που θα ζήσουμε μαζί του», ο δεύτερος αναμασάει γνωστές νεοφιλελεύθερες ιδεοληψίες.

Ουσιαστικά συγκροούνται καραμανλικοί κεντροδεξιό (Μείμαράκης) και ακραίοι νεοφιλελεύθεροι (Σαμαράς). Οι πρώτοι, χωρίς καμία διαφορετική πολιτική από τα Μνημόνια, παρουσιάζονται μετριοπαθείς για ν' αποτινάξουν τη διακυβέρνηση Σαμαρά, που τους οδήγησε σε διαδοχικές εκλογικές ήττες. Οι δεύτεροι, αμετανόητοι, επιμένουν στα «θετικά» της.

Στις 22/11, η εκλογική διαδικασία οδηγήθηκε σε φιάσκο λόγω... τεχνικού προβλήματος. Αυτή ήταν η κορυφή του παγόβουνου, της εσωτερικής αποσύνθεσης της ΝΔ. Μετά άνοιξαν οι ασκοί του Αιόλου. Τζιτζικώστας και Μητσοτάκης ζήτησαν την παραίτηση Μείμαράκη, ο οποίος απάντησε να παραιτηθούν κι αυτοί από κοινοβουλευτικός εκπρόσωπος και περιφερειάρχης αντίστοιχα. Κατηγόρησε τον Σαμαρά για την εταιρεία που επιλέχθηκε με «προσωπική του εγγύηση». Επιτέθηκε στον γραμματέα Παπαμμίκο και στον Βορίδη. Τελικά παραιτήθηκε για να τον ακολουθήσουν ο Παπαμμίκος και οι Γεωργιάδης και Μητσοτάκης από τις θέσεις των κοινοβουλευτικών εκπροσώπων. Όμως η άθλια εικόνα «τέλματος και αδιεξόδου», όπως είπε ο νέος προσωρινός πρόεδρος Πλακωτάκης δεν ξεπεράστηκε.

Η Μπακογιάννη δεν απέκλεισε ότι έγινε «σαμποτάζ» στις εσωκομματικές εκλογές, ενώ για τις εκλογές του 2009 (όπου ηττήθηκε από τον Σαμαρά) μίλησε ουσιαστικά για νοθεία! Ο Γκιουλέκας ζήτησε ορισμό 5μελούς επιτροπής για τη διενέρ-

«Προαπαιτούμενων» συνέχεια

Συνεχίζουν το θεάρεστο έργο τους οι φλογεροί νεομνημονιακοί της συγκυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ. Αφού πήρε πρώτα την έγκριση του Γιούρογκρουπ, ένας ακόμα εφαρμοστικός νόμος-«σκούπα» ψηφίστηκε ως κατεπείγων στα μέσα Νοέμβρη. Οι βασικές διατάξεις προβλέπουν:

- Αλλαγές στους πλειστηριασμούς πρώτης κατοικίας και την ανακεφαλαιοποίηση των τραπεζών (βλ. σχετικά άρθρα).
- Περιορισμό της νοσοκομειακής δαπάνης.

- **100 δόσεις:** ο φορολογούμενος που έχει ενταχθεί στη ρύθμιση θα πρέπει, προκειμένου να μην τη χάσει, να πληρώνει έγκαιρα τις νέες φορολογικές επιβαρύνσεις του (π.χ. ΕΝΦΙΑ ή τέλη κυκλοφορίας). Ως τις 30/6/2016, η διορία είναι 30 μέρες. Από 1/7/2016 ως 31/12/2017 μειώνεται στις 15 μέρες. Από 1/1/2018 δεν υπάρχει καμία διορία. Ο φορολογούμενος μπορεί να παραμείνει στη ρύθμιση εφόσον πριν λήξει μια νέα οφειλή υποβάλλει αίτηση ένταξης στην πάγια ρύθμιση των 12 δόσεων, που χορηγείται χωρίς προϋποθέσεις εφόσον η νέα οφειλή είναι έως 50.000 ευρώ (για οφειλές άνω των 50.000 ευρώ πρέπει να αποδεικνύεται η αδυναμία πληρωμής). Η ρύθμιση χάνεται επίσης όταν εντός του 2017 ο φορολογούμενος καθυστερήσει μια πληρωμή χωρίς να έχει περάσει 6μηνο από την καθυστέρηση προηγούμενης οφειλής.

Εηλώνεται έτσι ένα από τα ελάχιστα μέτρα υποτυπώδους ανακούφισης του λαού απ' την πρώτη διακυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, το οποίο άλλωστε οι δανειστές είχαν ξεκαθαρίσει ότι αποτελούσε «μονομερή ενέργεια».

- Ανείσπρακτα ενοίκια: θεσπίζεται η δυνατότητα των ιδιοκτητών να μην φορολογηθούν για μισθώματα που αποδεδειγμένα δεν έχουν εισπράξει. Όμως, για να γίνει αυτό, θα πρέπει μέχρι την προθεσμία υποβολής της φορολογικής δήλωσής τους να έχουν κινηθεί για την έξωση του ενοικιαστή ή να έχουν υποβάλει σχετική αγωγή. Το μέτρο έχει αναδρομική ισχύ από τα φετινά εισοδήματα ενοικίων - και απειλεί να πετάξει χιλιάδες κόσμου στον δρόμο.

Έτσι ολοκληρώθηκε το 1^ο πακέτο «προαπαιτούμενων» της μνημονιακής δόσης των 2 δισ. ευρώ - και παίρνει σειρά, μετά από συμφωνία στο Γιούρογκρουπ, το 2^ο πακέτο (για το επόμε-

για των εκλογών και παράκαμψη της Κεντρικής Εφορευτικής Επιτροπής. Ο Δένδιας ζήτησε συνέδριο αντί εκλογών κ.ο.κ.

Η βαθιά κρίση στη ΝΔ, που απειλείται με διάσπαση ή κατακερματισμό, είναι αποτέλεσμα των Μνημονίων, καθώς και της συντριπτικής καταδίκης τους σε τρεις διαδοχικές εκλογικές αναμετρήσεις, των αγώνων και της πολιτικής ριζοσπαστικοποίησης της προηγούμενης περιόδου. Τα Μνημόνια οδήγησαν στην πλήρη χρεοκοπία, δημιούργησαν τεράστιες κοινωνικές μετατοπίσεις, με την φτωχοποίηση, την καταστροφή των μεσαίων στρωμάτων που απευθυνόταν και «ενσωμάτων» η ΝΔ.

Η ΝΔ ούτε τώρα έχει εναλλακτική πολιτική, πόσο μάλλον στρατηγική. Γι' αυτό και δεν παρουσιάστηκε καμία συζήτηση για την ανασυγκρότηση της πάνω σ' ένα διαφορετικό αστικό σχέδιο. Οι αντίπαλοι περιορίστηκαν στις προσωπικές επιδιώξεις και αντεγκλήσεις, όταν ως προσωπικότητες δεν τραβούν καν την προσοχή των μαζών, δεν αποτελούν «ηγέτες». Η άσκηση της αστικής πολιτικής έχει περιοριστεί στην εκτέλεση των μνημονιακών συνταγών, που γράφουν οι δανειστές. Η διαχείριση της κρίσης και η εξυπηρέτηση των συμφερόντων μιας παρασιτικής αστικής τάξης μετέτρεψε τους αστούς πολιτικούς σε απλούς εισπράκτορες και δοσίλογους, ανίκανους να παράγουν πολιτική, να «πείσουν» τις μάζες για κάποιο πρόγραμμα επανεκκίνησης της οικονομίας. Η παραμονή σε Ευρώ/Ε.Ε. (μοναδικό «σχέδιο» και καταφύγιο της αστικής πολιτικής) αμφισβητείται πλέον από πλατιά στρώματα. Στα παραπάνω προστίθεται ο μνημονιακός εξευτελισμός των αστικών κοινοβουλευτικών διαδικασιών/θεσμών. Η χρεοκοπία του ελληνικού καπιταλισμού, οι κοινωνικές και πολιτικές μετατοπίσεις, η ανυπαρξία εναλλακτικής αστικής λύσης, η κοινωνική και πολιτική ριζοσπαστικοποίηση των μαζών, είναι οι βασικές αιτίες για την βαθιά πολιτική και στρατηγική κρίση του αστικού συστήματος, των αστικών κομμάτων και ιδιαίτερα της ΝΔ.

Η μνημονιακή μετάλλαξη του ΣΥΡΙΖΑ έδωσε μια «ανάσα» στις αστικές δυνάμεις και την Ε.Ε. Από μόνη της όμως δεν αρκεί για το ξεπέραςμα της πολιτικής κρίσης. Ο ΣΥΡΙΖΑ ξαναβάζει στο παιχνίδι τους παλιούς μνημονιακούς και τη ΝΔ με την τριτομνημονιακή «συναίνεση», όμως μόνο με νέα πραξικοπήματα και ένα νέο Κράτος Έκτακτης Ανάγκης μπορούν να «κυβερνήσουν». Η πολιτική κρίση θα βαθύνει, μαζί και η αποσύνθεση, πιθανόν και οργανωτική διάλυση των αστικών κομμάτων - αφήνοντας ένα κενό που πρέπει να εκμεταλλευτεί το εργατικό κίνημα.

■ Σοφία Καρασαρλίδου

νο 1 δισ.). Αυτό περιλαμβάνει 13 «παρεμβάσεις», όπως:

- Φορείς διαχείρισης των «κόκκινων» δανείων (βλ. σχετικό άρθρο).

- Εφαρμοστικές διατάξεις για το πτωχευτικό δίκαιο που θεσπίστηκε πρόσφατα.

- Πλαίσιο για το νέο υπερ-Ταμείο Αποκρατικοποιήσεων.

- **Νέο μισθολόγιο:** με βάση και τον προϋπολογισμό, το «τσεκούρι» σε δαπάνες για μισθούς και συντάξεις είναι 375 εκ. Το σχέδιο νόμου που ετοιμάζει η κυβέρνηση προβλέπει ότι οι αυξήσεις (φυσικά μόνο όταν και αν ποτέ «ξεπαγώσουν» οι μισθοί...) θα δίνονται με βάση τα χρόνια προϋπηρεσίας και όχι με βάση τον βαθμό των υπαλλήλων. Σχεδιάζεται η επανακατάταξη όλων των υπαλλήλων με βάση τα χρόνια υπηρεσίας και η απόδοση αυξήσεων (ωριμάνσεων) στους υπαλλήλους που βρίσκονται τα τελευταία χρόνια στο τελευταίο μισθολογικό κλιμάκιο του βαθμού όπου έχουν καταταχθεί. Οι υπάλληλοι με πολλά χρόνια προϋπηρεσίας θα είναι οι μεγάλοι χαμένοι, καθώς θα «παγώσουν» μισθολογικά στον αιώνα τον άπαντα. Πρόκειται για μια ψευδεπίγραφη «μείωση των διαφορών», με την γνωστή υποκρισία των νεοφιλελεύθερων μνημονιακών, που τάχα κόπτονται πάντα για τα δικαιώματα των λιγότερο ευνοημένων/αδύναμων, σπρώχνοντας διαρκώς όλη την εργατική τάξη προς τα κάτω.

- «Αποτίμηση» της απελευθέρωσης επαγγελματών.

- Εφαρμογή της εργαλειοθήκης του ΟΟΣΑ, με επίκεντρο τα καύσιμα και τα αναψυκτικά/ποτά.

- **Ενίσχυση της Γραμματείας Εσόδων**, όπου ο νέος Γενικός Γραμματέας θα υπογράφει «συμβόλαιο αποδοτικότητας στο γδάρσιμο του ελληνικού λαού.

Ο κατήφορος έχει παρακάτω: ασφαλιστικό (με δεδομένες μεγάλες περικοπές συντάξεων, τουλάχιστον), φορολογικό (κατάργηση φοροαπαλλαγών, νέα φορολογική κλίμακα με ενσωμάτωση και της «εισφοράς αλληλεγγύης» κ.ά.) -μάλιστα την ίδια στιγμή που με τον πρόσφατο Κώδικα Ποινών μειώνονται ριζικά τα πρόστιμα για τη φοροδιαφυγή του κεφαλαίου!-, νέο Μεσοπρόθεσμο 2016-2019... χώρα όποια επιπλέον μέτρα απαιτηθούν λόγω πιθανών νέων δημοσιονομικών «τρυπών». **Είναι ώρα οι εργαζόμενοι να μιλήσουν με μαζικούς αγώνες, για να σταματήσει αυτή η κατάντια!**

Ανακεφαλαιοποίηση τραπεζών

Τρίτη και φαρμακερή

Οι μνημονιακοί δολοφόνοι, αυτή τη φορά ως κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, επέστρεψαν για τρίτη φορά στον τόπο του αντιλαϊκού εγκλήματος με τίτλο «τραπεζική ανακεφαλαιοποίηση»:

α) Χαρίζονται οριστικά στις τράπεζες τα πάνω από 45 δισ. ευρώ που κόστισαν οι «διασώσεις» τους από το 2013.

β) Μετά τη μεταβίβαση μεριδίων του ΤΧΣ στους ιδιώτες, η συμμετοχή του πέφτει στα επίπεδα του 30% ως 2%. Η σύγκριση γίνεται πιο εξοργιστική, αν θυμηθούμε ότι: **1.** Μετά την 1^η ανακεφαλαιοποίηση (2013), το μερίδιο του ΤΧΣ ήταν από 81% ως και πάνω από 95%! **2.** Στη 2^η ανακεφαλαιοποίηση (2014) το ΤΧΣ είχε πάρει warrants(*) αντί για μετοχές, απεμπολώντας τα δικαιώματα ψήφου του.

Όμως κι αυτά τα μερίδια ανήκουν ουσιαστικά στον ευρωπαϊκό μηχανισμό ESM, καθώς με το 3^ο Μνημόνιο δίνονται ως ενέχυρο στο υπερταμείο αποκρατικοποιήσεων.

γ) Για να διευκολυνθούν οι ιδιώτες, οι τράπεζες αποτιμήθηκαν σε εξευτελιστικές «αξίες ίδρυσης εκ του μηδενός», πρακτικά μηδενικές (συνολικά μόλις 746 εκ. ευρώ). Η μεθοδευμένη απαξίωση φαίνεται και από το ότι ακόμα και μετά την πρόσφατη «βουτιά» των τραπεζικών μετοχών, αυτές άξιζαν ακόμα 1,9 δισ. Ούτε λόγος για τις παλιότερες, φουσκωμένες χρηματιστηριακές αξίες (34 δισ. το 2014 (μετά τη 2^η ανακεφαλαιοποίηση), 70-75 δισ. το 2007-2008): αυτές είναι για όταν οι τραπεζίτες πρέπει να μετρήσουν κέρδη, όχι να αποπληρώσουν στο Δημόσιο!

δ) Το ΤΧΣ «προίκισε» κι από πάνω τις τράπεζες με περίπου 6 δισ. (η κυβέρνηση πανηγυρίζει, επειδή δεν χρειάστηκαν και τα 10 δισ. του ΤΧΣ!), τη διαφορά ανάμεσα στις κεφαλαιακές ανάγκες τους (εκτιμώμενες σε 14,4 δισ.) και τα ποσά που συγκέντρωσαν με αυξήσεις μετοχικού κεφαλαίου.

«Ξεχνάμε» λοιπόν τα άπειρα δισ. που έχει δώσει ο ελληνικός λαός για να σώσει τις τράπεζες - εξαφανίζουμε το μερίδιο συμμετοχής του Δημοσίου (και κάθε συζήτηση εθνικοποίησης) - οι ιδιώτες τις παίρνουν μπιρ παρά, με κρατικό τσοντάρισμα... και όλα καλά! Οι τραπεζίτες θα πάρουν εξτρά δωράκι τη διευκόλυνση των πλειστηριασμών και την πώληση των «κόκκινων» δανείων στους κερδοσκόπους (βλ. σχετικό άρθρο).

Παρόλη όμως τη νέα «θωράκιση», οι τράπεζες παραμένουν στη δίνη της χρεοκοπίας/κατάρρευσης του ελληνικού καπιταλισμού, των αλλαγών της «τραπεζικής ενοποίησης» στην Ευρωζώνη: **1.** Μαζί με την ανακεφαλαιοποίηση έρχεται μια βαθιά «αναδιάρθρωση» τους, που σημαίνει μαζικό κλείσιμο υποκαταστημάτων και απώλεια θέσεων εργασίας. **2.** Η συμφωνημένη τριτομνημονιακή διαχείριση των «κόκκινων» δανείων (βλ. σχετικό άρθρο) θα χτυπήσει ιδιαίτερα την εργατική τάξη και τα λαϊκά στρώματα, με τσουνάμι λουκέτων και απολύσεων, οριστικής και μαζικής διαγραφής οφειλών των καπιταλιστών προς εργαζόμενους (δεδουλευμένα κ.λπ.), κατασχέσεων σπιτιών και εισοδημάτων. **3.** Το κούρεμα των καταθέσεων καθόλου δεν αποτρέπει. Όλα θα κριθούν από την πορεία του τραπεζικού συστήματος (και της κρίσης) στην Ευρωζώνη, που είναι εξαιρετικά χρεοκοπημένο και εύαλωτο (π.χ. τα επίσημα υπολογισμένα «κόκκινα» δάνεια του είναι συνολικά 900 δισ.). Η «τραπεζική ενοποίηση» προχωράει μεν, αλλά εκκρεμούν τεράστια ζητήματα (π.χ. μηχανισμός εγγύησης καταθέσεων). Μόνο βέβαιο οι ευρωπαϊκές οδηγίες, που έχουν ήδη υιοθετηθεί, προβλέποντας ρητά το κούρεμα (πιθανότατα χωρίς όριο στα 100.000 ευρώ). **4.** Τέταρτο, η συγκεκριμένη ανακεφαλαιοποίηση φέρνει τον ουσιαστικό έλεγχο των τραπεζών σε ξένα, κερδοσκοπικά κεφάλαια/funds. Με λίγα δισ. θα βάλουν στο χέρι τις τέσσερις «συστημικές» τράπεζες, σε πλήρη λειτουργία, με πλήθος θυγατρικών και ενεργητικό 340 δισ. (μαζί και τα δάνεια όπου υπολογίζουν να πετσοκόψουν τον ελληνικό λαό). Αυτό το στοιχείο προστίθεται στην παρακμή της ελληνικής μπουρζουαζίας.

Μόνη λύση είναι να εθνικοποιήσουμε τις τράπεζες κάτω από εργατικό/κοινωνικό έλεγχο, απαραίτητο βήμα για μια ορθολογική, γενναία «σεισάχθεια», την προστασία των λαϊκών σπιτιών, καταθέσεων και εισοδημάτων, την επανεκκίνηση και έναν άλλο προσανατολισμό της οικονομίας.

(*) Τίτλοι που επιτρέπουν στον κάτοχό τους να πληρώσει μια ορισμένη «τιμή εξάσκησης» για να αποκτήσει μετοχές στο μέλλον.

Σύννοδος G20

Αδιέξοδα και όξυνση των ανταγωνισμών

Στις 15-16 Νοεμβρίου πραγματοποιήθηκε στην Αττάλεια της Τουρκίας η Σύνοδος των G20, η τελευταία υπό την προεδρία της Τουρκίας (το 2016 αναλαμβάνει η Κίνα).

Οι G20 αποτελούνται από τις ιμπεριαλιστικές χώρες, δηλαδή τους G7 (από G8, καθώς μετά τα γεγονότα της Ουκρανίας έχει αποκλειστεί η Ρωσία), τις BRICS (Κίνα, Βραζιλία, Ρωσία, Ν. Αφρική, Ινδία) και την επονομαζόμενη «δεύτερη σειρά» νεοαναδυόμενων οικονομιών (Μεξικό, Ν. Κορέα, Τουρκία, Ινδονησία κ.ά.). Είναι ένα φόρουμ συζητήσεων/διαπραγματεύσεων για την επιβολή ενός πλαισίου λειτουργίας της παγκόσμιας καπιταλιστικής οικονομίας. Στην πράξη, μετά την αποδυνάμωση των ιμπεριαλιστικών χωρών στο παγκόσμιο ΑΕΠ, η σημασία των G20 (πάνω από το 80% του παγκόσμιου ΑΕΠ) έχει υποσκελίσει αυτή των G7.

Στη Σύνοδο κυριάρχησε η τρομοκρατική επίθεση στο Παρίσι και η κατάσταση στη Συρία. Υπήρξε και κοινή ανακοίνωση εναντίον της «τρομοκρατίας», αν και κάθε χώρα την εννοεί εντελώς διαφορετικά, αν όχι εντελώς αντίθετα. Ωστόσο, πέρα από την γενικόλογη κοινή ανακοίνωση, η λεγόμενη «επίλυση του συριακού προβλήματος» και «αντιμετώπιση του ISIS» δεν προχώρησε ούτε βήμα. Αν κρίνει κανείς από την κατάρριψη του ρωσικού αεροσκάφους από την τουρκική αεροπορία, λίγες μέρες μετά τη Σύνοδο, τότε οι διαπραγματεύσεις για το «συριακό» στο περιθώριο της Συνόδου οδηγήθηκαν σε αδιέξοδο, αν όχι ρήξη.

Κύρια θέματα της Συνόδου ήταν:

α) Η επαναβεβαίωση όλων να καταβάλλουν προσπάθεια για τη συνέχιση αύξησης του παγκόσμιου ΑΕΠ κατά επιπλέον 2% ετησίως το 2016 και στην επόμενη 2ετία. Ωστόσο, όπως διαπιστώνει και το κείμενο συμπερασμάτων της Συνόδου, η ανάπτυξη εξακολουθεί να είναι άνιση, να «υπολείπεται των προσδοκιών», να είναι «εύθραυστη λόγω των κινδύνων και αβεβαιοτήτων στον χρηματοπιστωτικό τομέα», αλλά και των «γεωπολιτικών προκλήσεων που προκαλούν όλο και μεγαλύτερη ανησυχία». Ο στόχος για αύξηση της παγκόσμιας ανάπτυξης είναι απλώς μια ευχή, αβάσιμη εντελώς, αν υπολογιστούν η μέχρι τώρα εξέλιξη της παγκόσμιας οικονομίας και οι ολοένα πιο δυσοίωνες προβλέψεις του ΔΝΤ για την ανάπτυξη το 2015 (την έχει αναθεωρήσει κοντά στο 3%, μάλλον θα είναι ακόμα πιο χαμηλή).

β) Τα μέσα για την επίτευξη αυτού του «στόχου» είναι άκρως αντιφατικά. Για άλλη μια φορά, για άλλη μια χρονιά, τονίστηκε η ανάγκη χαλιναγώγησης του χρηματοπιστωτικού τομέα (παράγωγα, σκιώδες τραπεζικό σύστημα, χρηματιστήρια κ.ά.), αλλά όπως πάντα τέτοιες αποφάσεις θα μείνουν στα χαρτιά, παρόλο που έγινε μια πιο συγκεκριμένη αναφορά στην ανάγκη ελέγχου των «πολύ μεγάλων για να χρεο-

κοπήσουν» τραπεζών. Σημαντικός είναι και ο στόχος που είχε τεθεί για μείωση του δημόσιου χρέους και γενικά των χρεών, που στη Σύνοδο επαναβεβαιώθηκε και ανανεώθηκε. Να θυμίσουμε όμως ότι ο στόχος αυτός είχε μπει εδώ και 5 χρόνια (όταν διαφαινόταν μια ανάκαμψη που δεν ήρθε), αλλά τα χρέη όχι μόνο δεν μειώθηκαν αλλά αυξήθηκαν (με διαφορές από χώρα σε χώρα) κατά επιπλέον 50 τρισ. δολάρια. Ακόμα και η δέσμευση για άνοψη των επενδύσεων (με συγκεκριμένες αναφορές στην αύξηση του ποσοστού του ΑΕΠ που κατευθύνεται στις επενδύσεις, στην ιδιαίτερη ενίσχυση των μικρομεσαίων επιχειρήσεων, στη γενίκευση των «συμφωνιών δημόσιου-ιδιωτικού τομέα» κ.ά.), δεν πρόκειται να πραγματοποιηθεί, μια που δίνει έμφαση και αποκλειστικότητα στον ιδιωτικό τομέα, όπου όμως απόλυτο κριτήριο είναι το ποσοστό κέρδους, που εξακολουθεί να μειώνεται. Η κατάσταση χειροτερεύει ακόμα περισσότερο, όταν ταυτόχρονα με τα παραπάνω τονίζεται η ανάγκη επιπλέον «διαρθρωτικών μεταρρυθμίσεων» (μειώσεις μισθών, ελαστικότητα εργασιακών σχέσεων, αποδόμηση κοινωνικών υπηρεσιών κ.λπ.), που οδηγούν εκτός των άλλων και σε μείωση της κατανάλωσης, δηλαδή χειρότερηση, όχι άμβλυνση της κρίσης.

γ) Με βάση τα παραπάνω, καθίστανται απλά ευχολόγια οι διακηρύξεις που «διακοσμούν» το κείμενο συμπερασμάτων για «μείωση των κοινωνικών ανισοτήτων», «καλύτερη ενσωμάτωση της νεολαίας στην εργασία» κ.ά., αν και μόνο η αναφορά τους δείχνει την αυξανόμενη ανησυχία των ιμπεριαλιστών και γενικά των αστικών τάξεων των G20 γι' αυτά. Ανησυχία για τις επιπτώσεις στην σταθερότητα του καπιταλιστικού συστήματος, που δεν σημαίνει βέβαια και αντιμετώπιση των προβλημάτων. Κάθε άλλο, όπως δείχνουν και τα τελευταία στοιχεία, για ακόμα μεγαλύτερη διεύρυνση της ανισότητας στον πλούτο το 2015. Τα ίδια ισχύουν στην αντιμετώπιση της φοροδιαφυγής και των φορολογικών παραδείσων, που υπονομεύουν τα δημόσια έσοδα, ειδικά σε μια στιγμή γενικευμένης δημοσιονομικής κρίσης. Αυτή ήταν επίσης «προτεραιότητα» των G20 εδώ και 3 χρόνια, τίποτε όμως δεν επετεύχθη, απλώς ξανατίθεται ως «στόχος».

δ) Η πλήρη αποτυχία της Συνόδου εκφράστηκε ιδιαίτερα στα ζητήματα ρύθμισης του παγκόσμιου πιστωτικού συστήματος και του παγκόσμιου εμπορίου. Αλλά αυτός είναι και ο βασικός λόγος ύπαρξης του G20, να παίρνει αποφάσεις πάνω σ' αυτά τα θέματα, που εν συνεχεία θα υλοποιούν οι διάφοροι οργανισμοί (Παγκόσμιος Οργανισμός Εμπορίου κ.ά.). Το αδιέξοδο σ' αυτούς τους τομείς δεν είναι απλά αναμενόμενο, αλλά αρχίζει να παίρνει και επικίνδυνες διαστάσεις. Η παγκόσμια αγορά δεν κατακερματίζεται απλώς, αλλά σταδιακά αρχίζουν να εμφανίζονται και να υλοποιούνται διαφορετικά σχέδια αναμόρφωσής της απ' όλους, όχι μόνο από την κάθε ιμπεριαλιστική δύναμη αλλά και από την κάθε μια από τις αναδυόμενες οικονομίες (BRICS ή δεύτερης σειράς). Από 'δω δεν προκύπτει απλώς το αδύνατο μιας συμφωνίας σε παγκόσμιο επίπεδο (στην πράξη οι G20 ποτέ δεν κατέληξαν και ποτέ δεν θα μπορέσουν να καταλήξουν σε τέτοιες ουσιαστικές αποφάσεις), αλλά και η όξυνση όλων των ανταγωνισμών, που αρχίζουν να επιλύονται ολοένα και περισσότερο με πολιτικο-στρατιωτικά μέσα (Ουκρανία, Συρία, Θάλασσα τη Κίνας), δηλαδή αυτό που ανέφερε και το κείμενο συμπερασμάτων για «γεωπολιτικές προκλήσεις που δημιουργούν ολοένα και μεγαλύτερη ανησυχία».

στον κόσμο...

ΗΠΑ

Η Σάμα Σαγουάντ (μέλος της οργάνωσης «Socialist Alternative» – «Σοσιαλιστική Εναλλακτική», της διεθνούς τάσης της CWI) επανεξελέγη στο Συμβούλιο της πόλης του Σιάτλ για τα επόμενα τέσσερα χρόνια. Πρόκειται για μια ακόμη πολύ σημαντική νίκη για τους εργαζόμενους στο Σιάτλ και στις ΗΠΑ. Η Σαγουάντ κατάφερε να συγκεντρώσει το 55,4% περίπου των ψήφων στην 3^η περιφέρεια του Σιάτλ, συντριβώντας την Πάμελα Μπανκς, παρότι η Μπανκς είχε τη στήριξη Δημοκρατικών και Ρεπουμπλικάνων, των μεγάλων κατασκευαστικών εταιριών και ιδιοκτητών ακινήτων, της Microsoft, της Amazon, της Ένωσης Ιδιοκτητών Εστιατορίων, της Ένωσης Ξενοδόχων κ.ά., που αντιτάσσονται στο κίνημα «15 δολάρια Τώρα!», στον συνδικαλισμό και στα εργατικά δικαιώματα. Αντίθετα, η Σαγουάντ είχε μαζί της πάνω από 600 εθελοντές αγωνιστές, 30 συνδικάτα και δεκάδες οργανώσεις βάσης της πόλης. Στην προεκλογική εκστρατεία της, οι εθελοντές και τα μέλη της «Σοσιαλιστικής Εναλλακτικής» επισκέφθηκαν πόρτα-πόρτα 90.000 σπίτια, μίλησαν τηλεφωνικά με 170.000 ανθρώπους και μετέφεραν τα μηνύματα: «όλοι μαζί μπορούμε να κερδίσουμε αξιοπρεπείς μισθούς και φτηνές κατοικίες», «να φορολογηθεί ο μεγάλος πλούτος», «η πολιτική να γίνει υπόθεση των εργαζομένων». Από οικονομική άποψη, η εκστρατεία της ήταν επίσης παραδειγματική, μια που στηρίχθηκε αποκλειστικά στους εργαζόμενους και τα φτωχά λαϊκά στρώματα, κατορθώνοντας να συγκεντρώσει περίπου 500.000 δολάρια από 3.500 ανθρώπους!

Η Σαγουάντ κατάφερε να μετατρέψει την προηγούμενη θητεία της σε διαρκή αγώνα για τα δικαιώματα των εργαζομένων και κάθε καταπιεσμένης κοινωνικής ομάδας. Με τη συμβολή της, τα κινήματα της πόλης ικανοποίησαν το αίτημα για 15 δολάρια την ώρα, απέτρεψαν αυξήσεις ενοικίων στις δημόσιες-εργατικές κατοικίες, βοήθησαν να κατευθυνθούν εκατομμύρια δολάρια του προϋπολογισμού σε υπηρεσίες για τους κατοίκους, στηρίζαν τη μεγαλειώδη απεργία των εκπαιδευτικών. Η νέα εκστρατεία της για πλαφόν στα ενοίκια έχει τεράστια απήχηση, αφού το κόστος στέγασης αναγκάζει εργαζόμενους ακόμη και να εγκαταλείπουν την πόλη. Η Σαγουάντ έχει προκαλέσει το μένος της ένωσης ιδιοκτητών ακινήτων, που κάνουν το παν για να την εμποδίσουν. Στις ενέργειές τους εντάσσεται και η προβοκατόρικη απόπειρα «ενίσχυσης» της εκστρατείας της με 60.000 δολάρια από τις... κατασκευαστικές εταιρείες. Η απάντησή της ήταν αρνητική και ακολούθησε προκήρυξη, με την οποία ενημερώθηκαν χιλιάδες πολίτες για τις μεθόδους εξαγοράς υποψηφίων.

Ο ακήρυχτος πόλεμος ενάντια στους μαύρους εντείνεται. Μετά τις επιτυχίες τον τελευταίο χρόνο του κινήματος BLM («Black Lives Matter» – «Οι Ζωές των Μαύρων Έχουν Σημασία»), έχει ξεκινήσει μια εκστρατεία αντιστροφής/διαστροφής της πραγματικότητας, με πρωταγωνιστές τις ενώσεις αστυνομικών, ακροδεξιές-ρατσιστικές οργανώσεις, Ρεπουμπλικάνους (όπως ο κυβερνήτης του Νιου Τζέρσι, Κρις Κρίστι), που παρουσιάζουν τους αστυνομικούς ως θύματα και το BLM ως οργάνωση που προτρέπει σε δολοφονίες αστυνομικών. Την επίθεσή τους δέχθηκε και ο σκηνοθέτης Κουέντιν Ταραντίνο μετά από ομιλία του υπέρ του BLM στη Νέα Υόρκη, σε διαδήλωση 30.000 ανθρώπων στις 24/10. Οι ενώσεις αστυνομικών έσπευσαν να καλέσουν τους «υπεύθυνους πολίτες» να μοϊκοτάρουν τη νέα ταινία του «The Hateful Eight».

Αν όμως όλα αυτά μοιάζουν γραφικά, δεν άργησαν να εκδηλωθούν οι επικίνδυνες διαστάσεις της εκστρατείας παραπληροφόρησης. Στις 23/11 στη Μινεάπολη, μέλη μιας ρατσιστικής οργάνωσης πυροβόλησαν και τραυμάτισαν πέντε διαδηλωτές, που πραγματοποιούσαν για ένατη μέρα αποκλεισμό δρόμου μπροστά από αστυνομικό τμήμα, διαμαρτυρούμενοι για την δολοφονία του Τζαμάρ Κλαρκ, που εκτελέστηκε από αστυνομικό με σφαίρα στο κεφάλι ενώ είχε ήδη ακινητοποιηθεί στο έδαφος. Η αστυνομία χρειάστηκε 20 ολόκληρα λεπτά για να επέμβει... έξω από το τμήμα, ενώ το σχόλιο των αστυνομικών ήταν ανατριχιαστικό αλλά και αποκαλυπτικό: «Αυτό ήταν που θέλατε».

Το BLM όμως μετράει άλλη μια επιτυχία, στο Σικάγο αυτή τη φορά, όπου κατόπιν συνεχών πιέσεων και μετά από δημοσιοποίηση βίντεο, η εισαγγελία αναγκάστηκε στις 24 Νοέμβρη να ασκήσει δίωξη για «ανθρωποκτονία εκ προμελέτης» ενάντια στον αστυνομικό Τζέισον Βαν Ντάικ, που είχε δολοφονήσει πέρυσι τον Οκτώβρη με 16 σφαίρες τον 17χρονο αφροαμερικανό Λακάν ΜακΝτόναλντ. Μετά τη δολοφονία είχαν ξεσπάσει διαδηλώσεις, με χιλιάδες διαδηλωτές να συγκεντρώνονται σε πολλούς κεντρικούς δρόμους της πόλης, εμποδίζοντας την κυκλοφορία, ενώ είχαν ξεσπάσει και συγκρούσεις με την αστυνομία.

«ΟΙ ΝΕΚΡΟΘΑΦΤΕΣ ΤΩΝ ΜΕΤΑΝΑΣΤΩΝ»

Την στιγμή που στη Συρία εντείνονται οι βομβαρδισμοί με αναβαθμισμένη συμμετοχή της Γαλλίας και κάθε υποδομή της χώρας έχει διαλυθεί, οδηγώντας τους μισούς Σύριους σε αναγκαστική μετανάστευση (11 εκ. μετακινήθηκαν, τα 5 εκτός Συρίας), η Ε.Ε. εφαρμόζει πολιτικές απαγόρευσης εισόδου, επιδιώκοντας να απαλλαγεί από τις συνέπειες προβλημάτων, που η ίδια δημιούργησε στη Μ. Ανατολή, ως σύμμαχος των ΗΠΑ. Μια πολιτική που συνεχίζει με τη συμμετοχή στον συριακό πόλεμο και τις επεμβάσεις στην Αφρική. Η διάλυση κρατών και κοινωνιών σε Μ. Ανατολή και Αφρική λόγω των ιμπεριαλιστικών επεμβάσεων, έχει εκτοξεύσει τη μετανάστευση το 2014 και ιδίως το 2015. Περισσότεροι από 1 εκ. μετανάστες έχουν έρθει στην Ευρώπη τον τελευταίο χρόνο, με βασική κατεύθυνση τη Γερμανία. Με τη συνέχιση του πολέμου και της διάλυσης, πολλά εκατομμύρια άνθρωποι θα αναγκαστούν να μεταναστεύσουν προς την Ευρώπη.

Όλοι συνένοχοι

Το 2015, η συνέχιση για πέμπτο χρόνο της σύγκρουσης στη Συρία απέλπισε εκατομμύρια Σύριους πρόσφυγες, που ζουν πρόχειρα σε Λίβανο, Ιορδανία, Τουρκία, οδηγώντας τους να φύγουν προς τα «ειρηνικά» εδάφη της Ευρώπης. Η εξέλιξη ήταν αναμενόμενη. Ωστόσο, αντί για οργανωμένη βοήθεια στους πρόσφυγες, όλες οι κυβερνήσεις όρθωσαν εμπόδια, με μόνο στόχο να τους αποθαρρύνουν. Η δε Τουρκία άφησε τα παράλια της ανεξέλεγκτο τσιφλίκι των δουλεμπόρων, που βγάζουν μαύρο χρήμα δισεκατομμυρίων. Έτσι διώχνει ένα «βάρος» από πάνω της!

Η ελληνική κυβέρνηση, ντροπή της Αρι-

στεράς, στρουθοκαμηλίζοντας, δεν άνοιξε δρόμο στον Έβρο, ρίχνοντας τον φράχτη για να υπάρχει ασφαλής διέλευση. Έτσι άφησε εκατοντάδες χιλιάδες, να θαλασσοπνίγονται, μετατρέποντας το Αιγαίο σε νεκροταφείο (4.000 περίπου νεκροί φέτος στη Μεσόγειο). Η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, ακολουθώντας τη γραμμή της Ε.Ε. για αποθάρρυνση των μεταναστών, αφού τους μεταχειρίζεται σαν ζώα, στοιβαγμένους για μέρες, με τη ζωή τους να εξαρτάται μόνο από τη δράση αλληλέγγυων εθελοντών, τους βάζει σε λεωφορεία και τους παρατάει στην Ειδομένη (στα σύνορα με τη γιουγκοσλαβική Μακεδονία), για να συνεχίσουν τον Γολγοθά τους. Εκεί, η μόνη κρατική παρουσία είναι η αστυνομία και τα ΜΑΤ. Τα υπόλοιπα (διατροφή, ιατρική φροντίδα, ένδυση κ.λπ.) παρέχονται με πολύ περιορισμένες δυνατότητες από αγωνιστές του κινήματος και διάφορες ΜΚΟ, αμφίβολου ταυτότητας και χρηματοδότησης, που ανέλαβαν εργολαβία την υποκατάσταση των ανύπαρκτων κρατικών μηχανισμών.

Αυτές τις μέρες, η «πόρτα» για τους μετανάστες αρχίζει να κλείνει. Διάφορες ευρωπαϊκές χώρες, όπως η Σλοβενία, Κροατία, γιουγκοσλαβική Μακεδονία, ακολουθώντας το πρότυπο της Ουγγαρίας, αρχίζουν να υψώνουν φράχτες, ενώ πλέον επιτρέπουν να περνάνε μόνο Σύριοι, Αφγανοί και Ιρακινοί. Όλες οι άλλες εθνικότητες απορρίπτονται και συγκεντρώνονται είτε στην Αθήνα, είτε βαλτώνουν στην Ειδομένη, είτε πιέζονται να γυρίσουν πίσω. Η «πόρτα» θα συνεχίσει να κλείνει και θα κλείσει οριστικά μετά τη συμφωνία που συζητιέται μεταξύ Ε.Ε. (Γερμανίας) και Τουρκίας. Προμήνυμα ήταν η βαλκανική συνάντηση στο Ζάγκρεμπ, με κάλεσμα Σλοβενίας-Κροατίας, όπου αποφάσισαν να απα-

γορεύσουν τη διέλευση σε άλλες εθνικότητες και να στήσουν φράχτες ελέγχου. Την Ελλάδα προορίζουν για τον ρόλο του μαζικού στρατοπέδου συγκέντρωσης. Ήδη ζήτησαν να αυξησουμε από 50 σε 100 χιλιάδες τους μετανάστες που θα «φιλοξενήσουμε» – και έπεται συνέχεια!

Ματωμένα παζάρια

Στη διαπραγμάτευση, η Ε.Ε. προτείνει οι μετανάστες να μένουν σε καταυλισμούς στην Τουρκία. Γι' αυτό θα δοθούν στην Τουρκία 3 δις (η Ελλάδα θα συνεισφέρει 30 εκ.). Ταυτόχρονα, η Τουρκία παίρνει την επιτάχυνση των συζητήσεων ένταξης στην Ε.Ε. και τη συμμετοχή της Τουρκίας στις συναντήσεις κορυφής της Ε.Ε. (παρόλο που δεν είναι μέλος). Ένα ακόμα βασικό ζήτημα θα είναι ο έλεγχος του Αιγαίου. Αυτό φαίνεται πως θα συζητηθεί στην τριμερή στα τέλη Νοέμβρη, μεταξύ Γερμανίας, Τουρκίας και Ελλάδας. Οι Γερμανοί θα ζητήσουν να αναπτυχθούν δυνάμεις της FRONTEX στο Αιγαίο, με διευρυμένες εξουσίες, ενώ οι Τούρκοι θα ζητήσουν αυξημένη ελευθερία κυκλοφορίας στο Αιγαίο! Η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ προφανώς θα κάνει ό, τι της πει η Μέρκελ, όπως σε όλα τα υπόλοιπα.

Σε αυτό το σχέδιο, η Ελλάδα του Τσίπρα θα μετατραπεί σε στρατοκρατούμενη ζώνη, κυματοθραύστη των προσφυγικών ροών, φθινό στρατόπεδο συγκέντρωσης για τα θύματα των ιμπεριαλιστικών επεμβάσεων, που θα καταφέρνουν να περνούν από Αιγαίο και Μεσόγειο.

Αντιπολεμικό κίνημα & έμπρακτη αλληλεγγύη

Το μεταναστευτικό πρόβλημα υπερτονίζει τη σαπίλα, το ρατσιστικό και φασιστικό

υπόβαθρο του νεοφιλελεύθερου καθεστώτος της Ε.Ε., όπου τις πολιτικές επιβάλουν αγριάνθρωποι των τραπεζών και των χρηματιστηρίων. Η κυρίαρχη αντίληψη για το μεταναστευτικό πρόβλημα ενισχύει την ακροδεξιά ρητορεία και πρακτική σε όλη την Ευρώπη. Από τη Λεπέν ως τη Χρυσή Αυγή, επιδιώκουν να φοβίσουν τις λαϊκές τάξεις με τον «μετανάστη εγκληματία», ώστε να εκτρέψουν την ταξική πάλη ενάντια στα Μνημόνια προς το εθνικιστικό και το ρατσιστικό κινήμα των μεταναστών. Καθήκον μας είναι να μην επιτρέψουμε τις ιδέες του «μίσους» να επικρατήσουν. Αντιθέτως, να γιγαντώσουμε την πρακτική μας αλληλεγγύη στους μετανάστες.

Να συνεχίσουμε τον αγώνα να ριζώσουμε τον φράχτη στον Έβρο και κάθε φράχτη σ' όλη την Ευρώπη. Να ανατρέψουμε την στρατιωτικοποίηση του Αιγαίου, της χώρας και της Ευρώπης, με άλλοθι την τρομοκρατία. Να παλέψουμε για τη μόνη ριζική λύση στο πρόβλημα, την αποχώρηση όλων των ξένων δυνάμεων από τη Συρία, ώστε να αποφασίσουν οι ίδιοι οι Σύριοι για το μέλλον τους. Σ' αυτή την κατεύθυνση, να προχωρήσουμε άμεσα σε αντιπολεμικές, αντιιμπεριαλιστικές και αντικυβερνητικές κινητοποιήσεις, ενάντια στην συμμετοχή της Ελλάδας στους πολεμικούς σχεδιασμούς ΕΕ, ΗΠΑ, Ισραήλ.

Μετά το τρομοκρατικό χτύπημα στο Παρίσι

ΚΑΜΙΑ ΥΠΟΤΑΓΗ ΣΤΟΝ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟ ΚΑΙ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ

Η απάνθρωπη, «τυφλή» και φυσικά καταδικαστέα επίθεση τζιχαντιστών στις 13/11 στο Παρίσι άφησε πίσω της 130 νεκρούς και σχεδόν 400 τραυματίες. Ακολούθησε ένα μεθοδευμένο κύμα τρομοκρατίας, ρατσισμού και ξενοφοβίας από τους ιμπεριαλιστές και τα ελεγχόμενα ΜΜΕ, με κύριους αποδέκτες τους εργαζόμενους και τους λαούς της Ευρώπης, που καλούνται να εναποθέσουν τη σωτηρία τους απ' το τέρας του τζιχαντισμού στις στρατιωτικές μηχανές των ΗΠΑ-Ε.Ε.-ΝΑΤΟ.

Την επαύριο του χτυπήματος, οι αστοί πολιτικοί της Ε.Ε. και τα ΜΜΕ (μεταξύ τους και τα ελληνικά) τρομοκρατούν τους λαούς με την «11^η Σεπτέμβρη της Ευρώπης», εξηγούν πως κανείς δεν πρέπει ναιώθει ασφαλής γιατί όλοι μπορούν να γίνουν στόχοι τζιχαντιστών, μιλάνε για τα φρικτά εγκλήματα του ISIS, για θύλακες τζιχαντιστών σε κάθε χώρα και γειτονιά. Τα αστικά κόμματα, σοσιαλδημοκρατικά και δεξιά, ξεπέρασαν σε ρατσιστική και εθνικιστική ρητορεία την ακροδεξιά, που φυσικά βρήκε κι αυτή ευκαιρία να χύσει το δηλητήριο της. Οι ιμπεριαλιστές ΗΠΑ-Ε.Ε. προσπαθούν έτσι ν' αποσπάσουν την υποστήριξη ή συγκατάβαση των λαών για νέες επεμβάσεις σε Ιράκ και Συρία. Βλέπουν περισσότερο μια ευκαιρία και μια χαρμόσυνη είδηση, παρά ένα λυπηρό γεγονός.

Η υποκρισία τους ξεπέρασε κάθε όριο. Αυτοί οι πρώτοι διδάξαντες της αποικιοκρατίας, των πολέμων, επεμβάσεων, σφαγών αθών («παράπλευρες απώλειες») και βα-

σανιστηρίων, μεθοδευμένων χτυπημάτων με υπερσύγχρονα όπλα που σκοτώνουν μαζικά, κατά περίπτωση υποκινητές και υποστηρικτές των πιο βάρβαρων δικτατοριών, εμφανίζονται υπέρμαχοι της «δημοκρατίας» και του «πολιτισμού», προβάλλοντας το «ήθος» τους και τις «δυτικές αξίες» απέναντι στους βάρβαρους τζιχαντιστές. Μιλούν για πολιτισμό αυτοί που έχουν εκθρέψει το τέρας του ISIS (παλιότερα τους Ταλιμπάν στο Αφγανιστάν, τον Σαντάμ Χουσεΐν στο Ιράκ κ.ά.), οι κύριοι υπεύθυνοι των καταστροφών και του χάους σε Μέση Ανατολή και Βόρεια Αφρική, έχοντας δημιουργήσει μια ανεξέλεγκτη κατάσταση την τελευταία 15ετία, αλλά και το τεράστιο προσφυγικό πρόβλημα. «Παιδί» τους είναι το ISIS, το χρειάζονται και το συντηρούν, ας στραφίκε τα τελικά και εναντίον τους, υποχρεώνοντάς τους να το χτυπήσουν και περιορίσουν, ζητώντας από τους εργαζόμενους και τους λαούς να βοηθήσουν σ' αυτή την πολεμική προσπάθεια.

Νέες επεμβάσεις των ιμπεριαλιστών θα φέρουν νέα δεινά στους λαούς στη Μέση Ανατολή, αλλά και στις ιμπεριαλιστικές μητροπόλεις (και σε όποια χώρα-σύμμαχο των ιμπεριαλιστών), όπου θα απειληθούν «τυφλά» αντίποινα. Κυρίως όμως δίνεται η ευκαιρία στις ευρωπαϊκές κυβερνήσεις να προχωρήσουν σε **αστυνόμευση και στρατιωτικοποίηση της κοινωνικής και πολιτικής ζωής**, εναρμονισμένη πλήρως με τον αυταρχισμό, την αντιδημοκρατική αναδίπλωση που εξαπλώνεται στην Ε.Ε. Τα σχέδια της Ε.Ε. για δημιουργία Ευρωστρατού (και προ-

χωρήματος της «ενοποίησής» της) θα γίνουν πάνω στα κόκκαλα των κοινωνικών και πολιτικών δικαιωμάτων του προλεταριάτου και των λαών της. Κανένας εργαζόμενος και νέος στην Ευρώπη να μην δώσει υποστήριξη ή ανοχή σ' αυτή τη ζοφερή προοπτική!

Η κυβέρνηση Ολάντ έκλεισε τα σύνορα της χώρας, κήρυξε κατάσταση έκτακτης ανάγκης (για τουλάχιστον τρεις μήνες), απαγόρευσε για μια βδομάδα τις διαδηλώσεις, ενώ βαριά οπλισμένοι στρατιώτες περιπολούν σ' όλες τις μεγάλες πόλεις, δημιουργώντας κλίμα τρομοκρατίας και στραγγαλισμού των ελευθεριών. Οι επιδρομές της αστυνομίας και ειδικών μονάδων σε σπίτια, οι συλλήψεις, χωρίς καμία δικαστική άδεια, γίνονται καθησώς, ειδικά σε περιοχές με πολλούς μετανάστες. Στις 15/11 η Γαλλία βομβάρδισε τη Ράκα της Συρίας, ενώ χτυπάει εξάλλου από τον Οκτώβρη περιοχές της Συρίας (στο Ιράκ από τα μέσα Σεπτέμβρη). Παρόμοιο αμόκ καταστολής εξαπλώθηκε και στις Βρυξέλες.

Οι ευρωπαϊκές κυβερνήσεις βρήκαν την ευκαιρία να βασανίσουν ακόμη περισσότερο τους ταλαιπωρημένους πρόσφυγες, θεωρώντας τους λίγο-πολύ εν δυνάμει τζιχαντιστές, εντείνοντας τους ελέγχους και ορθώνοντας φράχτες, σπέρνοντας διχασμό και μίσος ανάμεσα στους λαούς. Διάφορες χώρες ζήτησαν μείωση του αριθμού των προσφύγων που θα δεχθούν στα πλαίσια των συμφωνιών σε επίπεδο Ε.Ε. Τουλάχιστον τριάντα πολιτείες των ΗΠΑ έχουν εξάλλου αποφασίσει να μη δέχονται κανέναν μετανάστη που προέρχεται από τη Συρία.

Στις 17/11, το συμβούλιο των υπουργών Άμυνας της Ε.Ε. ενεργοποίησε άρθρο της συνθήκης του Μάαστριχτ, που υποχρεώνει όλα τα κράτη-μέλη να συνδράμουν σε περίπτωση που ένα απ' αυτά δεχθεί επίθεση. Η Βρετανία δήλωσε έτοιμη να «βοηθήσει» τη Γαλλία στις πολεμικές επιχειρήσεις, ενώ άλλες χώρες προθυμοποιήθηκαν να αναλάβουν επιδρομές στην Αφρική. Στο παιχνίδι μπαίνει και η Γερμανία, που δεν κρύβει τις επιδιώξεις της να σπάσει τους μέχρι σήμερα περιορισμούς της στο στρατιωτικό επίπεδο. Η κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ, που προσεγγίζει τους χασάπηδες του Ισραήλ και της Αιγύπτου, προστρέχει κι αυτή, επαναλαμβάνοντας τα περί «χτυπήματος ενάντια στον πολιτισμένο κόσμο και τη δημοκρατία», ανοίγοντας το ενδεχόμενο βαθύτερης εμπλοκής, κάτι που σημαίνει τεράστιους κινδύνους για τον ελληνικό λαό. Τσίπρας και Καμμένος (αλλά και οι παλιοί μνημονιακοί) είναι πρόθυμοι να προσφέρουν γη και ύδωρ στους ιμπεριαλιστικούς σχεδιασμούς.

Απέναντι στην σκοταδιστική αντίδραση του «τζιχαντισμού», αλλά **πάνω απ' όλα απέναντι στην βαρβαρότητα και την τρομακτική καταστροφική ισχύ του ιμπεριαλισμού** (που στο δικό του «στρατόπεδο» του ζει και καταπιέζεται και η ελληνική εργατική τάξη), μόνη διέξοδος είναι η ανεξάρτητη, ταξική και διεθνιστική, αντιπολεμική και αντιιμπεριαλιστική επέμβαση του εργατικού κινήματος. Αυτή η πάλη είναι απαραίτητος όρος για την αναγέννησή του: ενάντια στην ιμπεριαλιστική Ευρώπη του ρατσισμού, του πολέμου, της παρακμής – για μια απάντηση στην κρίση και βαρβαρότητα του σάπιου καπιταλιστικού συστήματος, που οδηγεί με μαθηματική ακρίβεια την ανθρωπότητα στο χάος και τον αφανισμό.

Αργεντινή

Νίκη του νεοφιλελεύθερου Μάκρι

Ο δεύτερος γύρος των προεδρικών εκλογών στην Αργεντινή, που διεξήχθη στις 20/11, έφερε πρώτο τον νεοφιλελεύθερο Μαουρίσιο Μάκρι με διαφορά τριών μονάδων (700.000 ψήφοι) από τον περονικό υποψήφιο Ντανιέλ Σιόλι. Έπειτα από μια σκληρή «μονομαχία», ο Μάκρι μπόρεσε να επικρατήσει με 51,4% έναντι 48,6% του Σιόλι, ο οποίος παρά την ήττα πήρε πολύ μεγάλη ποσοστά στις μεγαλύτερες βιομηχανικές περιοχές, ειδικότερα στο μεγαλύτερο βιομηχανικό κέντρο του Μπουένος Άιρες (66,5%). Ο Μάκρι, που πήρε μαζί του τα μικροαστικά στρώματα των πόλεων και του κάμπου, σημείωσε μια νίκη που η συμβολική της σημασία ξεπερνά τα εθνικά όρια της Αργεντινής και θα επηρεάσει τις εξελίξεις συνολικά στη Λατινική Αμερική. Η συμμετοχή στο δεύτερο γύρο ήταν εξίσου ψηλή, ενώ η λευκή ψήφος, την οποία υποστήριξαν και προπαγάνδισαν οι δυνάμεις της επαναστατικής αριστεράς (FIT, Nuevo MAS κ.ά) είχε πολύ μικρά ποσοστά (1,2%).

Μετά από 12 χρόνια ηγεμονίας των Κίρχνερ, η νίκη του μεγαλοεπιχειρηματία Μάκρι, του «καλύτερου παιδιού» των αγορών και των ΗΠΑ, εγκαινιάζει μια νέα φάση για τους εργαζόμενους της Αργεντινής και τους λαούς της περιοχής. Ήδη με το «καλημέρα», μια γρήγορη ματιά στο υπουργικό επιτε-

λείο δείχνει την γρήγορη μεταστροφή προς μια ούλτρα νεοφιλελεύθερη πολιτική. Δεν υπάρχει ανάμεσα στους υπουργούς κανένας που να μην υπηρέτησε σε μεγάλη πολυεθνική εταιρία. Στο υπουργείο οικονομικών τοποθετείται ο Αλφόνσο Πρατ-Γκέι, πρώην μεγαλοστέλεχος της JP Morgan και πρώην διοικητής της Κεντρικής Τράπεζας της Αργεντινής. Στο υπουργείο εσωτερικών ο Ροχέλιο Φριχέριο, υφυπουργός στην κυβέρνηση του Κάρολος Μένεμ (1989-1999) αλλά και αντιπρόσωπος της χώρας στο ΔΝΤ και στην Παγκόσμια Τράπεζα. Επικεφαλής της Κεντρικής Τράπεζας ο Μάκρι θα τοποθετήσει τον Φεντερίκο Στουρτσενέγκερ, νούμερο δύο στο οικονομικό επιτελείο όταν ήταν υπουργός ο Ντομίνγκο Καβάλο -όνομα ανάθεμα στην Αργεντινή-, όταν πάρθηκαν τα σκληρότατα μέτρα του 2001. Στο υπουργείο εξωτερικών η Σουσάνα Μαρκόρα, για 25 χρόνια στέλεχος της IBM και 11 χρόνια κορυφαίο στέλεχος του ΟΗΕ. Αυτές οι επιλογές έκαναν την πρώην πρόεδρο Κριστίνα Κίρχνερ να αναφωνήσει: «Μην μπερδεύστε, η χώρα δεν είναι επιχειρήση».

Ο Μάκρι κάνει μια στροφή 180 μοιρών σε σχέση με την προκάτοχό του, δίνοντας δυνατό μήνυμα στις «αγορές» και στις ΗΠΑ, που δεν έκρυψαν τη χαρά τους από το εκλογικό αποτέλεσμα. Στόχος του η απομάκρυνση από τις συμμαχίες της Κίρχνερ με

Ρωσία, Κίνα, Ιράν αλλά και από τις οικονομικές ολοκληρώσεις της Λατινικής Αμερικής (Mercosur, Alba κ.ά), που έχει οικοδομήσει με τις κυβερνήσεις της Βενεζουέλας, Ουρουγουάης, Βραζιλίας, Βολιβίας, Εκουαδορ κ.ά - και η ισχυροποίηση των δεσμών με τις ΗΠΑ και άλλους «παλιούς» ευρωπαϊούς συμμάχους (Ισπανία, Ιταλία, Γερμανία). Όπως και να 'χει, αυτή η αλλαγή προσανατολισμού δεν θα είναι εύκολη, ανώδυνη, χωρίς πολιτικούς και κοινωνικούς σπασμούς.

Άλλο τόσο ηχηρό είναι το μήνυμα στο κοινωνικό επίπεδο, με τα πρώτα δείγματα της πολιτικής του Μάκρι να έχουν ήδη εμφανιστεί. Με δηλώσεις του έχει δείξει πως θα σταματήσει τις διώξεις ενάντια σε στρατιωτικούς της δικτατορίας 1976-1983, που έχουν φυλακιστεί ή αναζητούνται για εγκλήματα κατά της ανθρωπότητας. Μάλιστα, στις 23/11 δημοσίευμα της ιστορικής (από το 1870) συντηρητικής εφημερίδας «La Nación», με τίτλο «Όχι πια εκδίκαση», απαίτησε επιθετικά να σταματήσουν άμεσα οι διώξεις. Το δημοσίευμα συγκρίνει τους τζιχαντιστές του ISIS με τους αριστερούς αγωνιστές της δεκαετίας του 1970, που δήθεν απέκτησαν την «ιδεολογική ηγεμονία» με την άνοδο των Κίρχνερ και επέβαλαν τον «παραλογισμό» να κληρονομηθεί άνθρωποι για «ανύπαρκτα εγκλήματα» (sic), ζητώντας από τη νέα κυβέρνηση να κάνει πράξη τις

υποσχέσεις της. Άμεση ήταν η αντίδραση των εργαζομένων της εφημερίδας, που κατήγγειλαν το δημοσίευμα.

Μια από τις σημαντικές πτυχές της περιόδου Κίρχνερ ήταν η αναγνώριση των φρικτών εγκλημάτων της χούντας (30.000 θάνατοι και «εξαφανίσεις»), η φυλάκιση πολλών στρατιωτικών της, μια αποκατάσταση της ιστορικής αλήθειας και της συμβολής του εργατικού κινήματος στην ανατροπή της χούντας. Φυσικά, τα παραπάνω δεν ήταν καμιά παραχώρηση του περονισμού αλλά επιβλήθηκαν μετά από χρόνιους σκληρούς αγώνες, που εντάθηκαν μετά το 2001. Και στη νέα φάση όπου μπαίνει η Αργεντινή, που προβλέπεται να φέρει σημαντικές επιθέσεις στους εργαζόμενους, θα είναι οι αγώνες του εργατικού κινήματος που θα κρίνουν τον νέο ταξικό συσχετισμό που θα διαμορφωθεί.

■ Παουλίν Μπουμπουλίμα

Καταλονία: η τελική σύγκρουση πλησιάζει

Στις 9/11, το αυτόνομο κοινοβούλιο της Καταλονίας, με 72 ψήφους υπέρ και 63 κατά, ενέκρινε διακήρυξη για την έναρξη της διαδικασίας δημιουργίας ανεξάρτητου καταλανικού κράτους. Στο κείμενο δηλώνεται ότι το καταλανικό κοινοβούλιο πλέον «δεν υπόκειται στις αποφάσεις των ισπανικών θεσμών και ιδιαίτερα εκείνων του Ανώτατου Δικαστηρίου» και ότι η ανακήρυξη της ανεξαρτησίας θα γίνει το αργότερο σε 18 μήνες.

Ωστόσο, οι πολιτικές δυνάμεις που τάσσονται υπέρ της ανεξαρτησίας είναι εξαιρετικά ετερόκλητες. Ο συνασπισμός «Μαζί για το Ναι» (διαθέτει 62 έδρες) αποτελείται από το δεξιό αστικό κόμμα CDC (Δημοκρατική Σύγκλιση της Καταλονίας) και την ERC (Ρεπουμπλικανική Αριστερά Καταλονίας), που στο βωμό του «εθνικού σκοπού» συμάχησε με τους δεξιούς εθνικιστές και τον ηγέτη τους Αρτούρ Μας, παρά τη νεοφιλελεύθερη και αντιλαϊκή πολιτική τους. Σημαντικό ρόλο παίζει η «Υποψηφιότητα Λαϊκής Ενότητας» (CUP), όπου συμμετέχει σχεδόν όλη η καταλανική άκρα αριστερά και εξέλεξε 10 βουλευτές (μέχρι το 2011 ήταν εκτός κοινοβουλίου). Η CUP αρνείται να στηρίξει μια κυβέρνηση συνεργασίας με το CDC - έτσι δεν έχει σχηματιστεί νέα αυτόνομη καταλανική κυβέρνηση, με ανοιχτό το ενδεχόμενο νέων εκλογών! Κατά της ανεξαρτησίας ψήφισαν οι βουλευτές του δεξιού Λαϊκού Κόμματος, του Σοσιαλιστικού Κόμματος (ΣΚ) και των νεοφιλελεύθερων «Πολιτών», με θλιβερό συνοδοιπόρο το Podemos, που περιορίζεται να ψελλίζει ότι επιδιώκει τη διεξαγωγή δημοψηφίσματος για την ανεξαρτησία της Καταλονίας.

Η αντιδραστική κυβέρνηση της Μαδρίτης απάντησε άμεσα με προσφυγή στο Συνταγματικό Δικαστήριο, που κήρυξε άκυρη τη διακήρυξη της καταλανικής βουλής. Πιθανότατα, το επόμενο βήμα της

καταλανικής εθνικιστικής δεξιάς και του πρωθυπουργού Μαριάνο Ραχόι θα είναι η επίκληση του άρθρου 155 του ισπανικού Συντάγματος, που προβλέπει ακόμα και πλήρη κατάλυση της καταλανικής αυτονομίας. Φυσικά, όλα αυτά για να επιβληθούν χρειάζονται τη δύναμη των όπλων: οι απειλές του υπουργού Άμυνας κατά της Καταλονίας είναι συνεχείς. Παράλληλα, το ΣΚ συναγωνίζεται επάξια τη Δεξιά, με δηλώσεις όπως του «ιστορικού ηγέτη» του, Φελίπε Γκονσάλες, ότι «η αυτοδιάθεση ήταν η πολιτική του Στάλιν για να στέλνει εκατομμύρια στα γκουλάγκ»(!), και του άλλοτε «δεξιού χεριού» του, Αλφόνσο Γκέρα, ότι οι καταλανοί «στασιαστές» θα πρέπει να αντιμετωπιστούν όπως το 1934, δηλαδή όταν ο καθοδηγούμενος από φασίστες στρατηγούς ισπανικός στρατός εισέβαλε στο καταλανικό κοινοβούλιο. Οι στρατιωτικές απειλές συνοδεύονται από τους απαραίτητους οικονομικούς εκβιασμούς (για κλείσιμο τραπεζών, μεταφορά επιχειρήσεων σε άλλες χώρες, κατάρρευση της καταλανικής οικονομίας κ.λπ.) από την αστική τάξη, σε απόλυτη σύμπνοια με τους ιμπεριαλιστές της Ε.Ε., όπως έγινε στα δημοψηφίσματα σε Ελλάδα και Σκωτία. Την κακόφωνη χορωδία αστικών κομμάτων, επιχειρηματιών, στρατού, καθολικής εκκλησίας και ιμπεριαλιστών σιγοντάρουν η ρεφορμιστική αριστερά (Podemos, ΚΚ Ισπανίας/Ενωμένη Αριστερά) και οι γραφειοκράτες των μεγαλύτερων συνδικάτων, δηλώνοντας ότι η ανεξαρτησία «δεν είναι προς το συμφέρον των εργαζομένων».

Η καταλανική αστική τάξη σαφέστατα δεν επιδιώκει την ανεξαρτησία, αλλά να διαπραγματευθεί με τη Μαδρίτη μια σημαντική διεύρυνση της αυτονομίας. Ο λαός της Καταλονίας εμφανίζεται, τουλάχιστον σύμφωνα με τις δημοσκοπήσεις, διχασμένος σχετικά με το ζήτημα της ανεξαρτησίας, κάτι που οφείλεται, πέρα από τους

εκβιασμούς, και στο γεγονός ότι μεγάλο τμήμα της εργατικής τάξης είναι εσωτερικοί μετανάστες από φτωχότερες περιοχές της ισπανικής επικράτειας. Ακριβώς όμως για τους παραπάνω λόγους, παρουσιάζεται μια εξαιρετική ευκαιρία στις ριζοσπαστικές δυνάμεις του εργατικού κινήματος και πολύ περισσότερο στους επαναστάτες μαρξιστές να δώσουν στον αγώνα της καταλανικής ανεξαρτησίας καθαρό ταξικό περιεχόμενο, που είναι και η αναγκαία συνθήκη για τη νικηφόρα έκβασή του. Το καταλανικό εθνικό ζήτημα κάθε άλλο παρά βρισκόταν στην κορυφή της ατζέντας, μέχρι πριν 3-4 χρόνια, όταν οι μνημονιακές πολιτικές των κυβερνήσεων της Μαδρίτης συνοδεύτηκαν από πολλαπλασιασμό των εθνικιστικών προκλήσεων κατά των Καταλανών, των Βάσκων και άλλων εθνοτήτων. Όσο όμως κλιμακωνόταν τα παραπάνω, τόσο προχωρούσε η ριζοσπαστικοποίηση των καταλανικών μαζών. Ήταν ακριβώς αυτή και οι ογκώδεις λαϊκές κινητοποιήσεις που προκάλεσε, που ανάγκασαν την αυτόνομη κυβέρνηση του νεοφιλελεύθερου Μας να ανοίξει τους «ασκούς του Αιόλου» -έστω και σε «θεσμικό» επίπεδο-, ενώ οδήγησαν και στην εκτόξευση της CUP. Οι κατά βάση ακροαριστερές δυνάμεις της, παρά τις μεγάλες πολιτικές και οργανωτικές αδυναμίες τους, εκφράζουν τους πόθους των καταλανών εργαζομένων και φτωχών για απαλλαγή από τη βάρβαρη αντιλαϊκή πολιτική του Ραχόι και των συνοδοιπόρων του και -το σημαντικότερο- εντάσσουν την ανεξαρτησία σε μια προοπτική ρήξης με την ΕΕ. Άμεση συνέπεια των παραπάνω ήταν ότι η διακήρυξη της καταλανικής βουλής συνοδεύεται από ένα παράρτημα, που προβλέπει μεταξύ άλλων «πρόσβαση των πολιτών σε φτηνή ενέργεια, στέγαση, υγεία, εκπαίδευση», προστασία «των δικαιωμάτων των πολιτικών προσφύγων από ξένες χώρες» και του δικαιώματος των γυναικών στην

άμβλωση, καθώς και ένα «σχέδιο σοκ για την καταπολέμηση της φτώχειας».

Δεν πρέπει να υπάρχει η παραμικρή αμφιβολία ότι η αντίδραση του μοναρχικού καθεστώτος της Μαδρίτης και των ιμπεριαλιστών της ΕΕ θα είναι ανελέητη. Η αναπόφευκτη πλέον σύγκρουση αφορά τα συμφέροντα των εργαζομένων σε όλη την Ευρώπη και όχι μόνο.

Σ' αυτό το πλαίσιο και απέναντι στην εκκωφαντική σιωπή των ΜΜΕ, η Ο.Κ.Δ.Ε., διοργανώνει ανοιχτές εκδηλώσεις για το θέμα της Καταλονίας με ομιλητή τον σύντροφο Josep Lluís, αγωνιστή της επαναστατικής τροτσκιστικής οργάνωσης Lucha Internationalista (Διεθνιστική Πάλη):

- ΑΘΗΝΑ, Τρίτη 15/12, ώρα 18.30, Πολυτεχνείο, κτήριο Γκίνυ

- ΙΩΑΝΝΙΝΑ, Τετάρτη 16/12, ώρα 14.30, Μαθηματικό, αίθουσα 001

- ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ, Πέμπτη 17/12, ώρα 19.00, Εργατικό Κέντρο

Τα «Δεκεμβριανά» του 1944

Το καλοκαίρι του 1941, η triπλή κατοχή της Ελλάδας από Γερμανία, Ιταλία και Βουλγαρία επιβάλλει ένα καθεστώς ακραίας εξαθλίωσης και πείνας, τρομοκρατίας και εθνικής καταπίεσης, αφόρητο για τις λαϊκές μάζες. Ήδη την άνοιξη του 1942 η αυθόρμητη αντίσταση του ελληνικού λαού οδηγεί στη δημιουργία των πρώτων ομάδων του ΕΛΑΣ. Όσο αναπτύσσεται και απελευθερώνει περιοχές στην ύπαιθρο, δημιουργείται μια επαναστατική κατάσταση δυαδικής εξουσίας απέναντι στους Ναζί και τις δοτές κυβερνήσεις. Πόσο μάλλον που οι λαϊκές μάζες δεν εχθρεύονταν μόνο τους φασίστες κατακτητές, αλλά και την ελληνική μπουρζουαζία, που είχε συνεργαστεί με τους γερμανούς ιμπεριαλιστές ή είχε φυγαδεύσει εαυτόν στην ασφάλεια του Καΐρου. Έτσι το ΕΑΜ έφτασε να αριθμεί 1,6 εκ. μέλη, ο ΕΛΑΣ 75 χιλιάδες μόνιμα και 50 χιλιάδες εφεδρικοί, η ΕΠΟΝ 600 χιλιάδες νεολαίους. Το ΚΚΕ ξεπέρασε τα 400 χιλιάδες μέλη το 1944.

Τον Οκτώβριο του 1944, τα γερμανικά

στρατεύματα αποσύρονται, δίνοντας μια εξαιρετική ευκαιρία στον ΕΛΑΣ να τους επιτεθεί και να αποκτήσει τον εξοπλισμό τους. Η εντολή δεν δόθηκε ποτέ. Ενώ η χώρα άδειαζε από τα ναζιστικά στρατεύματα, θα αρκούσε η μεταφορά μονάδων του ΕΛΑΣ στην Αθήνα, ώστε το ΕΑΜ/ΚΚΕ να εγκαθιδρύσει μια νέα κυβέρνηση και να πάρει την εξουσία. Όμως η ηγεσία του ΚΚΕ δεν έχει κανένα τέτοιο προσανατολισμό: με τις συμφωνίες σε Λίβανο και Καζέρτα έχει υποταχθεί προκαταβολικά στις απαιτήσεις των βρετανών ιμπεριαλιστών και της ελληνικής αστικής τάξης. Αν και οι Γερμανοί αποχωρούν στις 12/10 από την Αθήνα και η κυβέρνηση Παπανδρέου αποβιβάζεται στις 18/10, καμία κίνηση δεν γίνεται. Το αποτέλεσμα ήταν ο Παπανδρέου να συγχαρεί τον Γ. Ζεβγό, ηγετικό στέλεχος του ΚΚΕ, λέγοντας «μπράβο Πάννη, καλά τα κατάφερες».

Η ταξική διαύγεια των βρετανών ιμπεριαλιστών τους υποδείκνυε, ωστόσο, ότι παρά τη συμβιβαστική στάση του ΚΚΕ, το αστικό καθεστώς στην Ελλάδα δεν μπορούσε να αναστυλωθεί χωρίς τη συντριβή των οπλισμένων μαζών. Οι οδηγίες του Τσόρτσιλ στους στρατηγούς του ήταν σαφείς: «ενεργήστε σαν να βρίσκεστε σε εξεγερμένη πόλη». Οι Βρετανοί αποβιβάζουν στρατεύματα, έρχεται η Ορεινή Ταξιαρχία και ο Ιερός Λόχος, οι δε γερμανοσολιάδες των Ταγμάτων Ασφαλείας, αν και υποτίθεται βρίσκονται σε περιορισμό, επανεξοπλίζονται. Ενώ Βρετανοί και κυβέρνηση ετοιμάζουν τη σύγκρουση, το ΚΚΕ χρησιμοποιεί ως μέσο πίεσης μόνο διαδηλώσεις και απεργίες. Η ρήξη επέρχεται στις 2/12, οπότε αποχωρούν απ' την κυβέρνηση οι υπουργοί του ΕΑΜ,

αφού είναι πλέον φανερό ότι κυβέρνηση και Βρετανοί θέλουν τον απόλυτο έλεγχο του στρατού και ζητούν αφοπλισμό του ΕΛΑΣ. Για τις λαϊκές μάζες, η επιστροφή στο καθεστώς των δοσίλογων και ταγματσοφιλών ήταν αδύνατη. Η εξέγερσή τους ήταν αναπόφευκτη, παρά τη συμβιβαστική πολιτική του ΚΚΕ, που μετά τη γιγάντια, άοπλη διαδήλωση στις 3 Δεκεμβρίου, που πνίγεται στο αίμα, σπρώχνεται από την πίεσή τους. Η ένοπλη σύγκρουση ξεσπάει ανοιχτά. Για σχεδόν ένα μήνα, ο λαός της Αθήνας μάχεται τον βρετανικό στρατό και τους ταγματσοφίλους, περιμένοντας μάταια ενισχύσεις από τα τακτικά σώματα του ΕΛΑΣ. Όμως, ο κύριος όγκος των διοικητών Σαράφη και Βελουχιώτη στάλθηκε από την ηγεσία του ΚΚΕ για ανούσιες εκκαθαριστικές επιχειρήσεις στην Ήπειρο, ενώ οι δυνάμεις του Καπετάν Γιώτη δεν μπήκαν ποτέ στην Αθήνα. Παράλληλα, η ίδια η ένοπλη σύγκρουση διεξάγεται με τραγικές παλινωδίες στόχων και μεθόδων από το ΚΚΕ. Στα τέλη του Δεκέμβρη, η αυλαία της σύγκρουσης έπεσε. Καταπονημένος, απροετοίμαστος και προδομένος ο λαός της Αθήνας υπέκυψε.

Ακολούθησε η κατάπτυστη συμφωνία της Βάρκιζας (12/2/45), που προέβλεπε πλήρη αφοπλισμό του ΕΛΑΣ (παρότι έλεγχε ακόμα το 90% της χώρας!), με αντάλλαγμα την αμνηστία για τα πολιτικά αδικήματα «τα τελεσθέντα από την 2^η Δεκέμβρη μέχρι την υπογραφή της συμφωνίας». Όμως εξαίρουσε τα συναφή κοινά αδικήματα κατά της ζωής και της περιουσίας! Με λίγα λόγια, η ηγεσία εξασφάλισε αμνηστία για τον εαυτό της, αλλά παρέδωσε τους αγωνιστές βορά στην κρατική τρομοκρατία. Η ήττα των Δεκεμβριανών ήταν το σημείο καμψής της ελληνικής «νικηφόρας επανάστασης που χάθηκε» του 1941-1949. Γι' αυτήν ευθύνεται καταρχάς η ηγεσία, η ιδε-

ολογική και πολιτική κατεύθυνση του ΚΚΕ. Από την 6^η Ολομέλεια του 1934, το ΚΚΕ είχε πάψει να είναι επαναστατικό. Ασπάζεται τα «Λαϊκά Μέτωπα», υποτάσσοντας και διαλύοντας την εργατική τάξη στους «προοδευτικούς» αστούς και στο μικροαστικό συνονθύλευμα, για την «ολοκλήρωση της αστικοδημοκρατικής επανάστασης», εγκαταλείπει τη σοσιαλιστική επανάσταση. Ακόμα και μέσα στην καρδιά των Δεκεμβριανών, το ΠΓ του ΚΚΕ (προκήρυξη 17/12) δίνει πιστοποιητικά νομιμοφροσύνης και υποτέλειας στους αστούς και ιμπεριαλιστές: «Το ΚΚΕ, εκφράζοντας τη θέληση του ελληνικού λαού να λύσει δημοκρατικά τα εσωτερικά του προβλήματα και να αποφευχθεί ο εμφύλιος πόλεμος, με επιμονή και συνετή πολιτική πέτυχε να συγκροτηθεί Κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας... Στην περίοδο της απελευθέρωσης, όταν οι αντίπαλοι του φοβόνταν ότι θα καταλάβει την εξουσία, όπως μπορούσε να το κάμει... απέδειξε περίτρανα την ειλικρίνεια και εντιμότητα των Δημοκρατικών του σκοπών».

Το δεύτερο πρόβλημα ήταν ο σταλινισμός στην ΕΣΣΔ, που πιστά τον ακολουθούσε το ΚΚΕ. Η σταλινική γραφειοκρατία δεν επιθυμούσε εξαπλώση της επανάστασης, φοβούμενη την αμφισβήτησή της στην ίδια την ΕΣΣΔ. Η συμμαχία ιμπεριαλιστών-ΕΣΣΔ απέκρυπτε στο όνομα του «αντιφασιστικού», «πατριωτικού» πολέμου την πραγματική φύση των βρετανών και αμερικάνων ιμπεριαλιστών, οδηγώντας σε ανίερους συμφωνίες. Στη Συνδιάσκεψη της Τεχεράνης καθορίστηκαν οι ζώνες στρατιωτικής δράσης κάθε «συμμάχου», αφήνοντας εκτός εμπέλειας του Κόκκινου Στρατού την Ελλάδα. Τον Οκτώβριο του 1944, Τσόρτσιλ και Στάλιν συμφώνησαν ότι η Ελλάδα θα παραμείνει στην επιρροή του βρετανικού ιμπεριαλισμού.

70 χρόνια από την ανακήρυξη της ανεξαρτησίας του Βιετνάμ

Αν και ο Απρίλης του 1975 σηματοδοτεί τη μεγαλειώδη νίκη της βιετναμέζικης αντιποικιακής, εθνικοαπελευθερωτικής και σοσιαλιστικής επανάστασης (δες ΕΠ Ιουνίου), είναι στις 2 Σεπτέμβρη 1945, ημέρα επίσημης παράδοσης της Ιαπωνίας στον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, που για πρώτη φορά ανακηρύχθηκε η ανεξαρτησία του Βιετνάμ από τον Χο Τσι Μίνχ. Στο Βιετνάμ, αποικία της Γαλλίας επίσημα από το 1874 ως τις αρχές του Β' ΠΠ, μετά την ήττα της Γαλλίας από τους Ναζί το καλοκαίρι του 1940, επετράπη από τη νέα φιλογερμανική γαλλική κυβέρνηση του Βισί η εγκατάσταση ιαπωνικών στρατευμάτων, αρχίζοντας μια περίοδο τυπικά μεν διπλής κατοχής (από τη γαλλική κυβέρνηση και τον ιαπωνικό στρατό), ουσιαστικά όμως από την Ιαπωνία

Το Βιετνάμ, ως μέρος της γαλλικής Ινδοκίνας, έζησε και «ωφελήθηκε» όλες τις συνέπειες της αποικιοκρατίας. Καταρχάς τη ρατσιστική διακυβέρνηση από μια χούφτα Γάλλων, στο όνομα του ανώτερου ευρωπαϊκού και γαλλικού πολιτισμού. Είναι χαρακτηριστικό ότι την περίοδο του Β' ΠΠ αντιστοιχούσε ένας Ευρωπαίος για κάθε 550 περίπου Ινδοκινέζους. Βίωσε τη μετατροπή των αγροτών (το 70% και πλέον του πληθυσμού) και εργατών της χώρας σε αποικιακούς σκλάβους. Η γνωστή εταιρεία ελαστικών Μισελέν είχε ιδρύσει στην Ινδοκίνα εργοστάσια για την επί τόπου επεξεργασία του καουτσούκ, οδηγώντας στο θάνατο (από δυσεντερία, υποσιτισμό, μαλάρια και άθλιες

εργασιακές συνθήκες) δώδεκα χιλιάδες από τους συνολικά σαράντα πέντε χιλιάδες εργάτες, που δούλεψαν σ' αυτή, μεταξύ 1917 και 1944. Μόνο το 1936, από την κυβέρνηση του Λαϊκού Μετώπου, ψηφίστηκε για πρώτη φορά μια στοιχειώδης εργατική νομοθεσία για τις αποικίες, που προέβλεπε το οχτάωρο και μια αργία την εβδομάδα, χωρίς όμως να εφαρμοστεί.

Στα χρόνια του πολέμου, ο βιετναμέζικος λαός υπέφερε τα πάνδεινα. Η απανθρωπιά του γιαπωνέζικου ιμπεριαλισμού ήταν τέτοια, που δεν δίστασαν να χρησιμοποιήσουν ρύζι στην παραγωγή ενέργειας, όταν οι βομβαρδισμοί των Αμερικάνων διέκοψαν την παροχή κάρβουνου στη Σαϊγκόν. Ο τεράστιος λιμός, μεταξύ 1943 και άνοιξης του 1945, στοίχισε τη ζωή σε 1 έως 2 εκ. Βιετναμέζους, σε συνολικό πληθυσμό 30 εκ.

Σε αντίθεση με ό,τι φαίνεται, ο μακρόχρονος πόλεμος 1945-1975 (ή αλλιώς ο «παρατεταμένος λαϊκός και επαναστατικός πόλεμος») δεν ήταν η πρώτη εμφάνιση της επανάστασης στο Βιετνάμ και την ινδοκινέζικη χερσόνησο. Τις δεκαετίες του 1920, 1930 και 1940, οι εργατικοί αγώνες και οι εξεγέρσεις στις πόλεις ήταν η κύρια μορφή της επανάστασης, προετοιμάζοντας τις κατοπινές φάσεις της (όπως αντίστοιχα η Κινέζικη Επανάσταση του 1925-1927 ανδρώθηκε αρχικά στα αστικά κέντρα και μολιάστηκε κατόπιν στους αγρότες). Η εξέγερση του Αυγούστου του 1945 (εξαπολύθηκε από το κίνημα των Βιετ Μίνχ στις 15 Αυγούστου, 9 και 6 μέρες μετά τον πυρηνικό βομβαρδισμό της Χιροσίμα και του Ναγκασάκι αντί-

στοιχα), με τη γιαπωνέζικη διοίκηση και τα στρατεύματά της παραλυμένα, οδήγησε σε κατάληψη όλων των κύριων πόλεων, επιτρέποντας την ανακήρυξη της ανεξαρτησίας. Ήταν αποτέλεσμα της συνολικής δράσης του ΚΚΒ (Κομμουνιστικό Κόμματος Βιετνάμ), όχι μόνο του ένοπλου αγώνα, σχετικά περιορισμένου ως τότε. Ήταν αποτέλεσμα του αγώνα ενάντια στον λιμό και στην πείνα, αποτέλεσμα μιας 20ετίας, όπου όλοι οι σημαντικοί τομείς του βιετναμέζικου λαού είχαν οργανωθεί και κινητοποιηθεί. Εξάλλου το ΚΚΒ, όπως θα αποδείκνυε και αργότερα, ήταν ευέλικτο στην επιλογή μορφών οργάνωσης και πάλης.

Η ανακήρυξη της ανεξαρτησίας, παρότι έγινε από μια εθθραυστη ακόμα κυβέρνηση, είχε μεγάλη σημασία διότι κατέστησε την κατοπινή επέμβαση των Γάλλων πλήρως απονομιμοποιημένη, καθώς το κενό εξουσίας είχε ήδη καλυφθεί. Ο Χο Τσι Μίνχ, στη διακήρυξη της ανεξαρτησίας, τόνισε: «Στις 9 Μαρτίου του 1945, τα γαλλικά στρατεύματα αφοπλίστηκαν από τους Ιάπωνες. Οι γάλλοι ιμπεριαλιστές είτε έφυγαν είτε παραδόθηκαν, δείχνοντας ότι όχι μόνο ήταν ανίκανοι να μας 'προστατέψουν', αλλά ότι σε διάκριση πέντε ετών πούλησαν δύο φορές τη χώρα στους Ιάπωνες.» - για να καταλήξει: «Από το φθινόπωρο του 1940 η χώρα έπαψε ουσιαστικά να είναι γαλλική αποικία και έγινε ιαπωνική κτήση» - συνεπώς: «Αποκτήσαμε την ανεξαρτησία μας με τους Ιάπωνες, όχι με τους Γάλλους». Η ανεξαρτησία, παρότι επικαλέστηκε τις αρχές της αστικής γαλλικής επανάστασης (1789) και της Διακήρυξης

της Ανεξαρτησίας των Ηνωμένων Πολιτειών (1776), παρότι έγινε στο όνομα όχι μόνο των εργατών, των χωρικών και των φτωχών αλλά και του ότι οι γάλλοι ιμπεριαλιστές παρεμπόδιζαν την «ανάπτυξη της εθνικής μας μπουρζουαζίας», ενείχε τη σοσιαλιστική δυναμική της Οκτωβριανής Επανάστασης. Παρότι αυτοπαρουσιαζόταν ως αποτέλεσμα «κοινού αγώνα ενάντια στους Φασίστες, μαζί με τους Συμμάχους», για τους οποίους δήλωνε βέβαιη ότι θα σέβονταν «τις αρχές του αυτο-καθορισμού και της ισότητας των εθνών, που αναγνώρισαν στην Τεχεράνη», θα αποδεικνυόταν χαίνουσα πληγή στο σώμα του «σύμμαχου» αμερικάνικου ιμπεριαλισμού τα επόμενα 30 χρόνια. Η διακήρυξη της ανεξαρτησίας του Βιετνάμ, παρά την ομιχλώδη εμφάνισή της, ήταν η Σοσιαλιστική Επανάσταση που έβγαυε από το κουκούλι της.

■ Κωνσταντίνος Σηφάκης

ΣΥΡΙΑ

Οι ιμπεριαλιστές συνθλίβουν τον συριακό λαό

■ Κώστας Δικαίος

4,5 χρόνια εμφυλίου στη Συρία, ιμπεριαλιστικών επεμβάσεων, εμπλοκής πολλών κρατών και βέβαια των συριακών αρχουσών τάξεων (φιλο-Άσαντ ή αντιπολιτευόμενων), έχουν οδηγήσει σε 250.000 νεκρούς, 2,5 εκ. πρόσφυγες στις γειτονικές χώρες και 4,5 εκ. στο εσωτερικό της Συρίας. Αυτοί αναζωογόνησαν την «αγορά λαθρομετανάστευσης» διεθνώς με εκατομμύρια δολάρια, πριν βρεθούν κατά χιλιάδες πνιγμένοι στο Αιγαίο ή νεκροί από ασφυξία μέσα στα φορτηγά κάποιας χώρας της «πολιτισμένης» Ευρώπης, που ορθώνει φράχτες και καταστολή στα σύνορα!

Η στυγνή καταστολή εκ μέρους του καθεστώτος Άσαντ, αλλά και η εμπλοκή χωρών όπως η Σ. Αραβία και η Τουρκία (που με κάθε τρόπο ήθελαν να αλλοιώσουν τον ταξικό χαρακτήρα της αρχικής εξέγερσης, να τη μετατρέψουν σε σύγκρουση συμφερόντων με θρησκευτική επικάλυψη ή εθνιστική χροιά), ώστε να ελέγξουν ολόκληρες περιοχές της Συρίας, εγκαθιστώντας ένα ελεγχόμενο μόρφωμα (που όμως δεν θα αμφισβητούσε την κυριαρχία των αρχουσών τάξεων στην περιοχή, όπως απειλούσε η εξέγερση), οδήγησε στην ένοπλη σύγκρουση. Καταρχάς με τις δυνάμεις του Άσαντ, στη συνέχεια σε εμφύλιο μεταξύ φατριών, θρησκευτικών δογμάτων, εθνικών καταβολών, αρχουσών τάξεων και έμμισθων πολέμαρχων, που διέλυσε τις λαϊκές μάζες και μετέτρεψε τη χώρα σε απέραντο πεδίο μάχης. Οι ιμπεριαλιστές των ΗΠΑ και της Ε.Ε. (ιδιαίτερα οι Γάλλοι, που είχαν τη Συρία αποικία μέχρι το τέλος του Β' Παγκοσμίου Πολέμου) άδραξαν την ευκαιρία να τελειώσουν με τον Άσαντ και τη φιλορωσική (η Ρωσία διατηρεί ναυτική βάση στην Ταρτούς από το 1971), φιλοκινεζική και φιλοϊρακινή (ο Άσαντ είναι σύμμαχος με την Χεζμπολάχ στο Λίβανο) πολιτική του. Χρηματοδότησαν και ενίσχυσαν την αντιπολίτευση του Ελεύθερου Συριακού Στρατού (ESA) και τον Εθνικό Συνασπισμό της Συρίας (SNC), αλλά μαζί με το Κατάρ, την Τουρκία, τη Σ. Αραβία και τις μοναρχίες του Κόλπου εξόπλισαν, εκπαίδευσαν και χρηματοδότησαν και πολλές ισλαμιστικές οργανώσεις.

▼ 28/11/2015: Διαδήλωση ενάντια στον πόλεμο στη Συρία στο Λονδίνο.

Η σύγκρουση εξαπλώθηκε, με τρομακτικές επιπτώσεις, σε Τυνησία (βομβιστικές επιθέσεις από τον Ισλαμικό Κράτος), Αίγυπτο (πτώση αεροσκάφους της Ρωσίας, ανταρτοπόλεμος στη χερσόνησο του Σινά), Υεμένη (εμφύλιος πόλεμος), Μάλι (βομβιστική επίθεση), βόρεια και υποσαχάρια Αφρική (όπου ισλαμιστικές οργανώσεις υποστηρίζουν το ΙΚ), Τουρκία (βομβιστική επίθεση σε Σουρούτς, Άγκυρα) – και ακόμα στην Ευρώπη (χτύπημα-σφαγή στο Παρίσι).

Ο Άσαντ προέρχεται από τους Αλαουίτες (αίρεση των Σιτών) και καταδίκωκε τους σουνίτες, που υποστήριζαν την εξέγερση στη Συρία. Η Τουρκία του σουνίτη Ερντογάν επέλεξε να τους ενισχύσει, ως αντίπαλο δέος στους Κούρδους του Β. Ιράκ (έχουν ιδρύσει ημιανεξάρτητο κράτος) αλλά και της Β. Συρίας, όπου έχουν ανακηρύξει ημιαυτόνομες περιοχές κάτω από τον έλεγχο των πολιτοφυλάκων YPG (έχουν στενή σχέση με το PKK). Το ίδιο έκανε η σουνιτική Σ. Αραβία, για να μειώσει την επιρροή των ιρανών σιιτών. Αποτέλεσμα αυτών των αντιθέσεων (μαζί με την καταπίεση των σουνιτών του Β. Ιράκ) ήταν να δημιουργηθεί το ΙΚ. Αρχικά στο Ιράκ (από στελέχη του κόμματος Μπάαθ του Σαντάμ Χουσέιν και ισλαμιστικές σουνιτικές ομάδες), για να ενισχυθεί αργότερα από ισλαμιστές απ' όλο τον κόσμο, ακόμα και την Ευρώπη, πράγμα που δεν έχει καμία σχέση με την παραδοσιακή πολυπολιτισμικότητα της Συρίας (εξού και η πολιτιστική καταστροφή ιστορικών μνημείων).

Η επέκταση του ΙΚ στη Συρία και η ανακήρυξη χαλιφάτου το 2014 διέλυσε τα σύνορα που είχαν διαμορφωθεί στον Α' ΠΠ (συμφωνία Σάικς Πικό), δημιούργησε μια οντότητα αυτοχρηματοδοτούμενη από το λαθρεμπόριο (πετρέλαιο, φυσικό αέριο), την καταλήστευση της περιοχής, τους εκβιασμούς και την απόσπαση λύτρων από ομηρίες, την αρπαγή περιουσιών όσων δεν ήταν σουνίτες και δεν υπάκουαν στη Σαρία (ισλαμικός νόμος), οπότε εκτοπίστηκαν από την περιοχή ελέγχου του ΙΚ. Ακόμα και όταν οι ΗΠΑ και οι «σύμμαχοι» κήρυξαν πόλεμο στο ΙΚ, αυτό συνέχισε να αντλεί πόρους, αξιοποιώντας τις δυ-

νατότητες μιας άρχουσας τάξης που έχει τη μορφή μαφίας! Το ΙΚ αξιοποίησαν: ο Άσαντ για λαθρεμπόριο πετρελαίου, αλλά και για να περιορίσει τις άλλες αντιπολιτευτικές ομάδες – η Τουρκία ενάντια στους Κούρδους, αλλά κι αυτή για λαθρεμπόριο πετρελαίου – το Ιράν ως άλλοθι για να επεμβαίνει στο Ιράκ (μάλιστα εκβιάζοντας μια συμφωνία πάνω στο πυρηνικό του πρόγραμμα με τις ΗΠΑ, εμφανιζόμενο τώρα ως «σύμμαχος» των ΗΠΑ και εγγυητής της σταθερότητας, προς μεγάλη απογοήτευση της Σ. Αραβίας!) – οι ίδιες οι ΗΠΑ, για να πετύχουν συμμαχία όλων των χωρών της περιοχής αλλά και των ιμπεριαλιστών ενάντια στο «τέρας» που οι ίδιοι εξέθρεψαν.

Στη Συρία, η κατάσταση διαμορφώνεται ως εξής:

1. Η παλιά άρχουσα τάξη έχει μεταφέρει όλη την περιουσία της εκτός χώρας. Η εργατική τάξη, άνεργη, συμμετέχει στον εμφύλιο πόλεμο (πολλές φορές έμμισθα), βρίσκεται εκτοπισμένη/εγκλωβισμένη σε άθλιες συνθήκες σε προσφυγικά στρατόπεδα ή συνοικίες, πεθαίνοντας χωρίς να μπορεί να καλύψει στοιχειώδεις ανάγκες.

2. Μια νέα αστική τάξη έχει δημιουργηθεί, από τον πόλεμο, το λαθρεμπόριο, τα λύτρα απαγωγών, το εμπόριο γυναικών και παιδιών.

3. Η χώρα είναι διαμελισμένη σε περιοχές επιρροής διαφόρων ομάδων.

4. Ισλαμιστικές ομάδες όπως το ΙΚ, αλλά και οι Αλ Νούρα (παρακλάδι της Αλ Κάιντα), Αχράρ α-Σιάμ (σαλαφίτες φανατικοί) και Στρατός του Ισλάμ, σειρά ομάδων ισλαμιστών όπως οι Τουρκμάνοι στη Β. Λατάκια (ενισχύονται από την Τουρκία), προσπαθούν να εγκαθιδρύσουν κράτος με φονταμενταλιστική εκδοχή του Ισλαμισμού, που επιδιώκει εξόντωση όλων των «απίστων», συμπεριλαμβανομένων άλλων ισλαμικών δογμάτων! Ο θρησκευτικός διαχωρισμός είναι το επικάλυμα για την κατάκτηση πλούτου και περιοχών.

5. Οι Κούρδοι, μετά τη νίκη στο Κομπάνι, προωθούνται με την επιλεκτική υποστήριξη των ΗΠΑ, χωρίς όμως να έχουν ενοποιήσει τις περιοχές τους, δείχνοντας ανοχή απέναντι στον Άσαντ. Οι «Συριακές Δημοκρατικές Δυνάμεις» (νεοσύστατη συμμαχία των YPG με ασσύριους και άραβες αντάρτες με την υποστήριξη των ΗΠΑ) απέκοψαν τη Ράκα (πρωτεύουσα του ΙΚ) από τη Μοσούλη, καταλαμβάνοντας τη συριακή μεθοριακή πόλη Αλ Χουλ, την ίδια στιγμή που κούρδοι Πεσεμεργκά κατέλαβαν την Σιντζάρ στο Ιράκ.

6. Η Τουρκία θέλει ν' αποσοβήσει τον κίνδυνο των Κούρδων, εξαπέλυσε πόλεμο στο PKK και στους Κούρδους στο εσωτερικό της. Παράλληλα δεν μπορεί ν' αποδεχτεί εμπλοκή στη Συρία της Ρωσίας, η οποία χτυπάει και «δικούς» της στην τουρκοσυριακή μεθόριο. Τώρα έχει στόχο, μαζί με τις ΗΠΑ, να κλείσει τα σύνορα στην περιοχή της Τζραμπλούς (ελέγχεται από το ΙΚ), να δημιουργήσει ζώνη ασφαλείας ελεγχόμενη απ' τον τουρκικό στρατό, για να μην ενοποιηθούν οι κούρδικες περιοχές

σε Αρφίν και Κομπανί (οπότε θα δημιουργούνταν ένας ενιαίος κούρδικος θύλακας κατά μήκος των τουρκοσυριακών συνόρων).

7. Η Ρωσία στηρίζει τον Άσαντ, αλλά χωρίς ιδιαίτερα στρατιωτικά αποτελέσματα, παρά τους βομβαρδισμούς και την ενίσχυση χιλιάδων ενόπλων απ' την Χεζμπολάχ. Στη συνάντηση της Βιέννης, αλλά και στη Σύνοδο του G20, οι Ρώσοι έβαλαν όρους για μια πορεία προς εκλογές σε 18 μήνες στη Συρία την παραμονή στα πολιτικά πράγματα του Άσαντ και να μην μπει στη νέα κυβέρνηση οποιαδήποτε ισλαμική οργάνωση.

8. Οι ΗΠΑ αδυνατούν να επέμβουν χερσαία (λόγω οικονομικού κόστους, κόστους σε ανθρώπινες ζωές και αντιδράσεων στο εσωτερικό, αλλά και προσαυτολισμού τους στην περιοχή της Κίνας), μετά την αποτυχία σε Ιράκ και Αφγανιστάν. Συνεχίζουν τους βομβαρδισμούς, επιδιώκουν εδαφικά κέρδη, χρησιμοποιώντας όμως εθνότητες της περιοχής, ιδιαίτερα τους Κούρδους. Μετά το χτύπημα στο Παρίσι και το προσφυγικό πρόβλημα, οι ευρωπαϊκοί ιμπεριαλιστές, ιδιαίτερα οι Γάλλοι, φαίνεται να παίρνουν πρωτοβουλίες, μέχρι να συζητούν μια «εκεχειρία» στο ουκρανικό (προκειμένου να ενισχυθεί η συμμαχία στο συριακό) και την ανοχή/συμμετοχή του Άσαντ στις εξελίξεις στη Συρία. Ωστόσο καμία συμφωνία δεν υπάρχει ακόμα και είναι πολύ δύσκολο να υπάρξει.

9. Είναι δύσκολο να προδιαγραφούμε τι θα συμβεί στη Συρία, λόγω πολυπλοκότητας της κατάστασης και βέβαια απουσίας εναλλακτική στα πλαίσια των αξιών του εργατικού κινήματος. Το χτύπημα στο Παρίσι για πρώτη φορά ενεργοποίησε το άρθρο 42 (παράγραφος 7) της Συνθήκης της Ε.Ε., που λέει ότι αν κάποιο κράτος- μέλος δεχτεί επίθεση, τα άλλα υποχρεώνονται να το βοηθήσουν. Είναι ανάλογο με το άρθρο 5 του ΝΑΤΟ (που ενεργοποίησαν οι ΗΠΑ μετά την 11^η Σεπτεμβρίου και βάση του οποίου επέμβησαν στο Αφγανιστάν). Η κατάρριψη του ρώσικου αεροσκάφους από την Τουρκία (επειδή βομβάρδιζε τουρκμάνους αντάρτες στη Λατάκια) αποτελεί την πρώτη ανοιχτή σύγκρουση δυνάμεων του ΝΑΤΟ με τη Ρωσία από το 1950 (και την πρώτη πολεμική αψιμαχία Ρωσίας- Τουρκίας από το 1918).

Ο πόλεμος στη Συρία έχει αποκτήσει και μια εσωτερική λογική, εξαιτίας της αδυναμίας εξάλειψης των συνθηκών που δημιούργησαν το ΙΚ και τον εμφύλιο. Η ίδια η νέα άρχουσα τάξη δεν επιθυμεί τη λήξη του, γιατί πλουτίζει απ' αυτόν. Αλλά και οι ιμπεριαλιστές δεν φαίνονται διατεθειμένοι να υποχωρήσουν στον ανταγωνισμό τους, προκειμένου να επιτευχθεί μια λύση, γιατί κάθε τέτοια υποχώρηση έχει μεγάλο κόστος. Ο λαός της Συρίας θα συνεχίσει να πληρώνει τα αποτελέσματα των επεμβάσεων των ιμπεριαλιστών – αλλά τώρα οι επιπτώσεις θα πλήξουν και όλους τους λαούς σε Μ. Ανατολή, Αφρικής και Ε.Ε.